

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 424 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Δεν έχουν τέλος τα ψέματα και οι αθλιότητες της κυβέρνησης

Ετοιμάζουν το 4^ο Μνημόνιο

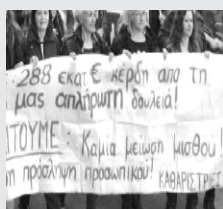
Ανάγκη αγωνιστικής παρέμβασης των εργαζομένων και της νεολαίας

ΕΦΚΑ

Τεράστια αδιέξοδα
και προβλήματα

σελ. 4

Εργαζόμενοι

Απολύσεις
εργολαβικών στα
νοσοκομεία

σελ. 7

ΗΠΑ

Ξεσηκωμός
εναντίον Τραμπ

σελ. 12

8 Μάρτη

Διεθνής Ημέρα
της Γυναίκας

σελ. 14

Έφυγε από τη ζωή ο Νίκος Κούνδουρος

Έφυγε από τη ζωή ο σπουδαίος και πολυβραβευμένος σκηνοθέτης Νίκος Κούνδουρος σε ηλικία 91 ετών.

Αν και σπούδασε ζωγραφική και γλυπτική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, γρήγορα τον τράβηξε ο κινηματογράφος. Πρώτη του ταινία είναι η «Μαγική Πόλη» το 1954, όμως η ταινία που τον έκανε γνωστό και τον καθιέρωσε σαν μεγάλο σκηνοθέτη είναι ο περίφημος «Δράκος», την οποία γύρισε το 1956. Έκτοτε γύρισε πολλές ταινίες με σημαντικότερες: «Οι παράνομοι» το 1958, «Το ποτάμι» το 1959, «Μικρές Αφροδίτες» το 1963, «Το πρόσωπο της Μέδουσας» το 1967, «Τα τραγούδια της φωτιάς» το 1974, «1922» το 1978, «Μπορντέλο» το 1984, «Μπάυρον: Μπαλλάντα για ένα δαίμονα» το 1992, «Οι φωτογράφοι» το 1998, «Το Πλοίο» το 2011 κ.α. Γύρισε επίσης και πολλά

ντοκιμαντέρ, σημαντικότερα από τα οποία είναι: «Ιφιγένεια εν Ταύροις» το 1991, «Αντιγόνη» το 1994, και «Ελληνιστί Κύπρος».

Ο Νίκος Κούνδουρος τιμήθηκε για το σκηνοθετικό του έργο σε πολλά φεστιβάλ κινηματογράφου. Η ταινία του «Μικρές Αφροδίτες» πήρε το Βραβείο της Διεθνούς Ένωσης Κριτικών Κινηματογράφου, η δε ταινία του «Ο Δράκος» χαρακτηρίστηκε ως η καλύτερη ελληνική ταινία στη δεκαετία του 1950-1960. Αντιμετώπιζε τα θέματά του πάντοτε από κοινωνική ματιά, δεν έκανε τέχνη για την τέχνη και όπως έλεγε ο ίδιος με την χαρακτηριστική του προφορά, «Δεν κάνω κινηματογράφο για την αφεντιά μου. Οι άλλοι με νοιάζουν. Των άλλων τα ντέρτια, οι καημοί, οι δυστυχίες, οι έρωτες, οι θάνατοι». Ακόμη, τα έργα του διακρίνονταν για τη ποιητική και εξαιρετική εικαστική ατμόσφαιρα και

δημιουργικότητα τους, που σε μεγάλο βαθμό έδειχναν και την δική του καλλιτεχνική ευαισθησία και ιδιοσυγκρασία.

Πάλεψε μέσα από τις γραμμές του ΕΑΜ και για τη δράση του αυτή εξορίστηκε στη Μακρόνησο. Πάντοτε έβλεπε τα πράγματα μέσα από μια αριστερή και προοδευτική ματιά σε όλη του τη ζωή.

ΟΚΔΕ, 23.02.2017

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή**- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων****- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο****στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή****- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Ιστορία της Ρώσικης Επανάστασης**

Συγγραφέας: Λέον Τρότσκι

Χρονολογία έκδοσης: Δεκέμβρης 2016

Σελίδες: 432 (τόμος Ι), 607 (τόμος ΙΙ)

Τιμή: 25 ευρώ

Οι εκδόσεις *Εργατική Πάλη* κυκλοφορούν τη διτομή, μνημειώδη *Ιστορία της Ρώσικης Επανάστασης* του Λέον Τρότσκι, εγκαινιάζοντας την καμπάνια της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ) για τη συμπλήρωση εκατό χρόνων από τα γεγονότα του 1917.

Από ιστορική άποψη, το έργο αποτελεί βασική πηγή για τα γεγονότα που σχετίζονται με τις δύο επαναστάσεις του 1917 στη Ρωσία, τόσο λόγω του πλούτου των ιστορικών στοιχείων που καταγράφονται από τον συγγραφέα, όσο και για την ολοκληρωμένη αφήγηση, η οποία συνδυάζει την παρουσίαση των οικονομικοκοινωνικών συνθηκών στη Ρωσία με τη δράση των τάξεων, των πολιτικών κομμάτων και των ατόμων στην πορεία των γεγονότων [...]

Από πολιτική άποψη, το βιβλίο αυτό θα πρέπει να συνεχίσει να αποτελεί στις μέρες μας βασικό ερ-

γαλείο στα χέρια κάθε κομμουνιστή αλλά και κάθε αγωνιστή του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Όποιος παλεύει για την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας ενάντια στη σημερινή καπιταλιστική και μνημονιακή βαρβαρότητα, θα πρέπει να γνωρίζει τον τρόπο με τον οποίο αναπτύχθηκε και κέρδισε η πρώτη νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση στον κόσμο και να εξοικειωθεί με τις προϋποθέσεις και την πολιτική που προετοίμασαν και καθοδήγησαν την επανάσταση [...]

Η παρούσα έκδοση είναι, απ' όσο γνωρίζουμε, η πρώτη που γίνεται στο μονοτονικό σύστημα. Καταβλήθηκε προσπάθεια να διατηρηθεί κατά το δυνατόν το ύφος και το στιλ γραφής του μεταφραστή, με ορισμένες απαραίτητες προσαρμογές στη σύγχρονη γλώσσα.

Από τον Πρόλογο**Πού θα βρείτε τις εκδόσεις****ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πιάννενα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: ΠΛ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η άποψή ΜΑΣ **Ετοιμάζουν 4ο Μνημόνιο;**

Ολα δείχνουν ότι η άθλια κυβέρνηση Τσίπρα – με την ευκαιρία της λεγόμενης 2ης αξιολόγησης – ετοιμάζεται να υπογράψει ακόμη ένα Μνημόνιο, το δεύτερο μέσα στη σύντομη κυβερνητική της θητεία! Αυτοί που εξαπάτησαν τον ελληνικό λαό με ελεεινά ψέματα, υποσχόμενοι ότι θα καταργούσαν το Μνημόνιο «με ένα νόμο και ένα άρθρο», ότι θα επανέφεραν σχεδόν όσες κατακτήσεις είχαν αφαιρεθεί από τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα και τόσα άλλα, είναι έτοιμοι να φορτώσουν στις πλάτες των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας νέα μέτρα απίστευτης σκληρότητας.

Τα βάρβαρα αυτά μέτρα, ύψους περίπου 3,6 δισ. ευρώ, είναι επιπλέον των λεγόμενων εργασιακών μέτρων (που ο Τσίπρας και η παρέα στα μουλωχτά έχουν αποδεχτεί) που βέβαια είναι τα χειρότερα και που εάν περάσουν θα βυθίσουν την κοινωνία σε ακόμα μεγαλύτερη φτώχεια και εξαθλίωση για πολλές δεκαετίες. Ενδεικτικά και μόνο (καθώς ακόμη υποτίθεται ότι «διαπραγματεύεται» η κυβέρνηση), τα μέτρα, που η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ επί της ουσίας έχει αποδεχτεί, περιλαμβάνουν:

1) Μείωση του αφορολόγητου, γύρω στα 5.500 ευρώ, ώστε να φορολογούνται και αυτοί που έχουν αποδοχές της τάξης των 450 ευρώ το μήνα. 2) Νέες μειώσεις στις συντάξεις, με την κατάργηση της «προσωπικής διαφοράς» του Κατρούγκαλου κ.λπ., συνολικού ύψους τουλάχιστον 1,6 δισ. ευρώ. 3) Ιδιωτικοποιήσεις και των τελευταίων μεγάλων επιχειρήσεων του δημοσίου (ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, ΕΥΑΘ, ΟΛΘ, συγκοινωνίες κ.ά.). 4) Οργανωτικά θέματα που αφορούν το Υπερταμείο και επιπλέον το πέρασμα στη δικαιοδοσία του και άλλων περιουσιακών στοιχείων του Δημοσίου. 5) «Οριστική» διευθέτηση του τεράστι-

ου ζητήματος των κόκκινων δανείων και πιθανόν νέα ανακεφαλαιοποίηση των χρεοκοπημένων τραπεζών και 6) Τα «εργασιακά» μέτρα με τις ομαδικές απολύσεις, την ουσιαστική κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας, ακόμη και του συνδικαλισμού κ.λπ.

Η ιδιαιτερότητα των νέων μέτρων/4ου Μνημονίου

Πολλές είναι οι ιδιαιτερότητες των βάρβαρων και εξοντωτικών νέων μέτρων για τους εργαζόμενους:

1. Η άθλια κυβέρνηση Τσίπρα ετοιμάζεται να υπογράψει μέτρα για μετά το 2018-19, όταν σίγουρα δεν θα είναι στην εξουσία, πράγμα που δεν είχαν κάνει οι προηγούμενοι μνημονιακοί (Παπανδρέου, Παπαδήμος, Σαμαράς-Βενιζέλος).

2. Το 4ο Μνημόνιο που θα ισχύσει μετά το τέλος του 3ου δεν θα συνοδεύεται από νέο δάνειο, πράγμα που σημαίνει ότι ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός υποχρεωτικά θα αυτοχρηματοδοτείται ως προς τα ελλείμματα, τα χρέη, τα κέρδη των καπιταλιστών κ.ά., δηλαδή θα λεηλατεί και θα καταστρέφει τους μισθούς, τις συντάξεις, τα συστήματα υγείας, παιδείας, κοινωνικών ασφαλίσεων, τη δημόσια και ιδιωτική περιουσία κ.λπ. Θα πρόκειται για μια διαρκή «ανακεφαλαιοποίηση» της καπιταλιστικής οικονομίας και των καπιταλιστών. Αυτό το νόημα έχουν τα μέτρα για μετά το 2018-19, που ετοιμάζουν μαζί κυβέρνηση και «θεσμοί». Άλλωστε και ο λεγόμενος «κόφτης» που είχε υπογράψει ο Τσίπρας το Μάη του 2016 (1η αξιολόγηση) είχε την ίδια λογική, δηλαδή ενός μνημονιακού μέτρου

από τους δανειστές/τοκογλύφους της ΕΕ χωρίς δάνειο ούτε ενός ευρώ, όπως στα τρία προηγούμενα μνημόνια.

Για να παραπλανήσει τον ελληνικό λαό, η κυβέρνηση Τσίπρα λέει χονδροειδέστατα ψέματα: α) Ότι διαπραγματεύεται και πακέτο αντισταθμιστικών μέτρων που θα δίνουν «ουδέτερο αποτέλεσμα», δηλαδή δεν θα επιβαρύνουν τους εργαζόμενους, συνταξιούχους κ.λπ. Είναι το ίδιο κόλπο που είχαν χρησιμοποιήσει οι ίδιοι απατεώνες μετά την 1η αξιολόγηση με το «παράλληλο πρόγραμμα» που δήθεν θα άμβλυνη τις οδυνηρές επιπτώσεις του 3ου μνημονίου ή το αμίμητο των Μητσοτάκη-Μάνου, 0+0=14% αύξηση στους μισθούς). β) Ότι διαπραγματεύονται να μειώσουν το ύψος των μέτρων από 3,6 δισ. ευρώ σε 2 δισ. ή και λιγότερα, όταν είναι γνωστό ότι το κόστος των μέτρων για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία είναι τεράστιο. Ειδικά αν συμπεριληφθούν και τα λεγόμενα «εργασιακά» τότε είναι ανυπολόγιστο και άλλου ποιοτικού χαρακτήρα. γ) Ότι ο Τσίπρας και η παρέα του, μαζί με την Παγκόσμια Τράπεζα, ετοιμάζουν πρόγραμμα-μαμούθ (περ. 3 δισ ευρώ) για μείωση της ανεργίας τουλάχιστον κατά πέντε μονάδες, χάρη στο οποίο σε βάθος χρόνου θα βρουν δουλεία 300.000 άνεργοι! Το πρόγραμμα θα εφαρμοστεί την περίοδο 2018-2020 και θα αφορά νέους και άτομα ηλικίας άνω των 55 ετών, που δεν μπορούν να βγουν σε σύνταξη κ.λπ. Και μόνο η περίοδος αυτού του προγράμματος, ίδια ακριβώς με αυτή των μέτρων που ετοιμάζονται να υπογράψουν, δείχνει την εξαπάτηση που επιχειρεί η κυβέρνηση.

Πρέπει να τους ανατρέψουμε

Όπως ακριβώς πριν από δύο χρόνια πανηγύρισαν για τη συμφωνία της 20 Φλεβάρη 2015, που έφερε το 3ο Μνημόνιο, έτσι και τώρα με τη νέα συμφωνία τους (πάλι 20 Φλεβάρη!) πανηγύρισαν για την επιστροφή των υπαλλήλων των μισθτών «θεσμών» που οδηγεί σε νέα βάρβαρα μέτρα - 4ο Μνημόνιο, που θα διαλύσουν την οικονομία και θα εξοντώσουν τις εργατικές και λαϊκές μάζες. Η προηγούμενη εμπειρία μας βοηθά να είμαστε σίγουροι για τις εξελίξεις που έρχονται. Η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ θα ψηφίσει τα οδυνηρά μέτρα προκειμένου να μείνει γαντζωμένη στην εξουσία για όσο μεγαλύτερο διάστημα μπορεί.

Το μόνο που μπορεί να την αποτρέψει από την διάπραξη και αυτού του εγκλήματος, είναι οι ενωμένοι αγώνες όλων των εργαζομένων. Με κινητοποιήσεις, διαδηλώσεις και καταλήψεις, στηριγμένοι στις δικές μας δυνάμεις (καμία εμπιστοσύνη στους πουλημένους γραφειοκράτες της ΓΣΕΕ και στους διασπαστές του ΠΑΜΕ) μπορούμε να συντρίψουμε τα μνημόνια, να ανατρέψουμε τη κυβέρνηση, να φράξουμε το δρόμο στους παλιούς μνημονιακούς (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ κ.λπ.) και να επιβάλουμε τις δικές μας λύσεις. Με ένα ταξικό, ριζοσπαστικό, αντικαπιταλιστικό Πρόγραμμα Σωτηρίας, που θα έχει στο κέντρο του την έξοδο από την ΕΕ και το ζουρλομανδύα του Ευρώ, τη διαγραφή του χρέους, την εθνικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο των τραπεζών, των μεγάλων επιχειρήσεων και όλων των τομέων-κλειδιά της οικονομίας, και, το κυριότερο απ' όλα, μια δική μας κυβέρνηση, μια κυβέρνηση των εργαζομένων, που είναι η μόνη εγγύηση για τα το πρόγραμμα σωτηρίας, τα συμφέροντά μας και την οικοδόμηση μιας πραγματικής σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Το δημόσιο σύστημα υγείας NHS, καύχημα της Βρετανίας από το 1948, διέρχεται αυτόν τον χειμώνα μια πρωτοφανή κρίση, η οποία αρχίζει να έχει και πολιτικές συνέπειες για την πρωθυπουργό Τερέζα Μέι. Ο Ερυθρός Σταυρός περιγράφει μια «ανθρωπιστική κρίση» και οι γιατροί μιλούν για τριτοκοσμικές συνθήκες. Ασθενείς περιμένουν μάταια για ένα κρεβάτι στους διαδρόμους νοσοκομείων και αστυνομικοί αναλαμβάνουν τη διακομιδή αρρώστων. Σύμφωνα με ειδικούς, η εκτίναξη του αριθμού των ασθενών και η ελλιπής χρηματοδότηση των συστημάτων υγείας και κοινωνικής πρόνοιας είναι τα αίτια της σημερινής βαθιάς κρίσης. Το NHS είναι σε μεγάλη κρίση, καθώς έχει υποστεί σημαντικά πλήγματα από τις μακροχρόνιες πολιτικές λιτότητας, την ίδια στιγμή που η γήρανση του πληθυσμού αυξάνει τη ζήτηση υπηρεσιών υγείας. Αρκεί λοιπόν ο παραμικρός συναγερμός, όπως η φετινή επιδημία γρίπης, για να εκτροχιαστεί πλήρως το σύστημα. Σύμφωνα με στοιχεία του ΟΟΣΑ, το 2015 η Βρετανία αφιέρωσε το 7,7% του ΑΕΠ της στις δημόσιες δαπάνες για την υγεία, έναντι 8,6% για τη Γαλλία και 9,4% για τη Γερμανία.

Μία στις τρεις εμπορικές επιχειρήσεις εμφάνισε απώλεια τζίρου πάνω από 40% κατά τις χειμερινές εκπτώσεις. Απογοητευμένη δηλώνει η συντριπτική πλειονότητα των εμπόρων (ποσοστό 82%) από την κίνηση της αγοράς την περίοδο των χειμερινών εκπτώσεων, σύμφωνα με τα αποτελέσματα έρευνας που πραγματοποίησε ο Εμπορικός Σύλλογος Θεσσαλονίκης. Επίσης, σύμφωνα με την ίδια έρευνα, ο τζίρος των επιχειρήσεων μειώθηκε κατά 27%, κατά μέσο όρο, σε σχέση με πέρυσι. Σε αντίστοιχη έρευνα της Ελληνικής Συνομοσπονδίας Εμπορίου και Επιχειρηματικότητας, σε τυχαίο δείγμα επιχειρήσεων σε εμπορικές αγορές αστικών κέντρων της χώρας, το 83% των εμπόρων δήλωσε ότι τα κέρδη τους ήταν σε χαμηλότερα επίπεδα σε σύγκριση με την αντίστοιχη περσινή περίοδο, το 13% δήλωσε ότι κινήθηκε στα ίδια επίπεδα και μόλις το 4% σε καλύτερα. Περίπου μία στις πέντε επιχειρήσεις είχε μείωση στις πωλήσεις, μεταξύ 21% και 40%. Για τα καταστήματα που άνοιξαν την Κυριακή 15 Ιανουαρίου, το 48% των εμπόρων πιστεύει ότι το άνοιγμα των καταστημάτων την Κυριακή επηρέασε αρνητικά τον συνολικό τζίρο της χειμερινής εκπτώτικης περιόδου.

Μείωση της τάξης του 1,5 δις ευρώ σημείωσαν κατά τον τελευταίο χρόνο οι καταθέσεις στις ελληνικές τράπεζες, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία της Τράπεζας της Ελλάδος. Υποχώρησαν κατά 562 εκ. ευρώ οι καταθέσεις των επιχειρήσεων, ενώ αυτές των νοικοκυριών μειώθηκαν κατά 972 εκ. Πάνω από 116 δις ευρώ καταθέσεων χάθηκαν μέσα στην κρίση. Τα στοιχεία ειδικής έρευνας της Ελληνικής Ένωσης Τραπεζών (ΕΕΤ) δείχνουν το μέγεθος της καταστροφής που έφεραν στην ελληνική οικονομία και κοινωνία τα μνημόνια. Ανάμεσα σε άλλα, αναφέρεται η μείωση των εγχώριων καταθέσεων κατά 116 δις από το 2009, που ήταν σχεδόν οι μισές καταθέσεις του ελληνικού τραπεζικού συστήματος (49%). Επίσης, από την αρχή της κρίσης σημειώθηκε μείωση του απασχολούμενου προσωπικού των τραπεζών κατά 29% και μείωση των τραπεζικών καταστημάτων κατά 42,5%.

Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης Τεράστια αδιέξοδα και προβλήματα

Από την αρχή του 2017 έχει ξεκινήσει τη λειτουργία του ο Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης (ΕΦΚΑ). Η όποια συζήτηση γίνεται σχετικά με αυτόν τελικά συσκοτίζει τη σημασία αλλά και την ύπαρξη του ΕΦΚΑ. Υπεύθυνοι για αυτή τη συσκότιση είναι τόσο η νεομνημονιακή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ όσο και οι παλιές μνημονιακές δυνάμεις.

Γι' αυτό είναι αναγκαίο να επαναλάβουμε τα βασικά στοιχεία του ΕΦΚΑ, δηλαδή του νόμου Κατρούγκαλου (Ν.4387/2016):

α) Ο ΕΦΚΑ, στον οποίο εντάσσονται όλα τα υπάρχοντα ταμεία (εκτός κάποιων τομέων των ΝΑΤ, ΟΓΑ), θα αποτελεί στο εξής το μοναδικό ταμείο κύριας σύνταξης και υγειονομικής περίθαλψης για όλους σχεδόν τους ασφαλισμένους (μισθωτούς, αγρότες, ελεύθερους επαγγελματίες κ.α.), που υπολογίζονται σε 3,5 εκ. ενεργούς ασφαλισμένους και 2,6 εκ. συνταξιούχους.

β) Το κράτος δεν θα έχει πλέον την υποχρέωση να εξασφαλίζει αξιοπρεπείς παροχές ή παροχές για αξιοπρεπή διαβίωση, αλλά μόνο την υποχρέωση να εξασφαλίζει τη βιωσιμότητα του συστήματος (άρθρο 1, παράγραφος 2).

γ) Οι όποιες παροχές (στα πλαίσια της βιωσιμότητας) θα είναι ενιαίες για όλους, όπως και οι προϋποθέσεις γι' αυτές, και η ενοποίηση αυτή θα γίνεται με απλές υπουργικές αποφάσεις ή υπηρεσιακές εγκυκλίους.

δ) Από τον ΕΦΚΑ, η κύρια σύνταξη (γήρατος, θανάτου ή αναπηρίας) θα υπολογίζεται, για όλους τους ασφαλισμένους (παλιούς ή νέους, μισθωτούς ή αγρότες ή ελεύθερους επαγγελματίες κ.α.), ως άθροισμα: 1) της εθνικής σύνταξης και 2) της ανταποδοτικής σύνταξης.

ε) Η εθνική σύνταξη δεν θα χρηματοδοτείται από τις ασφαλιστικές εισφορές αλλά απευθείας από τον κρατικό προϋπολογισμό, δηλαδή θα θεωρείται μια προνοιακή παροχή, δεν θα είναι εγγυημένη από το κράτος και συνεπώς δεν θα δίνεται για πάντα, ενώ για όσο καιρό δίνεται, θα δίνεται με προϋποθέσεις. Την πλήρη εθνική σύνταξη, που ορίζεται στα 384 ευρώ, δεν θα την παίρνουν όλοι και δεν θα την παίρνουν ολόκληρη.

ζ) Το ανταποδοτικό μέρος της σύνταξης θα υπολογίζεται μόνο βάσει των ατομικών εισφορών του κάθε ασφαλισμένου (και γι' αυτό θα είναι και η μοναδική πλέον εγγυημένη από το κράτος σύνταξη) και κάποιων ποσοστών αναπλήρωσης. Η ανταποδοτική σύνταξη δεν θα έχει κανένα κατώτατο όριο, καμία απολύτως κοινωνική προστασία, θα είναι ατομική, δηλαδή δεν θα υπάρχει κοινωνική αλληλεγγύη.

η) Καταργείται ο θεσμός των κατώτατων ορίων των συντάξεων, ο οποίος τις προστάτευε από το να πέσουν κάτω από ένα στοιχειώδες επίπεδο.

Όλα τα παραπάνω αποτελούν τα καθοριστικά σημεία του ΕΦΚΑ και οδηγούν, όσο κι αν φαίνεται απίστευτο, σε «ανταποδοτική» σύνταξη ακόμη και μερικών δεκάδων ευρώ, ενδεχομένως προσαυξημένη κατά ένα μέρος της «εθνικής» σύνταξης των 384 ευρώ. Σιγά-σιγά, με βάση τη νεοφιλελεύθερη «λογική», η κύρια σύνταξη θα ταυτιστεί με την ανταποδοτική σύνταξη και θα είναι η

μοναδική, μιας και όλες οι άλλες παροχές (εθνική σύνταξη, επικουρική σύνταξη, εφάπαξ) θα καταργηθούν κάτω από το βάρος της οικονομικής κρίσης, της ουσιαστικής χρεοκοπίας των Ταμείων, αλλά και των απαιτήσεων των ντόπιων και ξένων μνημονιακών.

θ) Στο πλαίσιο του ΕΦΚΑ, του Νόμου Κατρούγκαλου, αλλά και του 3ου Μνημονίου υπάρχει η δέσμευση όλων των μνημονιακών δυνάμεων και κυβερνήσεων για επανυπολογισμό όλων των συντάξεων που ήδη χορηγούνται με βάση τους νέους, άθλιους κανόνες, γεγονός που, αργά ή γρήγορα, θα σημαίνει την κατακρεούργηση των ήδη χορηγούμενων συντάξεων, μέσα από την κατάργηση της λεγόμενης προσωπικής διαφοράς.

Με δεδομένα όλα τα παραπάνω, δεν υπάρχει πλέον ή δεν πρέπει να υπάρχει, καμιά αμφιβολία ότι αργά ή γρήγορα:

1) Αυτό το ανταποδοτικό μοντέλο για την κύρια σύνταξη του ΕΦΚΑ θα το γενικεύσουν σε όλες τις παροχές του (τόσο στην υγεία όσο και στην πρόνοια) και μάλιστα με απλές υπουργικές αποφάσεις! Έτσι, θα μπει ατομικό πλαφόν (ανάλογα με τις ατομικές εισφορές ή τα έτη ασφάλισης κ.λπ.) στο πόσα φάρμακα, πόσες εξετάσεις ή και θεραπείες δικαιούσαι, ανά μήνα ή έτος, όπως ακριβώς προσπάθησαν με τα πρώτα δύο Μνημόνια ή με το προηγούμενο Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα.

2) Οι προνοιακές παροχές (ΕΚΑΣ, επιδόματα φτώχειας, ειδικών αναγκών, η λεγόμενη εθνική σύνταξη κ.λπ.) δεν θα είναι εγγυημένες από το κράτος, δεν θα δίνονται σε όλους, ούτε θα δίνεται ολόκληρη η όποια παροχή. Το κυριότερο, το κράτος ανά πάσα στιγμή θα μπορεί να αλλάζει τις προϋποθέσεις χορήγησης (ατομικό ή οικογενειακό εισόδημα, περιουσιακά στοιχεία, φορολογητέο εισόδημα κ.λπ.), δηλαδή να μειώνει ή να καταργεί την όποια παροχή — όπως π.χ. το ΕΚΑΣ, που μετά το 2019 καταργείται πλήρως.

Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι συνταξιούχοι, οι νέοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα απειλούνται άμεσα με ένα νέο κύμα απύθμενης και απίστευτης φτωχοποίησης και εξαθλίωσης.

Το μεγάλο ερώτημα είναι: θα υπάρχει ή όχι Κοινωνική Ασφάλιση, δηλαδή κοινωνική προστασία, για οποιονδήποτε, είτε δουλεύει είτε όχι, είτε έχει να πληρώσει είτε όχι, για αυτόν και τα παιδιά του; Θα μπορεί να ζήσει αξιοπρεπώς και ανθρώπινα σε μια δύσκολη περίοδο; Και η απάντηση σε αυτό έχει ήδη φανεί: **ο ΕΦΚΑ και ο νόμος Κατρούγκαλου καταστρέφουν με κάθε τρόπο, και κάθε έννοια, την οποιαδήποτε κοινωνική προστασία στη χώρα μας, την όποια Κοινωνική Ασφάλιση είχαμε κατακτήσει.**

Στην πράξη, ο ΕΦΚΑ αποτελεί έναν μηχανισμό: α) υφαρπαγής των όποιων αποθεματικών υπάρχουν στα ταμεία που εντάσσονται σε αυτόν, β) μείωσης των εξόδων λειτουργίας των εκατοντάδων ταμείων που υπήρχαν, γ) μετατροπής της κοινωνικής ασφάλισης σε πλήρως ανταποδοτική, δηλαδή σε ατομική υπόθεση, δ) ενοποίησης των όποιων δικαιωμάτων-παροχών στο κατώτατο όριο και ε) ενοποίησης των προϋποθέσεων για τις όποιες παροχές στο ανώτερο όριο. Και όλα αυτά για να εξοικονομηθούν πόροι για τα τοκοχρεωλύσια των δανειστών ή για τη στήριξη των κερδών του κεφαλαίου στη χώρα μας. Και όλα αυτά με στόχο την πλήρη συντριβή του εργατικού και λαϊκού κινήματος, την πλήρη ατομικοποίηση της κοινωνίας μέσα από τη συντριβή της κοινωνικής ασφάλισης, του όποιου κράτους πρόνοιας, της όποιας κοινωνικής προστασίας και αλληλεγγύης.

■ *Τηλέμαχος Λάχανης*

ΕΠΙΚΑΙΡΑ...

Συνέχιση των απολύσεων στα PUBLIC

Η PUBLIC ξεκίνησε και πάλι τις μαζικές απολύσεις. Την Παρασκευή 20 Ιανουαρίου απολύθηκαν δεκάδες εργαζόμενοι, κυρίως πωλητές, με μοναδικό κριτήριο τον «υψηλό» μισθό τους (700-800 ευρώ!).

Αυτήν την τακτική «εξυγίανσης» ακολουθεί η εταιρεία εδώ και αρκετά χρόνια είτε με υποχρεωτικές μειώσεις μισθών είτε με τις ετήσιες, πλέον, απολύσεις στις αρχές κάθε χρόνου. Σκοπός της εταιρείας είναι να απαλλαγεί από τους δήθεν υψηλόμισθους και να τους αντικαταστήσει με όσο το δυνατόν πιο φθηνή εργατική δύναμη: με εργαζόμενους κάτω των 25, συμβάσεις με τον κατώτερο μισθό και πολλές φορές ημι-απασχόληση χωρίς επιδόματα, με παροχή δωρεάν εργασίας μέσω Voucher κ.α.

Η ελαστικοποίηση των ωραρίων και η εντατικοποίηση της δουλειάς είναι καθημερινότητα: υπερωρίες για να καλύπτονται κενά, αφού οι εργαζόμενοι δεν επαρκούν (κι όμως οι απολύσεις συνεχίζονται), «ατομικές» πωλήσεις με στόχο τον κανιβαλισμό και την ατομικοποίηση των εργαζομένων, εργαζόμενοι να καλύπτουν 2 και 3 τμήματα ταυτόχρονα, κυριακάτικη εργασία (συνήθως 5ωρο ώστε οι εργαζόμενοι να μην παίρνουν προσαυξήσεις και επιπλέον ρεπό) κ.α. Μπορούμε φυσικά να φανταστούμε τι θα επακολουθήσει εάν περάσουν τα νέα αντεργατικά μέτρα που θέλει η εγκληματική συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και οι «Θεσμοί».

Το τέλος σε όλα αυτά πρέπει να το βάλουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, με την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη και την αποφασιστικότητά τους. Η δική μας πρόταση δεν είναι άλλη από αυτήν του μαχητικού αγώνα για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας και πρώτα απ' όλα όλων των θέσεων εργασίας και της αξιοπρέπειας μέσα στον χώρο της δουλειάς.

Απεργία πείνας μεταναστών στα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Ελληνικού

Σε απεργία πείνας προχώρησαν πρόσφυγες και μετανάστες που ζουν στο χώρο του Ελληνικού διαμαρτυρόμενοι για τις συνθήκες διαβίωσης. Οι πρόσφυγες και μετανάστες απέχουν από το φαγητό από το πρωί της 5ης Ιανουαρίου, καταγγέλλοντας τις συνθήκες υγιεινής και ζητώντας τη μετεγκατάστασή τους σε διαμερίσματα εντός αστικού ιστού. Συνολικά, στα τρία στρατόπεδα συγκέντρωσης του Ελληνικού διαμένουν 1.600 πρόσφυγες κάτω από άθλιες συνθήκες.

Ο βασικός υπεύθυνος για τις κινητοποιήσεις των προσφύγων και μεταναστών είναι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, που δεν λέει να λύσει το θέμα, εγκλωβισμένη μέσα στην επιείκην συμφωνία που έχει υπογράψει με ΕΕ και Τουρκία. Δεκάδες χιλιάδες μετανάστες σε όλη τη χώρα ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες, αρκετοί από αυτούς σε αντίσκηνα. Σε κέντρα κράτησης που είτε είναι κλειστά (απαγορεύεται η έξοδος) είτε είναι «ανοιχτά», αλλά στις περισσότερες περιπτώσεις είναι απομονωμένα από τον αστικό ιστό. Στην Μόρια της Λέσβου, μόνο τον τελευταίο μήνα, τρεις άνθρωποι έχουν πεθάνει. Το μόνο λογικό είναι οι πρόσφυγες και μετανάστες να εξεγείρονται ειδικά όταν βρίσκονται φυλακισμένοι σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, όταν επί μήνες ζουν στοιβαγμένοι κατά χιλιάδες κάτω από άθλιες συνθήκες μέσα στο κρύο, τις λάσπες και τα χιόνια.

Πρέπει να αγωνιστούμε μαζί με τους πρόσφυγες και μετανάστες για το οριστικό κλείσιμο των στρατοπέδων συγκέντρωσης και των κέντρων κράτησης και για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και πλήρη δικαιώματα για όσο καιρό επιθυμούν να παραμείνουν στη χώρα. Για την ακύρωση της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας και για ανοιχτά σύνορα και ελεύθερη/ασφαλή διέλευση για όλους τους κατατρεγμένους. Ακόμα πρέπει να αγωνιστούμε ενάντια σε αυτούς που καλλιεργούν τον ρατσισμό και το μίσος απέναντι στους μετανάστες και πρόσφυγες. Να αγωνιστούμε μαζί, μετανάστες και ντόπιοι, για να τσακίσουμε τον μνημονιακό κανιβαλισμό κι αυτούς που τον εφαρμόζουν.

ΕΥΑΘ ΚΑΙ ΟΛΘ ΕΡΜΑΙΑ ΣΤΙΣ ΟΡΕΞΕΙΣ ΤΩΝ ΔΑΝΕΙΣΤΩΝ!

Μετά την ιδιωτικοποίηση-ξεπούλημα του Ελληνικού, του ΟΛΠ και του ΑΔΜΗΕ, σειρά παίρνουν άλλες δύο δημόσιες επιχειρήσεις (και δεν θα είναι οι τελευταίες) για να καλύψουν τις απαιτήσεις των δανειστών. Η άθλια συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, στα δύο χρόνια διακυβέρνησής της, δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να λέει «ΝΑΙ» σε ό,τι της ζητήσουν, χωρίς δεύτερη σκέψη.

Όσον αφορά τον Οργανισμό Λιμένος Θεσσαλονίκης (ΟΛΘ), στις 24 Μαρτίου θα υποβληθούν οι δεσμευτικές προσφορές-φιλοδωρήματα, όπως αποφάσισε το Διοικητικό Συμβούλιο του ΤΑΙΠΕΔ σε συνεδρίασή του. Ο διαγωνισμός για τον ΟΛΘ έχει πάρει συνεχόμενες παρατάσεις και σύμφωνα με τον τελευταίο προγραμματισμό του ΤΑΙΠΕΔ οι προσφορές θα υποβάλλονταν στα μέσα Φεβρουαρίου. Όπως και για τον ΟΛΠ έτσι και για τον ΟΛΘ ο διαγωνισμός προβλέπει την πώληση του 67% των μετοχών, με υποχρέωση πραγματοποίησης επενδύσεων συγκεκριμένου ύψους κατά την επόμενη πενταετία. Οι δεσμευτικές προσφορές θα αφορούν το 67%, αλλά αρχικά θα πωληθεί το 51% και μόνο εφόσον υλοποιηθούν οι συμφωνηθείσες επενδύσεις θα μεταβιβαστεί σταδιακά και το υπόλοιπο 15% των μετοχών.

Για το 67% του μετοχικού κεφαλαίου του ΟΛΘ έχουν εκφράσει ενδιαφέρον 8 επενδυτικά σχήματα: η APM Terminals (θυγατρική της δανέζικης Maersk), η Deutsche Invest, η Duferco, η ICTS, η Mitsui, η P&O, η κοινοπραξία των ρωσικών σιδηροδρόμων RZD με τη ΓΕΚ-

ΤΕΡΝΑ και η Yilport Holding Inc. Βέβαια, τις τελευταίες μέρες το ενδιαφέρον έχει πέσει πολύ, αφού δύο από τους υποψήφιους ομίλους αποχώρησαν από τον διαγωνισμό, ενώ ένας δεν έχει λάβει ακόμη την τελική του απόφαση. Πιο συγκεκριμένα, αποχώρησαν τόσο η φιλιππινέζικη ICTS όσο και η APM Terminals. Ακόμα, σε κρίσιμη φάση βρίσκεται η εξέταση του ζητήματος από την P&O, που είναι θυγατρική της Dubai Ports World. Στις επάλξεις παραμένουν επίσης η ιαπωνική Mitsui και το γερμανικό fund της Deutsche Invest (στο οποίο συμμετέχει και ο πρόεδρος του ΠΑΟΚ, Ιβάν Σαββίδης).

Το ύψος των απαιτούμενων επενδύσεων υποτίθεται πως παραμένει ακόμα υψηλό, αφού το ΤΑΙΠΕΔ κρατάει τον πήχη στα 180 εκ. ευρώ, σε ορίζοντα όμως επταετίας. Η απροθυμία που εκδηλώνουν τα αρπακτικά-επενδυτές και καθυστερεί τη διαδικασία οφείλεται, εκτός των άλλων, και στα προβλήματα του σιδηροδρομικού δικτύου (κρίσιμα για την αποτελεσματικότητα του ΟΛΘ) αλλά και στην παρουσία της Cosco στο λιμάνι του Πειραιά (καθώς η Cosco αναμένεται να μονοπωλήσει τη διακίνηση εμπορευματοκιβωτίων στην ευρύτερη περιοχή, ενώ θα αυξηθεί και η χρήση του σιδηροδρομικού δικτύου με αφετηρία τον Πειραιά και κατάληξη την κεντρική Ευρώπη).

Όσον αφορά την Εταιρία Ύδρευσης Αποχέτευσης Θεσσαλονίκης (ΕΥΑΘ), προωθούν ένα μοντέλο ιδιωτικοποίησης με το οποίο θα παραχωρηθεί σε πρώτη φάση το 23% των μετοχών μαζί με το management, ενώ η εταιρία θα μπει σε νέο καθεστώς με την ένταξή της στο νέο υπερταμείο ιδιωτικοποιήσεων και θα χάσει τον κοινωφελή

χαρακτήρα της, έχοντας ως αποκλειστικό στόχο το κέρδος για την εξυπηρέτηση των δανειστών. Αν και η ΕΥΑΘ χρησιμοποιηθεί για την αποπληρωμή του χρέους, τότε θα έχουμε αύξηση της τιμής του νερού, αφού θα «πρέπει» να αυξηθούν τα κέρδη της επιχείρησης. Το νερό θα μετατραπεί έτσι σε εμπόρευμα και δεν θα υφίσταται ως κοινωτικό αγαθό που το δικαιούνται όλοι.

Πάντως, στις πρόσφατες συναντήσεις της κυβέρνησης με τους θεσμούς, από τα πρώτα θέματα που συζητήθηκαν ήταν ο μηχανισμός αποκρατικοποιήσεων και το υπερταμείο, όπου διαπιστώθηκε ότι είναι εντελώς ανέτοιμο για λειτουργία! Οι ιδιωτικοποιήσεις, οι οποίες συνδέονται άμεσα με το χρέος, ήταν πρώτες στην ατζέντα και οι δανειστές πίεσαν ώστε να προχωρήσει πιο γρήγορα η αποκρατικοποίηση των ΔΕΚΟ.

Η κυβέρνηση περπατά σε τεντωμένο σκοινί και η πολιτική που ακολουθεί με τα μνημόνια για σημαία δεν προσφέρει καμία σταθεροποίηση και προοπτική. Οποιαδήποτε νέα απαίτηση μπαίνει στο τραπέζι, δεσμεύεται ότι θα την υλοποιήσει. Οι ιδιωτικοποιήσεις των ΔΕΚΟ είναι τεράστια κα-

ταστροφή για την κοινωνία και θα σπρώξει εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα ακόμη περισσότερο στην εξαθλίωση και στην κατακόρυφη πτώση της ποιότητας ζωής τους. Ταυτόχρονα, με την εφαρμογή του 3ου Μνημονίου, τα νέα μέτρα στο ασφαλιστικό, τα εργασιακά και το φορολογικό φαίνεται πως δεν υπάρχει σταμάτημα, πολύ περισσότερο αντιστροφή, της χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού και όλο το βάρος θα πέσει (ξανά) στις πλάτες της κοινωνίας.

Η κατάσταση έχει φτάσει στο απροχώρητο και θα πρέπει να στηριχτούμε στις δικές μας δυνάμεις και να οργανώσουμε άμεσα τις κινητοποιήσεις για να μην περάσουν τα βάρβαρα μέτρα, προωθώντας τα δικά μας αιτήματα για άμεσες λύσεις στα κοινωνικά προβλήματα, ενάντια στην οικονομική και κοινωνική καταστροφή.

— **Καμία ιδιωτικοποίηση: αγώνας διαρκείας για να τις σταματήσουμε**

— **Εθνικοποίηση των λιμανιών και όλων των μεγάλων υποδομών και υπηρεσιών, κάτω από εργατικό και κοινωνικό έλεγχο**

— **Κάτω τα μνημόνια. Διαγραφή του χρέους. Έξω από ευρώ-ΕΕ**

4 χρόνια ΒΙΟ.ΜΕ, ο αγώνας συνεχίζεται...

Στις αρχές του 2011, οι ιδιοκτήτες της Φίλκεραμ Τζόνσον (οικογένεια Φιλίππου) εγκατέλειψαν και, στην συνέχεια, οδήγησαν σε πτώχευση την θυγατρική του ομίλου Βιομηχανική Μεταλλευτική Α.Ε. (ΒΙΟ.ΜΕ.), αφήνοντας πίσω τους τεράστια χρέη προς τους εργαζόμενους, το ΙΚΑ και την Εφορία. Ο εργαζόμενος της ΒΙΟ.ΜΕ. προχώρησαν σε επίσχεση και κατάληψη των εγκαταστάσεων για να εξασφαλίσουν την ύπαρξη του εργοστασίου και σε δεύτερο χρόνο την λειτουργία του με αυτοδιαχείριση, στηριζόμενη στην αυτοοργάνωση των ιδίων των εργατών, στον εργατικό και κοινωνικό έλεγχο.

Στις 18 και 19 Φλεβάρη, στην Θεσσαλονίκη, πραγματοποιήθηκε διήμερο εκδηλώσεων για τα 4 χρόνια αυτοδιαχείρισης της ΒΙΟ.ΜΕ., με κεντρικό σύνθημα: «οι κυβερνήσεις πέφτουνε μα οι αγώνες μένουν».

Την πρώτη ημέρα πραγματοποιήθηκε η Πανελλαδική Συνέλευση Αλληλέγγυων της ΒΙΟ.ΜΕ., στα γραφεία της ΕΣΗΕΜ-Θ, με συμμετοχή αρκετών συναγωνιστών. Μερικά στοιχεία απολογισμού ήταν: α) Η ΒΙΟ.ΜΕ., εδώ και 4 χρόνια, συνεχίζει τον αγώνα της χωρίς την κατάλληλη νομοποίηση, καταφέροντας όμως να εντάξει ακόμη δύο νέους συναδέλφους στο δυναμικό της, μέσα στο 2016, ενώ την ίδια ώρα οι εργοδοσίες εντείνουν την επίθεσή τους στην εργατική τάξη με μειώσεις μισθών, δουλικά ωράρια, απολύσεις, απλήρωτη και μαύρη εργασία. β) Έναν χρόνο λειτουργίας μετρά το Εργατικό Ιατρείο στο χώρο της

ΒΙΟ.ΜΕ., όπου γίνεται προσπάθεια σύνδεσης του εγχειρήματος με την κοινωνία. γ) Το φθινόπωρο πραγματοποιήθηκε στον χώρο της ΒΙΟ.ΜΕ. η 2η Ευρωμεσογειακή συνάντηση για την Οικονομία των Εργαζομένων. Η συζήτηση κινήθηκε γύρω από τον τρόπο συντονισμού των ανακτημένων επιχειρήσεων σε εθνικό και διεθνές επίπεδο. δ) Το σχέδιο νόμου που κατέθεσε η μνημονιακή συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ για τις «αγορές χωρίς μεσάζοντες» είναι μια προσπάθεια εξαφάνισής τους, καθώς παραχωρεί στους δήμους το αποκλειστικό δικαίωμα αδειοδότησης και διοργάνωσής τους. Παράλληλα, αποκλείει παραγωγικά συνεταιριστικά εγχειρήματα, όπως η ΒΙΟ.ΜΕ., για τα οποία οι «αγορές χωρίς μεσάζοντες» είναι εδώ και χρόνια ο φυσικός τους χώρος. Οι «αγορές χωρίς μεσάζοντες» πρέπει να νομιμοποιηθούν ως αυτοοργανωμένες πρωτοβουλίες που λειτουργούν με κοινωνικό έλεγχο και να γίνει υποχρεωτική για τους δήμους η παραχώρηση χώρων, χωρίς περιορισμούς, για τη διοργάνωσή τους. ε) Το καλοκαίρι έβαλε ξανά μπροστά τις μηχανές του το «Καραβάνι Αγώνα & Αλληλεγγύης» και διοργάνωσε διαμαρτυρία διαρκείας στο υπουργείο Εργασίας. Σκοπός του ήταν να δοθούν συγκεκριμένες απαντήσεις στα αιτήματα της ΒΙΟ.ΜΕ. (άμεση παύση των πλειστηριασμών, άμεση απόδοση του οικοπέδου που είναι δεσμευμένο από το δημόσιο, εξασφάλιση κανονικής παροχής νερού και ρεύματος, νομιμοποίηση της λειτουργίας του εργοστασίου με όρους αυτοδιαχείρισης και

εργατικού ελέγχου). Η μόνη απάντηση που δόθηκε από την μνημονιακή συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ήταν η καταστολή της συγκέντρωσης από τα ΜΑΤ.

Την δεύτερη ημέρα, έγινε στον χώρο του εργοστασίου παζάρι χωρίς μεσάζοντες και μουσικό γλέντι, από όπου πέρασαν πάνω από 200 αλληλέγγυοι. Την Παρασκευή 17 Φλεβάρη στην Αθήνα πραγματοποιήθηκε συνέλευση στο πρατήριο της ΒΙΟ.ΜΕ., στο Περιστερί, με την συμμετοχή αλληλέγγυων και κατοίκων της περιοχής.

Στην παρουσίαση της εξέλιξης του αγώνα για την οριστική λύση που διεκδικούν οι εργαζόμενοι της ΒΙΟ.ΜΕ., αναδείχθηκε το αίτημα για την εξαίρεση των χώρων παραγωγής από τον πλειστηριασμό και την παραχώρησή τους μαζί με το οικόπεδο και την «Αποθήκη ν. 60» στους ίδιους τους εργαζόμενους. Με αυτό ως στόχο, οι εργαζόμενοι και αλληλέγγυοι της ΒΙΟ.ΜΕ. θα μπλοκάρουν με κάθε μέσο όποιον πλειστηριασμό θίγει το συμφέρον του εγχειρήματος. Σημαντικό σημείο στην εξέλιξη του αγώνα μπορεί να θεωρηθεί ότι στον τελευταίο πλειστηριασμό εμφανίστηκε, ύστερα από μακροχρόνιες πιέσεις των εργαζομένων της ΒΙΟ.ΜΕ., εκπρόσωπος του ΙΚΑ που αμφισβήτησε την διαδικασία του πλειστηριασμού!

Ο στόχος του σωματείου εργαζομένων της ΒΙΟ.ΜΕ. είναι, τυπικά, εφικτός γιατί μπορεί να πραγματοποιηθεί δέσμευση και δήμευση των εγκαταστάσεων από το ΙΚΑ και την Εφορία (λόγω των μεγάλων χρεών που άφησε η εργοδοσία και τις τελεσίδικες

καταδίκες για αυτά). Αυτό που λείπει είναι η πολιτική βούληση, και από αυτή την κυβέρνηση. Η πάλη των εργαζομένων της ΣΕ ΒΙΟΜΕ παραμένει ένας ταξικός αγώνας, που για να κερδίσει, ότι μπορεί να κερδίσει, θα πρέπει να συγκρούεται καθημερινά με το αστικό καθεστώς, γνωρίζοντας ότι αποτελεί «επικίνδυνο» παράδειγμα που θα βρει απέναντί του όλο τον συρφετό του αστικού κράτους, των κυβερνήσεων και της αστικοποιημένης γραφειοκρατικής ηγεσίας των συνδικάτων.

Όπως το σωματείο εργαζομένων ΒΙΟ.ΜΕ., έτσι και η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης αποφάσισε μαζί με τους εργαζόμενους της ΒΙΟΜΕ να ξεκινήσει μια καμπάνια ενημέρωσης στις γειτονιές της Θεσσαλονίκης. Από την μία για να δημιουργήσει ένα δίκτυ προστασίας γύρω από το εγχείρημα, δημοσιοποιώντας των αγώνα και τα δίκαια αιτήματά του και, από την άλλη, να δώσει την δύναμη σε κάθε εργαζόμενο, ότι αφού δεν μπορούν και δεν θέλουν οι εργοδότες και οι αστικές κυβερνήσεις να δώσουν λύση στην κρίση, τότε μπορούμε εμείς!

Carrefour - Μαρινόπουλος

Μόνος δρόμος ο αγώνας

Μετά την περιβόητη συμφωνία Μαρινόπουλου -Σκλαβενίτη, την αναβολή του άρθρου 99 και την εκδίκασή της στις 19 Οκτωβρίου, εγκρίθηκε στις 16 Ιανουαρίου (δηλαδή μετά από τρεις μήνες) από το μονομελές πρωτοδικείο Αθηνών η συμφωνία εξυγίανσης της Μαρινόπουλος ΑΕΓΕ καθώς και των εταιρειών Ξυνός, Express Μαρινόπουλος και Πειραικόν από τον Σκλαβενίτη και δημιουργήθηκε η νέα εταιρεία που θα ονομάζεται Ελληνικές Υπεραγορές Σκλαβενίτης.

Αυτό πραγματοποιήθηκε αφού πρώτα ξεπεράστηκαν οι όποιες τριτακοπές υπήρξαν, καθώς βάσει του δικαστηρίου δεν επηρεάζουν στην ουσία του το όλο εγχείρημα. Εδώ να πούμε ότι υπήρξε και η έγκριση της επιτροπής ανταγωνισμού που έθετε ως προαιρετικό όρο την εκποίηση 22 καταστημάτων και από τις δύο εταιρείες ώστε να ξεπεραστεί το ζήτημα περί αθέμιτου ανταγωνισμού. Μετά και τη νομική έγκριση του δικαστηρίου για την συμφωνία εξυγίανσης ξεκίνησαν οι διαπραγματεύσεις μεταξύ Σκλαβενίτη και των τεσσάρων συστημικών τραπεζών για μια νέα ενδιάμεση χρηματοδότηση που φτάνει τα 60 εκατ. ευρώ, αντί των 35 εκατ. που αρχικά προβλέπονταν, ανεβάζοντας το λογαριασμό του συνολικού εγχειρήματος στα 680 εκατ. (από 485 εκατ.) λόγω των συνεχών καθυστερήσεων για την έγκριση της συμφωνίας. Συνεπώς, μετά από αρκετές μέρες διαπραγματεύσεων, ουσιαστικά μόλις την τελευταία εβδομάδα του Φλεβάρη βρέθηκε μια λύση και δόθηκε η ενδιάμεση χρηματοδότηση. Έτσι το Σάββατο 28 Φλεβάρη ήταν η τελευταία μέρα που λειτουργούσαν καταστήματα Μαρινόπουλος και από την 1η Μαρτίου τα καταστήματα λειτουργούν ως Ελληνικές Υπεραγορές Σκλαβενίτης - θυγατρική εταιρεία της Σκλαβενίτης.

Όσον αφορά τους εργαζόμενους, μόλις την προηγούμενη Πέμπτη 23 Φλεβάρη πληρώθηκαν το υπολειπόμενο 40% του Δεκεμβρίου και την 1η Μαρτίου εξοφλήθηκαν τους μήνες Γενάρη και Φλεβάρη. Έτσι υπάρχει μια εξέλιξη που δίνει μια ανάσα στους εργαζόμενους της εταιρείας που ήταν συνεχώς στην ανασφάλεια αυτά τα δυο χρόνια, ειδικά τους τελευταίους οκτώ μήνες αλλά και μια ανάσα σε όλους τους εμπλεκόμενους προμηθευτές που

απασχολούσαν χιλιάδες εργαζόμενους.

Όμως σ' αυτήν την εξέλιξη υπάρχουν πολλές δυσκολίες και ερωτηματικά στα οποία πρέπει να δοθούν σαφείς απαντήσεις. Το ρίσκο στην υπόθεση είναι τεράστιο γιατί αφενός χρειάζονται πάρα πολλά χρήματα για να επαναλειτουργήσει η εταιρεία και αφετέρου οι στόχοι που έχουν δοθεί από το σχέδιο (τον πρώτο χρόνο ο τζίρος να φτάσει το 1,3 δισ. ευρώ που έκανε η Μαρινόπουλος πριν πτωχεύσει) είναι εξαιρετικά δύσκολο να επιτευχθούν λόγω της γενικότερης κρίσης και της συνεχούς εξαθλίωσης και φτωχοποίησης των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Γι' αυτόν τον λόγο οι εργαζόμενοι πρέπει να είναι σε συνεχή επαγρύπνηση για να αποτρέψουν οποιαδήποτε απώλεια θέσης εργασίας ή μείωση μισθού. Πόσο μάλλον τώρα που η ξεπουλημένη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ ετοιμάζει μια νέα αντεργατική επίθεση και χαρίζει στους εργοδότες το απόλυτο διευθυντικό δικαίωμα να φέρονται στους εργαζόμενους σαν δούλους, να βάζουν λουκέτο στις επιχειρήσεις τους όποτε θέλουν, να τους πετάνε τον κόσμο στο δρόμο χωρίς κανένα κόστος, διασώζοντας τα κέρδη που έβγαλαν από το δικό μας ιδρώτα.

Η παθητική στάση του επιχειρησιακού σωματείου δημιουργεί πολλά ερωτηματικά. Όλους αυτούς τους μήνες δεν έκανε ούτε μια συνέλευση, ούτε μια στάση εργασίας, ούτε μια παράσταση διαμαρτυρίας. Αλλά και το ΠΑΜΕ - ΚΚΕ, που αναλώνεται σε επαναστατικές φανφάρες ουσιαστικά κινητοποιεί μόνο τον στενό περίγυρό του. Έτσι οι υπάρχουσες συνδικαλιστικές δυνάμεις ουσιαστικά άφησαν στην μοίρα και την τύχη, ή καλύτερα στα αφεντικά και το κράτος, το τι θα γίνει με το μέλλον των εργαζομένων.

Η μόνη λύση είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, να οργανωθούν σε επιτροπές σε κάθε κατάσταση που θα αποφασίζουν για τις κινήσεις τους, μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες. Να ενισχύσουν την αλληλεγγύη τους και την ενότητα όλων των εργαζομένων για να διασφαλίσουν την εργασία τους, τους μισθούς τους και να παίξουν ρόλο στο σταμάτημα της αντεργατικής λαίλαπας που ετοιμάζεται.

Από την δράση μας

Vodafone

Προσπάθεια υφαρπαγής

του επιχειρησιακού σωματείου από το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ

Το τελευταίο διάστημα στη Vodafone βρίσκεται σε εξέλιξη η προσπάθεια του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ να ελέγξει το επιχειρησιακό σωματείο ΠΑΣΕ-Vodafone. Αυτή η προσπάθεια δεν στηρίζεται στην αύξηση της επιρροής του στους εργαζόμενους ή στην αριθμητική ενίσχυση της παράταξής του «Ταξική Ενότητα», αλλά σε αντιδημοκρατικά μέσα, που εντάσσονται στη συνολικότερη τακτική που ακολουθεί το τελευταίο διάστημα: της υφαρπαγής υπό ιδιοκτησιακό έλεγχο «έτοιμων» σωματείων, όπου οι ίδιοι είτε δεν έχουν παίξει ρόλο στη δημιουργία τους είτε, ακόμη χειρότερα, όπως και στην περίπτωση του ΠΑΣΕ-Vodafone, εναντιώθηκαν σε αυτήν.

Μετά την εξαγορά της Hellas Online (HOL) από τη Vodafone, ενσωματώθηκε στον όμιλο και η εταιρία 360 Connect (θυγατρική της HOL), όπου υπάρχει επιχειρησιακό σωματείο που ελέγχεται από το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ. Τον περασμένο Οκτώβρη είχε πραγματοποιήσει εκλογές για την ανάδειξη ΔΣ. Μετά από τρεις μήνες, και χωρίς φυσικά να έχει προηγηθεί οποιαδήποτε οργανωμένη και καταστατική διαδικασία, η ηγεσία του σωματείου, επικαλούμενη υποτίθεται την ενότητα των εργαζομένων στον όμιλο, εξήγγειλε την ανάγκη συγχώνευσης των δύο επιχειρησιακών σωματείων (360 Connect και ΠΑΣΕ Vodafone), μέσω της συγχώνευσης του μητρώου μελών (;)! Αυτή η κίνηση αποτελεί προφανή καταπάτηση της εκφρασμένης θέλησης των εργαζομένων της 360 Connect, που λίγο καιρό πριν συμμετείχαν στις εκλογές του σωματείου τους, και ακόμα μία εξαπάτησή τους. Το ΠΑΜΕ τους καλεί πρώτα να σιγουρέψουν την εκλογή ΔΣ στο επιχειρησιακό της 360 Connect - και αμέσως μετά τους χρησιμοποιεί σαν πόνια για να «αλώσει» το ΠΑΣΕ-Vodafone.

Ειδικά δε τα γεγονότα της εκλογοαπολογιστικής συνέλευσης του ΠΑΣΕ-Vodafone και η απαράδεκτη ανακοίνωση που εξέδωσε στη συνέχεια η «Ταξική Ενότητα» (περί «επικίνδυνων και γελοίων») αποδεικνύουν για ακόμη μία φορά ότι τα αισχρά ψέματα, η δυσφήμιση, η συκοφαντία και η καταπάτηση κάθε ίχνους εργατικής δημοκρατίας αποτελούν βασικό μέρος της πολιτικής του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, ενάντια σε ό,τι δεν ελέγχει ή απλά δεν είναι της αρεσκείας του.

Στη συνέλευση εμφανίστηκαν κάποιοι εργαζόμενοι της 360 Connect απαιτώντας να εγγραφούν στο ΠΑΣΕ-Vodafone. Είναι σεβαστές οι επιλογές του κάθε συναδέλφου, αλλά ξεπεράστηκε κάθε όριο. Η κίνηση ήταν ενορχηστρωμένη από την «Ταξική Ενότητα»/ΠΑΜΕ, ώστε να επιβάλει με το έτσι θέλω την εγγραφή όποιου θεωρεί «δικό του».

Εμφανίστηκαν εργαζόμενοι που κανείς δεν τους ξέρει από οποιονδήποτε χώρο εργασίας της Vodafone (;) ζητώντας να γραφτούν για να ψηφίσουν, έτσι ώστε να δημιουργηθεί μια ψεύτικη πλειονοψφία και να περάσουν οι διαδικασίες της συνέλευσης και κατ' επέκταση των εκλογών στα χέρια της «Ταξικής Ενότητας»/ΠΑΜΕ. Για να μπορέσουν τα μέλη του ΠΑΜΕ να εκφοβίσουν τους παρευρισκόμενους συναδέλφους αλλά και να «εξαφανίσουν» τους συναδέλφους που δεν συμφωνούσαν μαζί τους, χρησιμοποίησαν τραμπούκικες συμπεριφορές. Φωνές, ειρωνείες, κοροϊδίες, ακόμη και απόπειρα χειροδικίας ενάντια στον εκλεγμένο πρόεδρο του σωματείου.

Οι πρακτικές αυτές δεν μας εκπλήσσουν, καθώς είναι η πολιτική με την οποία κινείται συνολικά το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ μέσα στο εργατικό κίνημα. Καταγγέλλουν, συκοφαντούν και λασπολογούν ό,τι δεν ελέγχουν - ας έχει και πολλαπλάσια συνδικαλιστική και αγωνιστική παρουσία από τη δική τους! Ακολουθούν αποκρουστικές, ακατανόητες για πολλούς εργαζόμενους πρακτικές, προφασιζόμενοι την ενότητα των εργαζομένων, ενώ με τη διασπαστική πολιτική τους κατακερματίζουν τους αγώνες και τη δυναμική τους. Αυτή η πρακτική τους στον συνδικαλισμό των τηλεπικοινωνιών και όχι μόνο είναι γνωστή σε πολλούς.

Η επικράτηση του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ στο ΠΑΣΕ-Vodafone θα αποτελέσει εξαιρετικά δυσμενή εξέλιξη για τους εργαζόμενους όλου του ομίλου, καθώς το ΠΑΣΕ-Vodafone, έστω και με τις αδυναμίες και ανεπάρκειές του, ακόμα και τα λάθη του, θα σταματήσει να υπάρχει και θα μετατραπεί σε «ορμητήριο» των παρελάσεων και των γραφειοκρατικών μανουβρών του ΠΑΜΕ.

Ως εργαζόμενοι στη Vodafone αλλά και μέλη του Ενιαίου Σωματείου Vodafone-Wind-Victus θα κάνουμε ό,τι είναι δυνατό για να αποτραπεί μια τέτοια εξέλιξη. Θα συνεχίσουμε να παλεύουμε απέναντι στην εργοδοσία με ενιαίο και συντονισμένο τρόπο, υπερασπιζόμενοι την ανταλλαγή ή και τη διαπάλη απόψεων, ας είναι και αυστηρή - αλλά πάντα με προσήλωση στις αρχές της συνδικαλιστικής και εργατικής δημοκρατίας στη δημόσια αντιπαράθεση. Και πάντα ενάντια σε τραμπούκικες πρακτικές τύπου «Ταξικής Ενότητας» και ΠΑΜΕ.

■ Άννα Ασλανίδη,
εργαζόμενη στη Vodafone

Οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων της Εθνικής Ασφαλιστικής

Σε 24ωρη πανελλαδική απεργία με 100% συμμετοχή προχώρησαν την Πέμπτη 23 Φεβρουαρίου οι εργαζόμενοι στην Εθνική Ασφαλιστική, αντιδρώντας στην πώληση της εταιρείας από την Εθνική Τράπεζα (Ε.Τ.Ε.). Οι εργαζόμενοι, στην έκτακτη γενική συνέλευση του συλλόγου, αποφάσισαν να περιφρουρήσουν την είσοδο της Εταιρίας και πραγματοποιήσαν πορεία από τη λεωφόρο Συγγρού, έδρα της Εθνικής Ασφαλιστικής, έως το υπουργείο Οικονομικών. Στη συνέχεια, κατέληξαν στα κεντρικά γραφεία της Εθνικής Τράπεζας, στην οδό Αιόλου. Στην απεργία συμμετείχαν και οι συνάδελφοι μέσω ICAP καθώς και ο Σύλλογος Συνταξιούχων της Εθνικής Ασφαλιστικής. Οι εργαζόμενοι θα συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις τους με νέα 24ωρή απεργία την Πέμπτη 2/3/2017 και με την συμμετοχή τους στην κινητοποίηση των Πρωτοβάθμιων σωματείων το απόγευμα της ίδιας ημέρας.

Το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας συνεχίζεται

Η πώληση της «Εθνικής Ασφαλιστικής» είναι επακόλουθο της τελευταίας ανακεφαλαιοποίησης των ελληνικών τραπεζικών ομίλων, άμεσο επακόλουθο του τρίτου μνημονίου. Η πώληση της εταιρίας, που είναι κατά 100% θυγατρική της Εθνικής Τράπεζας, είναι αποτέλεσμα της τιμωρητικής πολιτικής της Γενικής Διεύθυνσης Ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, λόγω της μη επίτευξης του στόχου ανακεφαλαιοποίησης, της αύξησης του μετοχικού κεφαλαίου της Εθνικής Τράπεζας, το Νοέμβριο 2015. Ταυτόχρονα, παραγνωρίζεται εντελώς ότι η χρηματοδότηση, που αναγκάστηκε να πάρει η Εθνική Τράπεζα από το Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας, έχει ήδη πλήρως αποσβεσθεί λόγω της

πώλησης της Finansbank και άλλων περιουσιακών της στοιχείων, που αποπληρώνουν ουσιαστικά την «κρατική ενίσχυση» που έλαβε.

Η Εθνική Ασφαλιστική, στην 126χρονη ιστορία της, είναι μία υγιής εταιρεία, με υψηλή κερδοφορία, παρά τον έντονο ανταγωνισμό με πολύ μεγαλύτερες εταιρείες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υψηλή κεφαλαιακή επάρκεια, εκτεταμένο δίκτυο καταστημάτων και συνεργατών και αποθέματα 2,7 δις Ευρώ, εκ των οποίων 1,7 δις είναι μέσα στην Ελλάδα. Είναι προφανές ότι η πώληση της εταιρείας θα έχει άμεσα αρνητικές συνέπειες στο προσωπικό της, στους συνεργάτες της, στους ασφαλισμένους της αλλά και γενικότερα στην μητρική της Εθνική Τράπεζα και στην ελληνική οικονομία, η οποία συνεχώς συρρικνώνεται. Πολύ περισσότερο αν επικυρωθεί η πώληση σε «κερδοσκοπικά κεφάλαια», τα οποία συγκαταλέγονται μεταξύ των ενδιαφερομένων αγοραστών.

Συνεχίζεται η διάλυση των εργασιακών σχέσεων

Ταυτόχρονα νέο πρόγραμμα «πρακτικής» άσκησης, ανακοίνωσε η Διοίκηση της Εθνικής Τράπεζας, για 20 νέους, διάρκειας 6-12 μήνες. Η αγγελία που δημοσιεύτηκε και διαφημίστηκε σε όλα τα οικονομικά site ως μοναδική ευκαιρία αφορά τελειόφοιτους και απόφοιτους μεταπτυχιακών σπουδών, με μισθό 940 μεικτά (περίπου 800 ευρώ καθαρά), επομένως κάτω από την κλαδική σύμβαση και άγνωστο αν θα δημιουργεί περαιτέρω διαφοροποιήσεις (τελειόφοιτοι-απόφοιτοι). Ενδεχομένως, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ να θέλει να χρησιμοποιήσει τις προσλήψεις αυτές σαν ρουσφέτι σε μελλοντικούς ή εν δυνάμει ψηφοφόρους ή ακόμα σαν έργο της διακυβέρνησης της! Βέβαια, αυτή η κυβέρνηση και η καταστροφική

πολιτική της δεν σώζεται με κανένα τέχνασμα, πόσο μάλλον με 20 προσλήψεις. Παράλληλα η εργασιακή εκμετάλλευση νέων, που βαφτίζεται πρακτική, ενώ είναι κανονική εργασία, καλά κρατεί εδώ και χρόνια στην Ε.Τ.Ε. Χιλιάδες νέοι περνούν από τα καταστήματα τραπεζών για 3 έως 6 μήνες μέσω των ΑΕΙ και ΤΕΙ, με εξευτελιστικούς μισθούς των 400-500 ευρώ, δηλαδή παροχή δωρεάν εργασίας στην τράπεζα, χωρίς δικαιώματα. Δεν πρέπει να ξεχνάμε και το πρόγραμμα ΙΚΥ 2+2, όπου για 2 χρόνια 100 νέοι πτυχιούχοι και σε σπουδές για μεταπτυχιακό τίτλο εργάζονταν 25 ώρες τη βδομάδα με μόλις 310 ευρώ το μήνα προερχόμενα από το ΕΣΠΑ, δηλαδή χωρίς κόστος για την τράπεζα, ενώ έχουν προσληφθεί σήμερα με ατομική σύμβαση ορισμένου χρόνου 2 ετών και εργάζονται εκτός κανονισμού εργασίας, συλλογικών συμβάσεων και σωματείων εργαζομένων, δηλαδή χωρίς εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα.

Ταυτόχρονα υπάρχουν χιλιάδες κενές θέσεις και καλύπτονται με ελαστικές εργασιακές σχέσεις, συνήθως από ενοικιαζόμενους με 3μηνα, 6μηνα, 12μηνα, που ανακυκλώνονται και αγγίζουν τουλάχιστον το 20% του προσωπικού. Μπορούμε φυσικά να φανταστούμε τι θα επακολουθήσει, εάν περάσουν τα νέα αντεργατικά μέτρα που θέλει η εγκληματική συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και θεσμοί, οι μειώσεις μισθών κάτω από τα 586 ευρώ που είναι σήμερα, η αύξηση του ορίου των ομαδικών απολύσεων, οι συμβάσεις για τις οποίες δεν θα γνωρίζουμε τι θα εμπεριέχουν (λευκές συμβάσεις), τα mini jobs (να εργαζόμαστε, όπου θέλουν, όποτε θέλουν) και η κατάργηση του δικαιώματος του συνδικαλισμού, δηλαδή το μονό όπλο απάντησης απέναντι στις επιθέσεις των εργοδοτών. Θέλουν την πλήρη μετατροπή των εργαζομένων σε δουλοπάροικους.

Οι αγώνες μας θα τους σταματήσουν

Στηριζόμενοι στις δικές μας δυνάμεις, στην αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη, πρέπει με δυναμικούς αγώνες να επιβάλλουμε το δικío μας! Το παράδειγμα των εργαζομένων στην ΕΡΤ, των καθαριστριών του Υπ. Οικονομικών, των εργαζομένων στους Δήμους που εδώ και δύο χρόνια επιβάλλουν με αγώνες την ανανέωση των συμβάσεών τους και συνεχίζουν παλεύοντας για μονιμοποίηση, δείχνουν το δρόμο! Χρειάζεται άμεσα να εμποδίσουμε στο ξεπούλημα της Εθνικής Ασφαλιστικής, χρειάζεται άμεσα να επιβάλλουμε τουλάχιστον 1000 προσλήψεις μέσω κανονισμού εργασίας, για εργαζόμενους με πλήρη εργασιακά δικαιώματα και μέσω συλλογικών συμβάσεων. Να σταματήσουν τα διάφορα προγράμματα ομηρίας και άγριας εργασιακής εκμετάλλευσης καθώς και τις προσλήψεις νέων ως ενοικιαζόμενων με μισθούς πείνας 400-600 ευρώ, σε ένα περιβάλλον τρομοκρατίας για να μη συνδικαλιστούν. Να πάρουμε τους αγώνες στα χέρια μας με την αυτοοργάνωσή μας, δημιουργώντας παντού επιτροπές αγώνα, ενοποιώντας όλους τους εργαζόμενους.

■ Ευάγγελος Κιτσώνης

Χιλιάδες απολύσεις εργολαβικών εργαζομένων στα νοσοκομεία!

Ηάθλια συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ διαλαλούσε ότι με τον νόμο 4368/2016, που επιτρέπει τη σύναψη ατομικών συμβάσεων έργου των διοικήσεων των Δημόσιων Νοσοκομείων απευθείας με τους εργαζομένους στις υπηρεσίες σίτισης και διανομής φαγητού, την καθαριότητα και τη φύλαξη, θα σταματούσε την ασυδοσία των εργολάβων και θα βελτίωνε τις συνθήκες των εργαζομένων και των νοσοκομείων. Στην πραγματικότητα, όμως, προσπαθεί να εξοικονομήσει χρήματα από τα νοσοκομεία όχι για να βελτιώσει τις τραγικές ελλείψεις των νοσοκομείων που υπολειτουργούν, αλλά για να πληρώνει το χρέος στους τοκογλύφους-δανειστές, στέλνοντας τους εργαζόμενους από τη Σκύλα (εργολαβικές-δουλεμπορικές εταιρείες) στη Χάρυβδη (ατομικές συμβάσεις).

Με τη συγκεκριμένη απόφαση όχι μόνο θα προχωρήσει σε λιγότερες προσλήψεις (ανακυκλώνοντας την ανεργία και επεκτείνοντας την ομηρία), αλλά θα μεγεθύνει τις συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα, με ατομικές συμβάσεις 18 μηνών, παρόλο που καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, ενώ αφαιρεί δεκάδες άλλα εργατικά δικαιώματα, όπως τον 13ο και 14ο μισθό (που αναγνωρίζονται στον ιδιωτικό τομέα), το επίδομα άδειας, την άδεια εγκυμοσύνης, την ασφάλιση στα Βαρέα και Ανθυγιεινά Επαγγέλματα, την κανονική άδεια, τις αναρρωτικές άδειες (σε περίπτωση απουσίας τους οι εργαζόμενοι θα πρέπει να βρουν τον αντικαταστάτη τους και να τον πληρώσουν οι ίδιοι!), κ.α.

Τέλος, αλλά εξίσου σημαντικό, καταστρατηγεί το στοιχειώδες δικαίωμα της προϋπηρεσίας και προχωράει στην απόλυση της πλειοψηφίας των 8.000 εργαζομένων που δουλεύουν εδώ και χρόνια στα νοσοκομεία, κάτω από τις πιο άθλιες συνθήκες, έχοντας να αντιμετωπίσουν την τεράστια έλλειψη προσωπικού αλλά και την άγρια εκμετάλλευση από τις εργολαβικές-δουλεμπορικές εταιρείες (ISS, Χούτος, ΟΙΚΟΜΕΤ, Άλμπαντρος κ.α.). Αυτές οι εταιρείες λυμαίνονται τα νοσοκομεία τόσα χρόνια, κερδίζοντας εκατομμύρια ευρώ στις πλάτες των εργαζομένων με συνεχείς μειώσεις στους μισθούς, ελαστικές σχέσεις εργασίας, απλήρωτη εργασία, εντατικοποίηση, αθρόες απολύσεις, απειλές, εκβιασμούς κ.τ.λ.

Επίσης, με ένα ρατσιστικό κριτήριο, το οποίο θα ζήλευαν κι οι φασίστες της Χρυσής Αυγής, ένας υποψήφιος δεν θα μπορεί να έχει δικαίωμα συμμετοχής στον διαγωνισμό για την κάλυψη των θέσεων εργασίας αν δεν έχει την ελληνική ιθαγένεια ή αν δεν είναι υπήκοος χώρας μέλους της ΕΕ με πιστοποιητικό ελληνομάθειας, ενώ είναι γνωστό ότι σε αυτές τις δουλειές η πλειοψηφία των εργαζομένων είναι μετανάστριες.

Για τους παραπάνω λόγους, εργολαβικοί εργαζόμενοι από διάφορα νοσοκομεία («Ευαγγελισμός» στην Αθήνα, «Άγιος Δημήτριος», «Παπανικολάου» στην Θεσσαλονίκη κ.α.) ξεκίνησαν κινητοποιήσεις διεκδικώντας μόνιμη και σταθερή δουλειά, πλήρη εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα και διώξιμο των εργολαβικών εταιριών. Ξεκίνησαν με δύο μαζικές κινητοποιήσεις έξω από το υπ. Υγείας, όπου στην προσπάθειά τους να εισέλθουν

εντός του Υπουργείου για να συναντήσουν τον Υπουργό, που αρνιόταν να τους συναντήσει, δέχθηκαν την επίθεση των ΜΑΤ που τους προπηλάκισαν με αποτέλεσμα την λιποθυμία μιας εργαζόμενης από τον «Ευαγγελισμό»!

Ήδη, μετά τις πρώτες κινητοποιήσεις, η ηγεσία του υπ. Υγείας αναδιπλώθηκε, δηλώνοντας ότι θα μελετήσει μαζί με τον ΑΣΕΠ μια ρύθμιση που θα περιορίζει τον αριθμό των απολύσεων. Ανέφερε ότι το επόμενο χρονικό διάστημα θα καταθέσει την σχετική ρύθμιση στο «Νομοσχέδιο για την ψυχική υγεία». Αρνήθηκε όμως να δώσει στους εκπροσώπους των Σωματείων το περιεχόμενο αυτής της ρύθμισης.

Σε κινητοποιήσεις κι οι εργολαβικοί της καθαριότητας στο Μετσόβιο Πολυτεχνείο

Οι εργολαβικές εταιρείες όμως συνεχίζουν κανονικά σε άλλες υπηρεσίες, όπως στην καθαριότητα του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου (ΕΜΠ). Οι 67 εργαζόμενες ξεκίνησαν κινητοποιήσεις, διαμαρτυρόμενες για τη μείωση που επέβαλλε η εργολαβική εταιρεία «ISS» (κυμαίνεται από 60 έως 90 ευρώ) στους ήδη πενιχρούς μηνιαίους μισθούς των 400 έως 500 ευρώ, διαμέσου της κατάργησης του επιδόματος γάμου και των τριετιών. Αυτές οι περικοπές έρχονται να προστεθούν στις αυθαίρετες μειώσεις του προηγούμενου διαστήματος (μειωμένα δώρα Χριστουγέννων, Πάσχα, επιδόματα αδείας). Την ίδια στιγμή, οι εργαζόμενοι αναγκάζονται να συνάπτουν ατομικές συμβάσεις εργασίας 27 ωρών, ενώ

στην πραγματικότητα εργάζονται 35 ώρες εβδομαδιαίως.

Το πρωί της Δευτέρας 20 Φλεβάρη, πραγματοποίησαν συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο υπ. Εργασίας, στα πλαίσια της 48ωρης απεργίας που κηρύχτηκε. Μετά από απόφασή τους στην νέα γενική συνέλευση που πραγματοποίησαν, την Παρασκευή 24/2, αποφάσισαν νέες 48ωρες επαναλαμβανόμενες απεργιακές κινητοποιήσεις που ήδη ξεκίνησαν από την Τρίτη 28/2.

Οι εργαζόμενες-οι στις εργολαβίες δεν πρέπει να τρέφουν αυταπάτες. Καμιά επιποσότητα στις υποσχέσεις της νεομνημονιακής συγκυβέρνησης, ούτε όμως και σε αυτές των εργολαβικών εταιριών. Στηριζόμενοι στις δικές τους δυνάμεις, στην αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη μεταξύ των εργαζομένων, πρέπει με δυναμικούς αγώνες να επιβάλλουν το δικío τους! Τα παραδείγματα των καθαριστριών του υπ. Οικονομικών, των εργαζομένων στους Δήμους που εδώ και δύο χρόνια επιβάλλουν με αγώνες την ανανέωση των συμβάσεών τους και συνεχίζουν παλεύοντας για μονιμοποίηση, μας δείχνουν τον δρόμο!

■ Νίκος Κτενάς

2η Αξιολόγηση

Το μεγάλο σφάγγειο και τα μεγάλα ψέματα της

**Για άλλη μια φορά
επέστρεψαν στην
χώρα μας οι αιμοβόροι
δανειστές και για άλλη
μια φορά η κυβέρνηση
Τσίπρα είναι έτοιμη
να ικανοποιήσει τις
ορέξεις τους. Ωστόσο,
η 2η Αξιολόγηση
ετοιμάζει ένα διαρκές
και τεράστιο σφαγείο
για τις εργαζόμενες
μάζες της χώρας, γι'
αυτό και η κυβέρνηση
αρχίζει τα μεγάλα
ψέματα.**

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Τα ψέματα της κυβέρνησης δεν τελειώνουν στα ήδη γνωστά και χιλιοειπωμένα του τύπου «πρόκειται για έναν έντιμο συμβιβασμό», κ.ο.κ., αλλά συμπληρώνονται με νέες «εφευρέσεις»: «τέρμα πια στη λιτότητα», «περνάμε στην εποχή της μετα-λιτότητας», «ούτε ένα ευρώ νέα μέτρα», «τα μέτρα θα είναι δημοσιονομικά ουδέτερα», «κάθε ευρώ από νέα μέτρα θα αντισταθμίζεται από ένα ευρώ θετικά μέτρα», κ.ά. Αλλά ακόμη κι αυτά τα μεγαλειώδη ψέματα δεν πείθουν πλέον κανένα, και η πραγματικότητα αποδεικνύεται καθημερινά ολοένα και χειρότερη και από τους χειρότερους εφιάλτες.

Το πότε θα κλείσει η αξιολόγηση δεν είναι σίγουρο, γιατί αυτή η 2η Αξιολόγηση καταπίνεται με δύο ζητήματα: α) τα μέτρα που αντιστοιχούν στην 2η Αξιολόγηση του 3ου Μνημονίου (εργασιακά, Υπερταμείο, ρύθμιση κόκκινων δανείων των τραπεζών, κ.ά.), και β) τα μακροπρόθεσμα μέτρα που υποτίθεται θα πλαισιώνουν τα μακροπρόθεσμα μέτρα ελάφρυνσης του χρέους.

Ενώ το βάρος της διαπραγμάτευσης πριν από δύο μήνες έπεφτε αποκλειστικά στο πρώτο ζήτημα, δηλαδή στα προγραμματισμένα μέτρα της 2ης Αξιολόγησης του 3ου Μνημονίου, σήμερα έχει μετατοπιστεί αποκλειστικά στο δεύτερο ζήτημα. Ομολογείται από την ίδια την κυβέρνηση πως στα μέτρα της 2ης Αξιολόγησης έχει ολοκληρωθεί η συμφωνία, πράγμα που σημαίνει ότι η κυβέρνηση έχει αποδεχθεί πλήρως τις απαιτήσεις των δανειστών: α) την κατάργηση των εναπομενουσών κατακτήσεων στις εργασιακές σχέσεις (πιθανόν να πάρει, στην καλύτερη περίπτωση, μια ξεδοντιασμένη «εθνική σύμβαση» και, στην χειρότερη, μια εγκληματική), β) την ένταξη περισσότερων περιουσιακών στοιχείων του κράτους (επιχειρήσεις, ακίνητα, κ.α.) στο Υπερταμείο (ήδη η ΔΕΗ οδεύει προς ιδιωτικοποίηση), γ) την καταστροφική ρύθμιση των κόκκινων δανείων, δηλαδή αφενός την γιγαντιαία αναδιανομή πλούτου (σπίτια, κ.ά.) από τον ελληνικό λαό προς τις τράπεζες και αφετέρου την καταστροφή του μισού περίπου παραγωγικού ιστού με το κλείσιμο των χρεωμένων επιχειρήσεων, δ) μια σειρά άλλων αποσπασματικών μέτρων αλλά εξίσου επώδυνων για τις ελληνικές λαϊκές μάζες.

Όμως τα χειρότερα βρίσκονται πλέον στο δεύτερο ζήτημα, αυτό των μακροπρόθεσμων

μέτρων. Όπως ρητά αναφέρεται στο 3ο Μνημόνιο (που υπογράφηκε τον Αύγουστο του 2015) και επαναλαμβάνεται και στο κλείσιμο της 1ης Αξιολόγησης (του Ιουνίου του 2016), η κυβέρνηση είναι υποχρεωμένη αφενός να καταρτίσει ένα Μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα (ονομάζεται Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο Δημοσιονομικής Στρατηγικής) για τα έτη 2017-20 ώστε να ανταμειφτεί με τα βραχυπρόθεσμα μέτρα για την ελάφρυνση του χρέους (οριακές ρυθμίσεις επιτοκίων και μετατροπής δανείων για την διετία 2017-18) και, αφετέρου, ένα μεσοπρόθεσμο σχέδιο δεκαετίας για μετά το τέλος του 3ου Μνημονίου (δεκαετία 2019-2028) όπου θα καθορίζονται τα δημοσιονομικά πρωτογενή πλεονάσματα (το πλεόνασμα του κρατικού προϋπολογισμού χωρίς τον συνυπολογισμό των ετήσιων τόκων), ώστε να ανταμειφθεί από τα μακροπρόθεσμα μέτρα ελάφρυνσης του χρέους (στην πράξη πρόκειται για μια τσιγκούνικη επιμήκυνση στην καταβολή των χρεολυσίων, με πιθανή μείωση των επιτοκίων).

Το Μεσοπρόθεσμο του 2015-18 προέβλεπε πρωτογενή πλεονάσματα -0,25% για το 2015, 0,5% για το 2016, 1,75% για το 2017 και 3,5% για το 2018. Από τις διαρροές φαίνεται ότι η διαπραγμάτευση για το Μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα 2017-20 έχει καταλήξει σε πρωτογενή πλεονάσματα 3,5% και για το 2019 και 2020, και από κει και πέρα είναι ανοικτό μέχρι ποιο έτος θα διατηρούνται πλεονάσματα της τάξης του 3,5% - μέχρι το 2013, μέχρι το 2028; Επίσης οι δανειστές φαίνεται να... δίνουν την δυνατότητα στην κυβέρνηση αν υπάρξει υπέρβαση του στόχου για 3,5% πλεόνασμα, να μπορεί να εφαρμόζει αντισταθμι-

στικά μέτρα - τα περιβόητα αντίμετρα - ώστε το αποτέλεσμα να είναι δημοσιονομικά ουδέτερο.

Με άλλα λόγια, η κυβέρνηση έχει συμφωνήσει σε νέα, ακόμη πιο βάρβαρα μέτρα, και έχει συμφωνήσει και σε ένα μνημόνιο διαρκείας. Αν ήθελε να πει την αλήθεια θα έπρεπε να διακηρύξει όχι το «ούτε ένα ευρώ νέα μέτρα» αλλά το... «ούτε ένα ευρώ επιπλέον μέτρα από τα νέα μακροπρόθεσμα και βάρβαρα μέτρα που έχω ήδη συμφωνήσει»!!!

Συνεπώς, αν κλείσει η 2η Αξιολόγηση τότε:

α) θα έχουν περάσει τα εργασιακά, η ενίσχυση του Υπερταμείου, η ρύθμιση των κόκκινων δανείων, κ.ά.

β) θα δρομολογηθούν τα επόμενα μέτρα του 3ου Μνημονίου: μείωση των δαπανών στον χώρο της Υγείας, κατάργηση επιδομάτων, κ.ά.

γ) θα εφαρμοστούν τα μέτρα για την διασφάλιση των πλεονασμάτων 3,5% όχι μόνο για το 2018, αλλά και για το 2019, 2020. Αυτά τα μέτρα περιλαμβάνουν: ι) την μείωση του αφορολόγητου από τα σημερινά επίπεδα στις 6.000 ευρώ ετησίως (ή πιθανόν και στις 4 χιλιάδες ευρώ), με αποτέλεσμα την φορολογική επιβάρυνση από μερικές δεκάδες ή εκατοντάδες ευρώ όσων αμείβονται σήμερα με το βασικό μισθό, έως και 600 ευρώ για όσους έχουν ετήσια εισοδήματα πάνω από το σημερινό αφορολόγητο, ώστε να συγκεντρωθούν επιπλέον έσοδα 1,8 δισ. ευρώ ή 1% του ΑΕΠ. ιι) Την σχεδόν άμεση κατάργηση της «προσωπικής διαφοράς» στις συντάξεις, δηλαδή το ξήλωμα του επαίσχυντου νόμου Κατρούγκαλου πριν καλά - καλά εφαρμοστεί, ενώ μετά το 2020 τη μείωση ακόμη κι αυτής της ελεεινής «εθνικής σύνταξης» των 384 ευρώ, ώστε να εξοικονομηθούν άλλα περίπου 1,8 δισ. ευρώ ή 1% του ΑΕΠ.

Όμως αυτό το πολιτικό πραξικόπημα της κυβέρνησης, αφού ψηφίζει προκαταβολικά μέτρα, δεν πρόκειται να ανταμειφθεί με τα μεσοπρόθεσμα μέτρα ελάφρυνσης του χρέους, μια που αυτά παραπέμπονται για το απροσδιόριστο μέλλον. Εξάλλου τα πλεονάσματα 3,5% για μέχρι και το 2020 σίγουρα - και ποιος ξέρει για πόσα χρόνια ακόμη - θα αποφέρουν τουλάχιστον 5,6 δισ. ετησίως, δηλαδή αποφασίζονται ακριβώς για να διευκολύνεται η αποπληρωμή των τόκων.

Ούτε και η περιβόητη ένταξη στην «ποσοτική χαλάρωση» της ΕΚΤ αποτελεί κάτι το ουσιαστικό. Πρώτο, είναι εντελώς αόριστο και ασαφές το πότε θα επιτευχθεί, και κυρίως αν μέχρι τότε η ΕΚΤ θα την εφαρμόζει. Δεύ-

κυβέρνησης

τερο, ακόμα και αν υλοποιηθεί, το μόνο «όφελος» θα είναι να μπαλώσουν κάποιες από τις μαύρες τρύπες τους οι χρεοκοπημένες ελληνικές τράπεζες – και αυτό μόνο προσωρινά, πριν χρειαστούν νέα ανακεφαλαιοποίηση από την κατρακύλα της οικονομίας και τη νέα αύξηση των «κόκκινων» δανείων κ.λπ., ή έρθει η ώρα της «εσωτερικής διάσωσης» (bail in), με άλλα λόγια, του «κουρέματος» των καταθέσεων.

Ούτε βέβαια και το σχέδιο του Τσίπρα για 3 δισ. επενδύσεις από την Παγκόσμια Τράπεζα (υποτίθεται για τη δημιουργία 450.000 θέσεων εργασίας) έχει κανένα νόημα, μια που οι απώλειες σε νέες επενδύσεις στην επταετία των Μνημονίων ξεπερνούν τα 100 δισ. και, ακόμη χειρότερα, η αναπλήρωση του απωλεσθέντος κεφαλαιακού αποθέματος απαιτεί πάνω από 170 δισ.

Όπως και να 'χει, ακόμη κι αν αποφασίσουν νέα εξοντωτικά μέτρα, ακόμη κι αν συνεχίσει να ματώνει ο ελληνικός λαός με πρωτογενή πλεονάσματα 3,5%, ο ελληνικός καπιταλισμός δεν πρόκειται να σωθεί, δεν υπάρχει καμία πιθανότητα σταθεροποίησής του. Μπορεί η αστική τάξη να κερδίζει παρασιτώντας σε βάρος των ελλήνων εργαζομένων και να παραμένει στην εξουσία, αλλά η αντίστροφη μέτρηση για τον ελληνικό καπιταλισμό έχει ήδη ξεκινήσει. Μόνο τα μέτρα της δεύτερης αξιολόγησης θα επιφέρουν ένα νέο σοκ για την παραγωγική βάση και την κατανώλωση στην χώρας, ίσως μεγαλύτερο και από αυτό της επταετίας των μνημονίων. Και είτε με πλεονάσματα 3,5% είτε όχι, η καταβολή τόκων και χρεολυσίων για την δεκαετία 2019-2028 ξεπερνά τα 200 δισ. Συνεπώς, και ανεξάρτητα από την πορεία διάλυσης της ΕΕ, ο ελληνικός καπιταλισμός είναι αδύνατον να παραμένει άλλο διασωληνωμένος.

Οι δυνάμεις και οι αγωνιστές του εργατικού κινήματος, οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία, πρέπει να παρέμβουμε αγωνιστικά σ' αυτή την κατάσταση. Να αντιπαλέψουμε τη μοιρολατρία και απόγνωση, όπου σκόπιμα θέλουν να βυθίσουν την ελληνική κοινωνία όλοι οι υπηρέτες και προπαγανδιστές των Μνημονίων. Με ένα σχέδιο αγώνων, ενωτικά και μαχητικά, ενάντια στα αδιέξοδα της σμπαλαλισμένης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (ιδιαίτερα της ξεφωνημένης ΓΣΕΕ), πέρα από τις κινητοποιήσεις κομματικής οπερέτας και περιχαράκωσης (ΚΚΕ/ΠΑΜΕ), όλες τις αδιέξοδες ρεφορμιστικές απόψεις και δυνάμεις. Με κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις, καταλήψεις και αγώνες παντού, να ορθώσουμε το αίτημα για άμεσες λύσεις στα επείγοντα κοινωνικά προβλήματα, στην οικονομική και κοινωνική καταστροφή, στην κατρακύλα των δημοκρατικών ελευθεριών.

Με ένα **ταξικό, ριζοσπαστικό, αντικαπιταλιστικό Πρόγραμμα Σωτηρίας**: Έξω τώρα από το Ευρώ και την ΕΕ. Άμεση εισαγωγή εθνικού νομίσιματος. Κοινός αγώνας με τους εργαζόμενους και νέους σε όλη την Ευρώπη. – Παύση πληρωμών και Μονομερής Διαγραφή του Χρέους. – Εθνικοποίηση και Εργατικός Έλεγχος στις Τράπεζες, τις μεγάλες επιχειρήσεις και τομείς - κλειδιά της οικονομίας. Να επιβάλλουμε τη δική μας λύση, μια επαναστατική **Κυβέρνηση των Εργαζομένων**, όργανο και δύναμη των αγώνων μας, για να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη εναλλακτική, τον Σοσιαλισμό.

5 χρόνια από τη σύγκρουση της 12^{ης} Φλεβάρη 2012

Η 12^η Φλεβάρη 2012 ήταν μια κορύφωση του «κοινωνικού πολέμου» που γνώρισε η ελληνική κοινωνία απ' το 2010. Παραμένει σημείο αναφοράς, πηγή πολύτιμων συμπερασμάτων.

Εκείνο τον Φλεβάρη, το αστικό μπλοκ και οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ προσπαθούσαν να κρατήσουν όρθια τη συγκυβέρνηση υπό τον τραπεζίτη Παπαδήμο. Είχε προηγηθεί το κίνημα και οι συγκρούσεις «των πλατειών» (Ιούνιος 2011), που είχε αποσυνθέσει την κυβέρνηση Παπανδρέου. Ακολούθησε το PSI («κούρεμα» χρέους) με πρωτοστάτη τον Βενιζέλο, όμως η κατάσταση δεν σταθεροποιούνταν. Τρόικα και κυβέρνηση έφεραν νέο Πολυνομοσχέδιο, η λαϊκή αντίσταση φούσκωνε. Στις 19–20 Οκτώβρη (48ωρη απεργία) μια λαοθάλασσα πλημύρισε τους δρόμους της Αθήνας και άλλων πόλεων. Στις παρελάσεις της 28^{ης} Οκτωβρίου, οι αστοί πολιτικοί και φιλομνημονιακοί δεν τόλμησαν να εμφανιστούν ή αποχώρησαν (π.χ. ο πρόεδρος της δημοκρατίας Παπούλιας στη Θεσσαλονίκη), υπό το βάρος των λαϊκών διαμαρτυριών (υπήρξαν και αιψμαχίες με την αστυνομία).

Με την εισβολή των λαϊκών μαζών στο προσκήνιο, το αστικό πολιτικό σκηνικό αδυνατούσε να διαχειριστεί την κρίση με ό,τι μέχρι τότε διέθετε. Δεν είναι υπερβολή να μιλήσουμε για **χαριστική βολή στο πολιτικό σκηνικό της Μεταπολίτευσης**. Αναζητούνταν τώρα ένας «Βοναπάρτης», για να συσπειρώσει τις αστικές/μνημονιακές δυνάμεις. Ο Παπαδήμος, άνθρωπος της ΕΚΤ και του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, από τους «αρχιτέκτονες» της εισόδου της Ελλάδας στο Ευρώ, χρίστηκε πρωθυπουργός (Νοέμβριος 2011) σε μια κυβέρνηση υποστηριζόμενη απ' το ΠΑΣΟΚ και τους πρώην «αντιμνημονιακούς» ΝΔ και ΛΑΟΣ. Και οι τρεις, πρώτη η σαμαρική ΝΔ, ορκίζονταν στον αποκλειστικό στόχο τους να φέρουν τα χρέη του PSI και να γίνουν εκλογές «το αργότερο μέχρι τον Φεβρουάριο». Παρόμοια τροπή είχαμε στην Ιταλία, όπου σχηματιζόταν κυβέρνηση υπό τον Μόντι (τραπεζίτη «κολλητό» του Παπαδήμου), χωρίς ούτε έναν εκλεγμένο πολιτικό ως υπουργό!

Η ντόπια και ευρωπαϊκή ελίτ φλέρταρε με την παγίωση αυτής της κατάστασης για απροσδιόριστο διάστημα, μ' ένα «**πραξικόπημα διαρκείας**». Το πείραμα κατάργησης κάθε έννοιας λαϊκής κυριαρχίας, αμφισβήτησης του γενικού δικαιώματος ψήφου, θα μπορούσε να χρησιμεύσει και πανευρωπαϊκά... Κορυφαίοι αξιωματούχοι δήλωναν «οι εκλογές είναι επικίνδυνες». Αργότερα συστηματοποιήθηκε η προπαγάνδα περί «πολιτικού κινδύνου», δηλ. ό,τι θα μπορούσε να διασαλεύσει το νεοφιλελευθερισμό, τα Μνημόνια, την Ευρωζώνη/ΕΕ, το κυρίαρχο πολιτικό προσωπικό.

Στις 12 Φλεβάρη 2012, αυτά τα σχέδια ηττήθηκαν. Μετά από 48ωρη απεργία (10–11/2), σε συγκέντρωση που είχε καλέσει η ΓΣΕΕ την Κυριακή 12/2 στο Σύνταγμα, εκατοντάδες χιλιάδες πλημύρισαν το κέντρο. Με τους κοντινούς σταθμούς του Μετρό σφραγισμένους απ' την αστυνομία, πυκνές μάζες συνέρρεαν απ' όσους ήταν ανοιχτοί, με τα πόδια, με κάθε μέσο. Το Σύνταγμα ήταν «πίτα», το μήνυμα στους επίδοξους Βοναπάρτες καθαρό: «**Φύγετε!**»

Η αστυνομία προσπάθησε γρήγορα να διαλύσει τον κόσμο. Όμως, μήνες ταπείνωσης και οργής, εμπειρίες προηγούμενων αγώνων, οι συγκρούσεις των «Ιουλιανών», είχαν δημιουργήσει μια άλλη διάθεση. **Ο κόσμος αντιστεκόταν και αντεπιτίονταν όπως μπορούσε, σε δρόμους γύρω απ' το Σύνταγμα στήθηκαν οδοφράγματα**. Όταν Δίας και Δέλτα επιχειρήσαν μηχανοκίνητες επιδρομές, έγιναν συμπλοκές σώμα με σώμα.

Ωστόσο, έλειπε μια οργανωμένη δύναμη, που μ' ένα στοιχειώδες σχέδιο θα βοηθούσε στην εξάπλωση της σύγκρουσης πέρα απ' τα επιχειρησιακά όρια των δυνάμεων καταστολής, καταφέρνοντας χτυπήματα στις άκρες τους, τσακίζοντας την αλαζονεία τους, ανεβάζοντας το ηθικό των μαζών.

Οι συγκρούσεις αντιμετωπίστηκαν με κύμα λασπολογίας από ΜΜΕ, αστικά κόμματα και ρεφορμιστές (το ΚΚΕ πρωτοστάτησε), δείχνοντας τον κοινό τρόπο τους μπροστά στη ριζοσπαστικοποίηση των μαζών. Ανάλογες εκτιμήσεις υπήρξαν και στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά. Όμως μ' αυτές τις συγκρούσεις αποτράπηκε η σταθεροποίηση του Παπαδήμου, **επιβλήθηκαν οι εκλογές** (Μάης 2012), όπου καταγράφηκαν η αποσύνθεση των αστικών κομμάτων (ιδιαίτερα του ΠΑΣΟΚ) και ξεκίνησε η εκλογική στροφή προς τ' αριστερά, ιδιαίτερα η εκτίναξη του ΣΥΡΙΖΑ.

Και σήμερα:

Σήμερα, η προδοσία/μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, το 3^ο και επερχόμενο 4^ο Μνημόνιο, η κατρακύλα του σε πρωτοφανή αθλιότητα, η χυδαία εξαπάτηση του ελληνικού λαού, η συστηματική καλλιέργεια αισθημάτων απογοήτευσης στις μάζες κ.ο.κ., ασφαλώς βρίσκονται σε αντίθεση με τις διαθέσεις/δυνατότητες της «12^{ης} Φλεβάρη». Πολλοί και στην άκρα/ριζοσπαστική αριστερά, μ' έναν ουσιαστικά ρεφορμιστικό τρόπο (παρερμηνεύοντας τι έγινε πραγματικά με τον ΣΥΡΙΖΑ), έχουν οδηγηθεί εκ των υστέρων σε αρνητική ή απολογητική στάση απέναντι στη 12^η Φλεβάρη ή σε μια υποτίμησή της – με θεωρητικολογίες περί «οργανωμένου λαού», «πολιτικής προοπτικής» κ.λπ., που πρακτικά αρνούνται τη δυναμική της δράσης των μαζών (όπως συχνά αυτή εκδηλώνεται «χωρίς σχέδιο»).

Οι δυνατότητες ήταν και είναι υπαρκτές, ανιχνεύσιμες, έστω υπόγεια, σαν καθολική απόρριψη του ασφυκτικού, δυσώδους «παλιού», σαν μια **τάση ριζικής ανανέωσης** – όπως φάνηκε π.χ. στο ΟΧΙ της 5^{ης} Ιουλίου 2015. Αυτό τον δρόμο άνοιξε η 12^η Φλεβάρη, ανεξάρτητα απ' την παλινδρόμηση που επακολούθησε λόγω ΣΥΡΙΖΑ. Το σωστό συμπέρασμα δεν είναι να τις αρνηθούμε, αλλά ότι για να «βγει» αυτή η τάση απ' το σημερινό κέλυφός της, χρειάζονται: **α)** Ενίσχυση της κοινωνικής ριζοσπαστικοποίησης (ταξικοί αγώνες, αυτοοργάνωση, μαχητικές μορφές κ.λπ.), όχι ρεφορμιστικά σχέδια για «μέτωπα» και «κυβερνήσεις της Αριστεράς». **β)** Πολύ πιο αξιόπιστα εργαλεία, μια επαναστατική πολιτική μαζικά ριζωμένη – όχι αρπαχτές τύπου ΣΥΡΙΖΑ (ή επαναλήψεών του), που ποντάρουν στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες.

Οι πολιτικές δυνάμεις που οι μάζες συγκρούστηκαν μαζί τους στις 12 Φλεβάρη, παραδέρνουν σε αποσύνθεση (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ) ή έχουν εξαφανιστεί. Αυτή η πολιτική κρίση, με όλο πιο βαθιά χαρακτηριστικά, έχει εξαπλωθεί πανευρωπαϊκά. Η ίδια η ΕΕ αποσυντίθεται. Οι φιλοΕΕ δυνάμεις που –υπό την μαπαγκέτα των Μέρκελ, Σόιμπλε, Πουνκέρ κ.λπ.– ενορχήστρωσαν σειρά πολιτικών πραξικοπημάτων (Ιταλία: αποπομπή Μπερλουσκόνι, κυβέρνηση Μόντι – Ισπανία: επιβολή συμμαχίας Σοσιαλιστών (μετά από εσωκομματικό πραξικόπημα)–Λαϊκού Κόμματος κ.ά.), βρέθηκαν λίγα χρόνια μετά **σε αδυναμία** να τα επαναλάβουν, ηττούμενες σχεδόν σε όλες τις εκλογικές αναμετρήσεις (Brexit, ιταλικό δημοψήφισμα) – και βρίσκονται σε δεινή θέση. Αυτό ευνοεί αντικειμενικά (όρος αναγκαίος, όχι και ικανός) την επέμβαση του εργατικού κινήματος. Το κίνημα στην Ελλάδα μπορεί να υπερηφανεύεται για τη συμβολή της 12^{ης} Φλεβάρη σ' αυτό!

Η 12^η Φλεβάρη διδάσκει και ότι η περίοδος έχει απότομες στροφές: εκρήξεις και εξεγέρσεις μπορούν να προκύψουν **ενώ φαινομενικά επικρατεί νηνεμία**. Γι' αυτό είναι επιφανειακές, μονόπλευρες οι απόψεις στην Αριστερά που αποκόβουν τις φάσεις «ηρεμίας» από την εκτίμηση της συνολικής κατάστασης, βγάζουν ηττοπαθή συμπεράσματα για οριστικές «ήττες» – συνήθως μια συγκάλυψη του κοινοβουλευτικού κρετινισμού. **Έχουμε μπροστά πολλές «12 Φλεβάρη», που θα έρθουν «απρόσμενα»**, ειδικά για τους ρεφορμιστές – οι επαναστάτες μαρξιστές πρέπει να τις προετοιμάσουν όσο το δυνατόν καλύτερα.

ΦΟΙΤΗΤΕΣ: Νέο εξάμηνο, ακόμα μεγαλύτερα τα προβλήματα

Η έναρξη του εαρινού εξαμήνου βρίσκει τα προβλήματα στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, που έχουν σημειωθεί από την αρχή της χρονιάς, να μεγαλώνουν μέρα με την μέρα. Χαρακτηριστικό είναι πως σε αρκετά τμήματα των ΤΕΙ, αρκετές ώρες θεωρητικών μαθημάτων κόβονται ή και αφαιρούνται εντελώς από το πρόγραμμα, έτσι ώστε το μειωμένο διδακτικό προσωπικό να πραγματοποιεί στην θέση τους τα εργαστηριακά μαθήματα, τα οποία είναι υποχρεωτικά.

Εκτός από τις ώρες μαθημάτων που χάνονται (μαθήματα τα οποία οι φοιτητές θα κληθούν να εξεταστούν στην εξεταστική περίοδο του Ιουνίου σαν να τα έχουν διδαχτεί κανονικά), πολλές υπηρεσίες των ιδρυμάτων υπολειπονται. Πρόκειται για υπηρεσίες και τομείς που έχουν αφεθεί στα νύχια ιδιωτών, με αποτέλεσμα τόσο την μειωμένη ποιότητα υπηρεσιών (π.χ. λέσχες σίτισης), όσο και τη συνεχιζόμενη χειροτέρευση των σχέσεων εργασίας για τους εργολαβικούς υπαλλήλους (π.χ. καθαρίστριες ΕΜΠ).

Η εικόνα διάλυσης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης συμπληρώνεται με τους απλήρωτους ωρομίσθιους καθηγητές που χρησιμοποιούνται σαν πασπαρτού ώστε να καλύπτουν τα κενά των μέλων ΔΕΠ. Πρόκειται για μπαλώματα που έγιναν ακόμα και τον Δεκέμβριο, με καθηγητές που διδάσκουν μαθήματα που μπορεί να μην είναι καν του αντικειμένου τους.

Την εικόνα ολοκληρώνει η άρνηση των

διοικήσεων ιδρυμάτων (ΑΠΘ, ΤΕΙ Αθήνας) να εγγράψουν φοιτητές που δικαιούνταν μετεγγραφή, οδηγώντας τους πρακτικά εκτός εκπαίδευσης. Τελικά, κάτω από το βάρος της τακτικής «φωνάζει ο κλέφτης» της κυβέρνησης και της απόφασης του ΣτΕ, οι φοιτητές έγιναν καταρχάς αποδεκτοί, με τα ιδρύματα να έχουν ωστόσο δικαίωμα ένστασης κατά της απόφασης.

Τα παραπάνω προβλήματα δεν έπεσαν από τον ουρανό. Έχουν μια κοινή ρίζα που δεν είναι άλλη από την εφαρμογή των μνημονιακών – νεοφιλελεύθερων πολιτικών και τη χρόνια υποχρηματοδότηση της εκπαίδευσης. Ενδεικτικά είναι τα στοιχεία για τις μειώσεις στους προϋπολογισμούς των ιδρυμάτων, οι οποίες φτάνουν μέχρι και 80%! Αυτά τα νούμερα αποκαλύπτουν ένα μέρος της παραπάνω πραγματικότητας και κάνουν κατανοητό σε όλους γιατί τα ιδρύματα έχουν φτάσει σε αυτή την κατάσταση.

Η απάντηση της κυβέρνησης και των μνημονιακών εντός και εκτός των πανεπιστημίων για την αντιμετώπιση των προβλημάτων, αποκαλύφθηκε μέσα από το πόρισμα του «εθνικού διαλόγου» για την παιδεία. Σε αυτό το πόρισμα αναφέρεται ξεκάθαρα πως τα ιδρύματα πρέπει να αναζητούν από μόνα τους πόρους για να εξασφαλίσουν τη λειτουργία τους. Πως θα το πετύχουν αυτό; Μέσα από το ξεπούλημα εγκαταστάσεων και τομέων σε ιδιώτες, χορηγίες και, φυσικά, δίδακτρα! Εάν ένα τμήμα ή ακόμα και ένα ολόκληρο πανεπιστήμιο δεν προσελκύει το

ενδιαφέρον κάποιου ιδιώτη, τότε πολύ απλά θα υπολειπουργεί ή θα κλείνει.

Μια ακόμα ένδειξη της μνημονιακής προσέγγισης της εκπαίδευσης από μεριάς των διοικήσεων είναι η πρόταση των πρυτάνεων κεντρικών πανεπιστημίων από όλη την Ελλάδα για μειώσεις στους εισακτέους φοιτητές έως και 50%! Συγκεκριμένα οι πρυτάνεις των Πανεπιστημίων Πατρών και Οικονομικού Αθηνών ζητούν 50% μείωση των εισακτέων φοιτητών, ενώ μεγάλες μειώσεις ζητούνται και από άλλα ΑΕΙ και ΤΕΙ (ΤΕΙ Αθήνας -42%, Παν. Πειραιά -35,80%, ΑΠΘ -34,10%, ΕΜΠ -30%).

Γίνεται πλέον ξεκάθαρο πως σχεδιάζουν μια εκπαίδευση για λίγους και εκλεκτούς, όπου για να σπουδάσει κανείς θα πρέπει να πληρώνει δίδακτρα, να προσφέρει δωρεάν εργασία σε ιδιώτες με τη μορφή της πρακτικής άσκησης κ.ό.κ. Προετοιμάζεται έτσι μια ακόμη «χαμένη» γενιά, όπως την αποκαλούν ξεδιάντροπα η άθλια συγκύβερνηση και τα παπαγαλάκια της, που θα αποτελεί «στρατιά» ανέργων ή χαμηλόμισθων εργαζομένων με ανύπαρκτα δικαιώματα.

Για το μνημονιακό μπλοκ, οι δαπάνες στην παιδεία είναι μια σπατάλη από την οποία θέλουν να απαλλαγούν, με τη σωτηρία των χρεοκοπημένων τραπεζών και των επιχειρήσεων να λαμβάνει προτεραιότητα. Ο μνημονιακός μονόλογος για την παιδεία έχει ως στόχο την κατάργηση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα της, των πτυχίων και των απολυτηρίων, την μετατροπή της σε μια

σούπα «επαγγελματικών δεξιοτήτων».

Οι φοιτητές θα πρέπει να πραγματοποιήσουν παντού μαζικές Γενικές Συνελεύσεις και, όπου αυτό δεν είναι δυνατό, να δημιουργήσουν επιτροπές αγώνα ενάντια στα μνημόνια και κάθε αντεκπαιδευτικό νομοσχέδιο. Να προχωρήσουν σε καταλήψεις, μαζικές διαδηλώσεις και συμμετοχή στις απεργίες. Να παλέψουν για την αναβάθμιση της εκπαίδευσης και την αύξηση της χρηματοδότησης. Να προετοιμάσουν ένα μαζικό και δυναμικό κίνημα, που θα μπει στην πρώτη γραμμή και θα λειτουργήσει σαν πυροκροτητής των αγώνων για την υπόλοιπη κοινωνία, βοηθώντας στο ξεπέρασμα των αδυναμιών των τελευταίων χρόνων, με ορίζοντα την ένωση με τους αγώνες των εργαζομένων για τη διαγραφή του χρέους και το οριστικό γκρέμισμα των μνημονίων.

■ Γιώργος Τσόλακας

Διαβάστε αναλυτικές ανακοινώσεις για τις μειώσεις εισακτέων, τις μετεγγραφές, την υποχρηματοδότηση κ.ά. στο <http://sosialistiki-spoudastiki-pali.blogspot.gr/>

Μαθητές: Ανάγκη για αγώνα διαρκείας

Με τη συνεχιζόμενη υποχρηματοδότηση της παιδείας και συγκεκριμένα της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης έχει γίνει αντιληπτό στους εφήβους πως οι ακολουθούμενες μνημονιακές πολιτικές έχουν υποβαθμίσει τα δικαιώματα των μαθητών στην παιδεία. Μια σειρά από κινητοποιήσεις έχουν γίνει το τελευταίο διάστημα, καθώς η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ μέσα στα πλαίσια των μνημονίων και της ΕΕ, έχει βάλει μπρος τα σχέδια εφαρμογής του νέου λυκείου με απώτερο σκοπό να πετάξει μαθητές εκτός της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, μιας και ο ελληνικός καπιταλισμός δεν χρειάζεται παρά λίγους πτυχιούχους μορφωμένους. Παράλληλα, η καθιέρωση του θεσμού της μαθητείας, της επαισχυντής εργασιακής εκμετάλλευσης, δίνει τσάμπα εργατικό δυναμικό στους εργοδότες, συμπληρώνοντας το πάζλ μιας ακραίας νεοφιλελεύθερης μεταρρύθμισης της παιδείας. Έτσι, ανάλογα με την ταξική θέση των γονέων, τα παιδιά θα στερούνται τα δικαιώματά τους στην εκπαίδευση. Το νέο τοπίο που διαγράφεται το αντιλαμβάνονται ολοένα και περισσότερο οι μαθητές και με μια ενεργή συμμετοχή σε μαθητικά συλλαλητήρια και με καταλήψεις μέσα στο Φλεβάρη αρχίζουν να κάνουν αισθητή τη παρουσία τους απέναντι στο Υπουργείο Παιδείας.

Πιο αναλυτικά σχετικά με τη κατάσταση:

- Καταργούνται στη πράξη οι επαναληπτικές πανελλαδικές που έδιναν την δυνατότητα δεύτερης προσπάθειας.

- Με τις ελλείψεις στα σχολεία και με τη μη πρόσληψη καθηγητών έχουν μειωθεί οι ώρες διδασκαλίας σε κάποια μαθήματα, καθηγητές αναγκάζονται να δουλεύουν παραπάνω, ενώ την ίδια ώρα στα ΕΠΑΛ καταργούνται ειδικότητες.

- Η εισαγωγή της Θεματικής Εβδομάδας οδηγεί σε νέα κατάτμηση της επιστημονικής γνώσης, ούτως ώστε να εφαρμόσουν πιο εύκολα τα κριτήρια της αγοράς στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση και να αποκλείσουν μαθητές με αυτό τον τρόπο. Παράλληλα επιβαρύνουν το φόρτο των καθηγητών βάζοντας τους να δουλεύουν παραπάνω ώρες.

- Με τη μαθητεία στα ΕΠΑΛ θα βάζουν νέους να δου-

λεύουν για 17 ευρώ μεροκάματο, πράγμα που θα δώσει την ευκαιρία στους εργοδότες να βρίσκουν ακόμα πιο φτηνό εργατικό δυναμικό, εκμεταλλεζόμενοι αυτό το καθεστώς και παράλληλα να συμπιέζουν τους μισθούς προς τα κάτω.

-Με το νέο λύκειο, όπου με τον διαχωρισμό σε τετραετές γυμνάσιο και σε διετές λύκειο θα προστεθούν νέες εξετάσεις, ώστε να αποκλείουν τους μαθητές από τη τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ήδη οι πρυτάνεις του ΟΠΑ, ΕΜΠ, ΑΠΘ κ.λπ. ζητούν δραστική μείωση των εισακτέων.

Με αυτή τη ζοφερή κατάσταση να караδοκεί οι μαθητές σε αντιστοιχία πάντα και με τις πολιτικές δυνάμεις, που παρεμβαίνουν σε αυτούς, βγαίνουν στον αγώνα και οφείλει αυτός ο αγώνας να μαζικοποιηθεί με φοιτητές και εργαζόμενους.

Παράλληλα, τις τελευταίες εβδομάδες οι φασίστες νεοναζί της Χρυσής Αυγής, σε σχολεία όπως στο Ωραιόκαστρο, στη Θεσσαλονίκη, και στο νέο Ικόνιο Περάματος, στο Πειραιά, όπου υποδέχονται πρόσφυγες, έχουν αρχίσει να δραστηριοποιούνται σπέρνοντας το μίσος για τους πρόσφυγες και βιαιοπραγώντας απέναντι σε γονείς. Παρ' όλες αυτές τις επιθέσεις έγιναν μαζικές εκδηλώσεις υποδοχής στους πρόσφυγες. Η συντριπτική πλειοψηφία των μαθητών ξέρεi ότι δεν έχει τίποτα να χωρίσει με τους προσφυγές, πάρα μόνο με αυτούς που τους ξεπείωσαν, δηλαδή τους ιμπεριαλιστές, που είναι οι ίδιοι που θεωρούν την μόρφωση περιττή και αχρεία-στη στο σύγχρονο ελληνικό καπιταλισμό.

Με τους αγώνες να εντείνονται είναι βέβαιο ότι η μαθητική νεολαία έχει πολλά ακόμα για τα οποία πρέπει να παλέψει στο μέλλον, μιας και επί τη ουσίας διακυβέυεται το ίδιο της το μέλλον.

Πρέπει να αντιστρέψει το κλίμα της ηττοπάθειας και να δώσει το παλμό για ένα νέο ξεσηκωμό απέναντι στις μνημονιακές πολιτικές. Χωρίς αυτόν δεν υπάρχει μέλλον, πάρα μόνο εξαθλίωση. Να παλέψει παράλληλα το ρατσισμό και τον φασισμό, τους θρασυδειλους χρυσανγίτες που έχουν το θράσος να παρεμβαίνουν μέσα στα σχολεία. Ντόπιοι μαθητές, προσφυγόπουλα και μετανάστες μπορούν να παλέψουν από κοινού για την υπεράσπιση της δημόσιας παιδείας και ταυτόχρονα για την βελτίωση της με αύξηση της χρηματοδότησης.

Έφυγε από τη ζωή ο Λουκιανός Κηλαηδόνης

Ο Λουκιανός Κηλαηδόνης απεβίωσε στις 7 Φεβρουαρίου 2017, σε ηλικία 73 ετών, εξαιτίας καρδιακής ανεπάρκειας. Γεννήθηκε στην Κυψέλη (Αθήνα) στις 15 Ιουλίου 1943. Σπούδασε στο Λεόντειο Λύκειο Πατησίων και Αρχιτεκτονική στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, χωρίς όμως να ασκήσει ποτέ αυτό το επάγγελμα, καθώς αποφάσισε να ασχοληθεί με τη μουσική. Η καλλιτεχνική καριέρα του ξεκίνησε στις αρχές της δεκαετίας του '70, όταν έγραψε τη μουσική για τη θεατρική παράσταση του έργου της Κωστούλας Μητροπούλου Η Πόλη μας.

Τα πιο σημαντικά του έργα θα έρθουν στη συνέχεια και συγκεκριμένα το 1973, με την εύστοχη κριτική του στις δομές της ελληνικής κοινωνίας με τον δίσκο του «Τα Μικροαστικά», σε στίχους του Γιάννη Νεγρεπόντη. Η συνεργασία τους θα κορυφωθεί το 1975 στον μαρξιστικής έμπνευσης δίσκο «Απλά Μαθήματα Πολιτικής Οικονομίας». Τα δύο αυτά έργα θα τον κάνουν δημοφιλή στον κύκλο των αγωνιστών καθώς και συνολικά στην εργατική τάξη και ήρθαν μέσα σε μια περίοδο ανόδου των αγώνων, των οποίων ο πρώτος κύκλος θα κλείσει με την πτώση της δικτατορίας. Ο Κηλαηδόνης θα συνεχίσει να δημιουργεί όμορφα τραγούδια για τα προβλήματα που ταλαιπωρούν τους εργαζόμενους και τα φτωχά καταπιεσμένα στρώματα, με σεβασμό και ένα πολύ ιδιαίτερο και εύθυμο χιούμορ. Ενδεικτικά να αναφέρουμε «Τα Νέα Μέτρα», «Μια Μέρα Μιας Μαίρης», «Ο Μικρός Ήρωας», «Ένα Γουρούνι Λιγότερο»... και ο κατάλογος δεν μπορεί να σταματήσει εδώ.

Δεν έλειψε ποτέ και η συμμετοχή του σε συναυλίες αλληλεγγύης απέναντι στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, σε κοινωνικά ζητήματα, ακόμα και σε οργανώσεις του εργατικού κινήματος, με έναν πάντα σεμνό και ταπεινό τρόπο. Δυστυχώς, καλλιτέχνες όπως ο Λουκιανός, μέσα στην κοινωνική και πολιτική σήψη που υπάρχει, όλο και σπανίζουν σήμερα και πρέπει οι νέοι καλλιτέχνες να εμπνευστούν από τη σπουδαία παρακαταθήκη που προσέφερε.

Ο α΄ γύρος εκδηλώσεων της ΟΚΔΕ για την Οκτωβριανή Επανάσταση

Η πρώτη φάση της καμπάνιας της ΟΚΔΕ για τα 100 χρόνια από την Οκτωβριανή Επανάσταση κορυφώνεται με εκδηλώσεις για την Επανάσταση του Φλεβάρη 1917 και τις βασικές απόψεις γύρω από τον χαρακτήρα και την προοπτική της Ρώσικης Επανάστασης. Στην Αθήνα τη σχετική εκδήλωση παρακολούθησαν πάνω από 50 σύντροφοι και συναγωνιστές, με ομιλητές τους Ηρακλή Χριστοφορίδη (ΟΚΔΕ) και τον Χρήστο Κεφαλή (συγγραφέας, μέλος της συντακτικής επιτροπής του περιοδικού «Μαρξιστική Σκέψη»). Στη Θεσσαλονίκη ομιλητές ήταν ο Ηρακλής Χριστοφορίδης και ο Χρήστος Λάσκος (Δικτύωση για τη Ρίζοσπαστική Αριστερά). Την εκδήλωση παρακολούθησαν πάνω από 70 άτομα. Εκδήλωση πραγματοποιήθηκε και στην Ιεράπετρα με ομιλητές τον Βαγγέλη Κιτσώνη (ΟΚΔΕ) και τον Δημήτρη Πιαννίδη (ΛΑΕ). Την ώρα που σελιδοποιείται η εφημερίδα, εκδήλωση πραγματοποιείται στα Ιωάννινα, ενώ τον Μάρτη εκδηλώσεις θα πραγματοποιηθούν σε Αλεξανδρούπολη και Τρίκαλα.

Οι εκδηλώσεις άνοιξαν με σύντομη εισαγωγή γύρω από την καμπάνια και το πόσο απαραίτητη είναι η μελέτη της Ρώσικης Επανάστασης και η αφομοίωση των διδαγμάτων της στο σήμερα. Έπειτα εκτέθηκε το ιστορικό των γεγονότων της Επανάστασης του Φλεβάρη και το πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό περιβάλλον στο οποίο αυτή εκτυλίχθηκε.

Στις βασικές εισηγήσεις αναλύθηκαν κυ-

ρίως οι απόψεις για τον χαρακτήρα και την προοπτική της επανάστασης και τα κόμματα και πρόσωπα που τις εξέφραζαν. Όσον αφορά το κόμμα των Μενσεβίκων, αναφέρθηκε ότι αυτό θεωρούσε την επανάσταση μία κλασική αστική επανάσταση που θα εγκαθίδρυε ένα καθεστώς αστικής δημοκρατίας, παρόμοιο με αυτό των κρατών της Δυτικής Ευρώπης.

Για το κόμμα των Μπολσεβίκων και τον Λένιν, αναδείχθηκαν ο σημαντικός τους ρόλος στην οργάνωση του προλεταριάτου αλλά και οι αμφισβησίες στην πολιτική τους σχετικά με την επερχόμενη επανάσταση, μέχρι τον Απρίλη του 1917. Το κόμμα των Μπολσεβίκων είχε έως τότε υιοθετήσει την «φόρμουλα» της «δημοκρατικής δικτατορίας του προλεταριάτου και της αγροτιάς». Όσον αφορά τα καθήκοντα και την βασική δυναμική της επερχόμενης επανάστασης, υπήρχε ταύτιση στην ανάλυση των μπολσεβίκων και των μενσεβίκων, ως προς το ότι αυτή θα ήταν αστική. Η τακτική ήταν όμως διαφορετική, αφού για τον Λένιν η προσωρινή επαναστατική κυβέρνηση θα προέρχονταν από ένοπλη λαϊκή εξέγερση και επιπλέον ο ρόλος της εργατικής τάξης θα ήταν εντελώς διαφορετικός. Ο Λένιν αντιλαμβανόταν τη θεμελιώδη διαφορά που υπήρχε ανάμεσα στην ρωσική επανάσταση του 1905 και τις προηγούμενες αστικές επαναστάσεις, ότι δηλαδή η πρώτη διεξήχθη με προλεταριακά μέσα και ότι η ρωσική αστική τάξη ήταν πολιτικά δειλή και αντεπαναστατική. Σε αυτές τις απόψεις οφειλόταν και η

στάση του κόμματος των Μπολσεβίκων τους δύο πρώτους μήνες της Επανάστασης. Ακόμα αναφέρθηκε το κομβικό σημείο με τις «θέσεις του Απρίλη», όπου ο Λένιν και οι Μπολσεβίκοι άλλαξαν στρατηγική και άρχισαν να προετοιμάζονται για την κατάληψη της εξουσίας από τους εργάτες, συγκλίνοντας με την θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης του Τρότσκι. Σημειώθηκε ότι σε αυτήν τη αλλαγή σημαντικό ρόλο έπαιξαν οι αναλύσεις του Λένιν για τον ιμπεριαλισμό. Ακόμα σημειώθηκε η καθοριστική συμβολή του Λένιν στο θέμα της οικοδόμησης του επαναστατικού κόμματος. Για το κομμάτι των θέσεων των Μπολσεβίκων και του Λένιν πολύ σημαντική ήταν η εισήγηση του Χρήστου Κεφαλή.

Τέλος συζητήθηκε η άποψη του Τρότσκι για τη «Διαρκή Επανάσταση». Ο Τρότσκι ήταν ίσως ο μόνος που έβλεπε τόσο καθαρά ότι η δυναμική της ρωσικής επανάστασης έφθανε έως την ανάδειξη μίας εργατικής κυβέρνησης. Θεωρούσε ότι το προλεταριάτο έστεκε επικεφαλής του αγώνα ενάντια στον απολυταρχισμό, ή, όπως παρατηρούσαν αντίστοιχα ο Λένιν και η Λούξεμπουργκ, η επανάσταση διεξαγόταν με «προλεταριακά μέσα» και «είναι το συνειδητό προλεταριάτο που είναι το ηγετικό και δραστήριο στοιχείο». Όμως, η αντίληψη του Τρότσκι ότι το προ-

λεταριάτο, τοποθετούμενο στην ηγεσία του αγώνα, δεν θα μπορούσε να αυτοπεριοριστεί στα στενά δημοκρατικά καθήκοντα, διαφοροποιούσε ριζικά την εκτίμησή του για την δυναμική της επανάστασης. Έτσι, στη Ρωσία ήταν δυνατή και απαραίτητη η μετεξέλιξη της αστικής επανάστασης σε διαρκή επανάσταση, έως την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου, με την στήριξη των αγροτών. Η ανάλυση αυτή ήταν και η βάση της επαναστατικής στρατηγικής των μπολσεβίκων μετά τον Απρίλη του 1917, όπως διατυπώθηκε από τις «θέσεις του Απρίλη» του Λένιν. Τις εισηγήσεις ακολούθησαν ερωτήσεις και τοποθετήσεις που εμπλούτισαν ακόμα περισσότερο τη συζήτηση.

Η καμπάνια της ΟΚΔΕ για τα 100 χρόνια από την Οκτωβριανή Επανάσταση συνεχίζεται με νέες εκδόσεις των βιβλίων του Λέον Τρότσκι «Προς τον Σοσιαλισμό ή Προς τον καπιταλισμό» και «Λογοτεχνία και Επανάσταση», με προσεχείς εκδηλώσεις σχετικά με την τέχνη και την Ρώσικη Επανάσταση, και φυσικά με την προετοιμασία του διημέρου εκδηλώσεων το ερχόμενο φθινόπωρο στην Αθήνα, με τη συμμετοχή αγωνιστών, συγγραφέων και ακαδημαϊκών από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Εκλογές στον Ισημερινό: Προς μια νέα “κερδισμένη δεκαετία”;

Στις 19 Φλεβάρη πραγματοποιήθηκαν προεδρικές εκλογές στον Ισημερινό. Το αποτέλεσμα τους οδηγεί στον δεύτερο γύρο τους Λένιν Μορένο της “Συμμαχίας για την Χώρα” με 39,36% και τον Γκιγιέρμο Λάσο της δεξιάς αντιπολίτευσης με 28,09%. Ο Μορένο, επίδοξος συνεχιστής του Ραφαέλ Κορέα (εκλέχτηκε από το 2007 για 3 συνεχόμενες θητείες) επικράτησε με πάνω από 1 εκατ ψήφους διαφορά, όμως ο δεύτερος γύρος που θα πραγματοποιηθεί στις 2 Απριλίου θα κρίνει τελικά ποιος θα επικρατήσει. Εν αναμονή του δεύτερου γύρου μας δίνεται η ευκαιρία για μια ανασκόπηση της σημαντικής τελευταίας δεκαετίας.

Στον αποχαιρετιστήριο λόγο του ως πρόεδρος του Ισημερινού τον περασμένο Δεκέμβρη, ο Ραφαέλ Κορέα χαρακτήρισε την περασμένη δεκαετία για την χώρα του ως η “κερδισμένη δεκαετία”. Είναι αλήθεια. Η πάμπτωχη μικρή χώρα των Άνδεων στην πάλαι ποτέ “πίσω αυλή” των ΗΠΑ γνωρίζει πρωτοφανής αλλαγές και κοινωνικές μεταμορφώσεις και κατακτήσεις που ποτέ ξανά στο παρελθόν δεν γνώρισε. Ο μεγαλύτερος παγκόσμιος παραγωγός μπανάνας ο Ισημερινός ήταν πράγματι έως τα τέλη της δεκαετίας του 1990 μια πραγματική “Μπανανιά”. Απόλυτη χλιδή και ασυδοσία για μια μηδαμινή αριθμητικά κομπραδόρική ελίτ και μια χούφτα φεουδάρχες – πλαισιωμένους από έναν βάνουσο κρατικό μηχανισμό, στρατιωτικούς και την καθολική εκκλησία – και απόλυτη εξαθλίωση, μιζέρια και αποκλίτωση για τις λαϊκές μάζες.

Ένα κλασικό πείραμα των ιμπεριαλιστών ο Ισημερινός επέβαλε την “μοναδική σκέψη” του νεοφιλελευθερισμού που συσώρευσε τεράστια χρέη που κατέστρεφαν την οικονομία και την κοινωνία. Την τετραετία 1988 – 1992 το εξωτερικό χρέος ήδη είχε φτάσει στο 74% του ΑΕΠ της χώρας και η αποπληρωμή του απομυζούσε τις φτωχές λαϊκές μάζες. Το 2000 τελικά, με ένα χρέος στο 70,1% του ΑΕΠ η κυβέρνηση του Τζαμίλ Αχουάντ επέβαλε την δολαριοποίηση ως μηχανισμό ελέγχου του πληθωρισμού που έφτασε το 91%.

Σε όλη την δεκαετία του 1990 και μέχρι το 2007 ο Ισημερινός γνώρισε έντονες κοινωνικές αναταραχές με καταλήψεις δημοσίων κτηρίων, γενικές απεργίες και αιματηρές συγκρούσεις στους δρόμους. Από το 1995 έως το 2005 τα λαϊκά κινήματα έριξαν 7 προέδρους (!) ενώ το 2000 οι ιθαγενείς της χώρας κατέλαβαν την Βουλή και “κυβέρνησαν”

έστω για 24 ώρες!

Η πίεση των κοινωνικών αγώνων είχαν σαν αποτέλεσμα την εμφάνιση στο προσκήνιο του Ραφαέλ Κορέα, (πρώην υπουργός οικονομικών που αρνήθηκε να πληρώσει χρέη στο ΔΝΤ και στην Π.Τ και παραιτήθηκε) και τη χάραξη μιας εντελώς άλλης πολιτικής κάτω από την επιρροή των σημαντικότερων εξελίξεων αυτή την περίοδο σε Βενεζουέλα, Βολιβία, Αργεντινή, Βραζιλία.

Το 2007 ο Κορέα και ο Συνασπισμός Κομμάτων που τον στηρίζει κερδίζουν τις εκλογές και διώχνει από την χώρα τους εκπροσώπους του ΔΝΤ και της Π.Τ. Αρνείται να βάλει το χρέος πριν από τις λαϊκές ανάγκες και αρνείται να πληρώσει το χρέος καταγγέλλοντας το ως παράνομο και απεχθές. Αρχίζει τότε μια διαδικασία κοινωνικών αλλαγών που ονομάστηκε “Επανάσταση των Πολιτών”. Το 2007 εκλέχτηκε Συντακτική Συνέλευση που συμμετείχαν 80 μέλη του ετερογενούς κόμματος του Κορέα “Συμμαχία για την Χώρα”, 40 από την δεξιά αντιπολίτευση, 10 από κόμματα της άκρας αριστεράς και 5 από την Ομοσπονδία των Ιθαγενικών Εθνικοτήτων του Ισημερινού. Το 2008 το νέο Σύνταγμα από 444 άρθρα ψηφίστηκε σε Δημοψήφισμα με 65% “ΝΑΙ”.

Ανάμεσα στα πολλά άρθρα που προβλέπει την υποχρέωση του κράτους να αστυνιοποιήσει τον έλεγχο στις στρατηγικές βιομηχανίες (πετρέλαιο, εξορύξεις, τηλεπικοινωνίες) να προστατεύσει την φύση, να μειώσει τα μονοπώλια, να κηρύξει παράνομο μέρος του χρέους, να κάνει αγροτική μεταρρύθμιση και να βάλει τέλος στα μεγάλα λατιφούντια. Επίσης επιβάλει δωρεάν παιδεία, υγεία, καθολική κοινωνική ασφάλιση, απαγόρευση ιδιωτικοποίησης νερού, απαγόρευση ξένων βάσεων στην χώρα κλπ κλπ. Το Σύνταγμα αυτό μαζί με εκείνα άλλων χωρών της Λατινοαμερικάνικης Ηπείρου (Βενεζουέλα, Βολιβία) αποτελεί ιστορική κατάκτηση των λαών της περιοχής και δίνει σφοδρά χτυπήματα στον παγκόσμιο ιμπεριαλισμό καθώς αμφισβητεί ευθέως τον πυρήνα του νεοφιλελευθερισμού, την πλήρη ασυδοσία του Κεφαλαίου.

Ύστερα από 10 χρόνια ο Ισημερινός είναι πράγματι μια εντελώς διαφορετική χώρα. Π’ αυτό χρειάστηκε ακόμα και αιματηρή σύγκρουση με τους ιμπεριαλιστές και τις ντόπιες ελίτ - το 2008, οι ΗΠΑ και Κολομβία βομβάρδισαν και εισέβαλαν στο Εκουαδόρ σκοτώνοντας 24 ανθρώπους ενώ το 2010 ο Κορέα απέτρεψε απόπειρα πραξικοπήματος – και δι-

εθνείς συμμαχίες με τις χώρες της Λ.Αμερικής και τις BRICS. Σε 10 χρόνια ψηφίστηκαν 180 νόμοι που μεταμόρφωσαν τις παλιές σχέσεις εξουσίας και επέβαλαν κοινωνικές εγγυήσεις για τους πιο φτωχούς. Ο βασικός μισθός πέρασε από 170 δολ το 2007 σε 340 το 2014 και 360 το 2015. Μέσα από μια μεικτή οικονομία το ΑΕΠ διπλασιάστηκε από 46 εκατ δολ το 2007 σε 100 εκατ. δολ το 2015. Φτιάχτηκαν χιλιάδες χιλιόμετρα σύγχρονων δρόμων, χιλιάδες σχολεία, νοσοκομεία και μεγάλα έργα όπως 8 μεγάλοι υδροηλεκτρικοί σταθμοί.

Πραγματοποιήθηκε μια σημαντική πάταξη της φτώχειας η οποία από 37.5% το 2007 έφτασε στο 22.5% το 2014 (η ακραία φτώχεια από 16.5% στο 8.5%) ενώ στην ύπαιθρο μειώθηκε από 61.3% στο 35.3%. Οι επενδύσεις στην δημόσια υγεία αυξήθηκαν πάνω από 700%, στην παιδεία 400% ενώ η πρόσβαση στην βασική εκπαίδευση αυξήθηκε κατά 6 μονάδες. Έτσι έφτασε να έχει την χαμηλότερη ανεργία στην Ήπειρο το 2014 με 4,5%.

Σήμερα ο Ισημερινός- παρ’ όλες τις αντιφάσεις που μπορεί να έχει η διακυβέρνηση Κορέα- μείωσε το εξωτερικό του χρέος στο 25,7% του ΑΕΠ και κατευθύνει τα έσοδα στην πραγματική οικονομία, όχι στην αποπληρωμή του. Η μικρή χώρα των Άνδεων με την δική της “κερδισμένη δεκαετία” είναι ένα φωτεινό παράδειγμα για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, την νεολαία στην σημερινή Ελλάδα των Μνημονίων και της κοινωνικής καταστροφής που διανύει την δική της “δεκαετία της παρακμής”. Για να βγούμε από αυτό το σκοτεινό τούνελ πρέπει να συνειδητοποιήσουμε τα λόγια του Ραφαέλ Κορέα: “Δεν ζούμε σε μια εποχή αλλαγών. Ζούμε σε μια αλλαγή εποχών”.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

ΗΠΑ: Ξεσηκωμός εναντίον του Τραμπ

Δεν έχει υπάρξει στην αμερικανική ιστορία μεγαλύτερος ξεσηκωμός εναντίον ενός νεοεκλεγέντος προέδρου. Από την ημέρα της ορκωμοσίας του Τραμπ, διαρκείς κινητοποιήσεις οξύνουν συνεχώς την πολιτική κρίση στις ΗΠΑ, ενώ κορυφώνεται και η σύγκρουση ανάμεσα σε μερίδες της μπουρζουαζίας που στηρίζουν τον Τραμπ και σε αυτές που είναι εναντίον του. Διαρκείς αποκαλύψεις της CIA και του FBI «καίνε» στελέχη του Τραμπ, συνεχίζεται η έρευνα για τις σχέσεις με τους Ρώσους και δεν είναι λίγοι αυτοί που δημόσια κριτικάρουν τις νοητικές του ικανότητες, καλώντας ανοιχτά σε ανατροπή του.

Στο χοντρό παιχνίδι που παίζεται στο εσωτερικό της αστικής τάξης, έρχεται να προστεθεί το εργατικό κίνημα, αποδεικνύοντας πως δεν μαύρισε μόνο τους νεοφιλελεύθερους Δημοκρατικούς στις εκλογές, αλλά και πως είναι αποφασισμένο να αντιπαρατεθεί με οποιονδήποτε αποτελεί απειλή εναντίον του, ακόμα κι αν αυτός εμφανιζόταν λίγους μήνες πριν ως Μεσσίας.

Ιστορικές μέρες

Στις 20 Ιανουαρίου, ημέρα ορκωμοσίας του Τραμπ, χιλιάδες κόσμου διαδήλωσαν στην Ουάσιγκτον κι άλλες πόλεις, με σύνθημα: «Οχι ο δικός μου πρόεδρος». Συμμετείχαν πολλοί εργαζόμενοι που πήραν άδεια από τις δουλειές τους. Στην πρωτεύουσα έγιναν σημαντικές συγκρούσεις με την αστυνομία, που κατέληξαν σε 217 συλλήψεις και αρκετούς τραυματίες αστυνομικούς και διαδηλωτές. Στις 21 Ιανουαρίου έγινε η λεγόμενη Πορεία των Γυναικών (ξεκίνησε από ένα κάλεσμα γυναικών στο facebook). Καταμετρήθηκαν 350 διαδηλώσεις σε όλες τις ΗΠΑ. Οι διαδηλωτές υπολογίζονται σε 4-5 εκατομμύρια. Οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις ήταν στην Ουάσιγκτον (1 εκ.), στο Λος Άντζελες (750 χιλ.), στη Νέα Υόρκη (500 χιλ.), στο Σικάγο (250 χιλ.), στη Βοστώνη και στο Ντένβερ (170 χιλ.). Τα κύρια συνθήματα ήταν: «Ο Τραμπ δεν είναι δικός μου Πρόεδρος» και «Κάντε τους ρατσιστές και πάλι να φοβούνται». Σε πολλές πόλεις έγιναν συγκρούσεις με την αστυνομία. Ο τεράστιος αριθμός των διαδηλωτών θύμισε τις μεγάλες αντιπολεμικές διαδηλώσεις του 2003, ενώ οι διαθέσεις τους τη μαχητική διαδήλωση του 1999 στο Σιάτλ, απ' όπου ξεκίνησε το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα.

Οι μεγάλες αυτές κινητοποιήσεις έχουν δύο βασικές ρίζες. Η πρώτη απλώνεται στα κινήματα της τελευταίας οχταετίας και στη μαχητική πολιτική που εξέφρασαν: κίνημα "Occupy Wall Street", αγώνας για τα 15 δολάρια ανά ώρα των εργαζομένων στις αλυσίδες fast-food (που ένωσε τους εργαζόμενους σε δεκάδες πόλεις και οδήγησε σε σημαντικές νίκες), αγώνας ενάντια στις φυλετικές διακρίσεις και τις βάρβαρες δολοφονίες των μαύρων από την αστυνομία — που κατέληξε στη δημιουργία του "Black Lives Matter". Πέρα από αυτά, οργανώθηκαν κινητοποιήσεις ενάντια στον πόλεμο και στην καταστροφή του περιβάλλοντος, με κυρίαρχη την κινητοποίηση των Ινδιάνων στο Standing Rock ενάντια στην κατασκευή αγωγού πετρελαίου στα πατρογονικά τους εδάφη. Έγιναν επίσης αγώνες των δημοσίων υπαλλήλων (εκπαιδευτικών κ.α.) για αυξήσεις μισθών και ενάντια στην πτώχευση των συνταξιοδοτικών τους προγραμμάτων, απεργίες οδηγών ταξί κ.α. Όλα αυτά τα κομμάτια συνθέτουν το παζλ του αμερικανικού κινήματος.

Η δεύτερη ρίζα των κινητοποιήσεων βρίσκεται στην ακροδεξιά ρητορική και πρακτική του Τραμπ και της κυβέρνησής του: νόμοι ενάντια στις εκτρώσεις, ανοιχτός πόλεμος ενάντια στους μετανάστες, αύξηση πολεμικών δαπανών, ενίσχυση του Ισραήλ, επίθεση στους Ινδιάνους υπερασπιστές του περιβάλλοντος, στενή σχέση με κάθε τι ακροδεξιό όπως το Tea Party, πρόταση για χρήση 100.000 εθνοφρουρών εναντίον μεταναστών κ.α. Εργαζόμενοι, μετανάστες, μαύροι αγωνιστές, Ινδιάνοι κι αλληλέγγυοι οικολόγοι, γυναικείες οργανώσεις, υπερασπιστές των Παλαιστινίων, αντιφασίστες, καλλιτέχνες και πολιτικές οργανώσεις (αριστερές και αναρχικές) ένωσαν τις δυνάμεις τους ενάντια σ' αυτόν που συμβολίζει τη δικτατορία των πλουσίων.

Οι κινητοποιήσεις κατά του Τραμπ δεν περιορίστηκαν στις ΗΠΑ. Σε 70 χώρες πραγματοποιήθηκαν δια-

δηλώσεις εναντίον του.

Το παράδειγμα των λιμενεργατών...

Η πιο ουσιαστική κι ελπιδοφόρα αντίδραση του κινήματος ήταν η απεργία των λιμενεργατών του Όκλαντ στις 21 Γενάρη. Ο μεγαλύτερος σταθμός κοντέινερ στη βόρεια Καλιφόρνια έκλεισε, όπως και οι υπόλοιποι σταθμοί σε όλο το Όκλαντ. Οι λιμενεργάτες αυτοί ανήκουν στην ILWU (Διεθνής Ένωση Φορτοεκφορτωτών Αποθηκάρων). Το 1978 είχαν αρνηθεί να φορτώσουν στρατιωτικό εξοπλισμό για τον χιλιανό δικτάτορα Πινοσέτ, είχαν αρνηθεί πολλές φορές να ξεφορτώσουν πλοία του ρατσιστικού καθεστώτος της Νότιας Αφρικής, ενώ το 2008 είχαν κλείσει τα λιμάνια της Ανατολικής Ακτής, διαμαρτυρόμενοι ενάντια στον πόλεμο σε Ιράκ κι Αφγανιστάν. Οι λιμενεργάτες του Όκλαντ, χωρίς την έγκριση της ηγεσίας της ILWU, έκαναν μια πολιτική απεργία ενάντια στις διακηρύξεις Τραμπ και διαπίστωσαν με ταξικό περιεχόμενο την κινητοποίηση της 21ης Γενάρη, ενώ προειδοποίησαν ότι η αντεργατική ατζέντα του Τραμπ δεν θα μείνει αναπάντητη.

Τέτοια αγωνιστικά τμήματα της εργατικής τάξης στήριξαν με σθένος το πρόγραμμα του Μπέρνι Σάντερς στις εσωκομματικές εκλογές των Δημοκρατικών. Αυτό το πρόγραμμα περιλάμβανε: 15 δολ./ώρα κατώτατο ημερομίσθιο, δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλους, δωρεάν πρόσβαση στην Ανώτατη Εκπαίδευση, φορολογία στους πλούσιους, επενδύσεις σε δημόσια έργα για νέες θέσεις εργασίας, πράσινη ενέργεια και ανάπτυξη δημόσιων συγκοινωνιών, υπεράσπιση των μαύρων και των μειονοτήτων κ.α.

Αυτά τα εργατικά στρώματα είναι που στηρίζουν και την αντικαπιταλιστρια Δημοτική Σύμβουλο στο Σιάτλ, που έχει μπει για τα καλά στο «μάτι» των επιχειρηματιών.

...εξαπλώνεται σε όλη τη χώρα

Οι κινηματικές δράσεις δεν σταμάτησαν στις 21 Γενάρη. Στο Πανεπιστήμιο Μπέρκλεϊ εκατοντάδες φοιτητές συγκρούστηκαν με την αστυνομία κι απέτρεψαν την ομιλία του ακροδεξιού Μάιλο Γιαννόπουλου, φανατικού υποστηρικτή του Τραμπ. Σε δεκάδες αεροδρόμια κινητοποιήθηκαν χιλιάδες άνθρωποι ενάντια στο διάταγμα του Τραμπ που απαγόρευε την είσοδο στις ΗΠΑ σε όσους έρχονται από επτά συγκεκριμένες χώρες.

Στις 16 Φλεβάρη οργανώθηκε η «Μέρα χωρίς μετανάστες». Χιλιάδες μετανάστες δεν πήγαν στη δουλειά τους, στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, ώστε να δείξουν, δια της απουσίας τους, τη συμβολή τους στην κοινωνία και στην παραγωγή. Πολλά καταστήματα έκλεισαν, ενώ γνωστοποιήθηκαν τουλάχιστον 100 απολύσεις μεταναστών που είχαν απεργήσει.

Στις 8 Μάρτη, Ημέρα της Γυναίκας, προγραμματίζονται νέες μεγάλες κινητοποιήσεις ενάντια στον Τραμπ και τις πολιτικές του, ενώ προτείνεται μεγάλη πανεθνική κινητοποίηση την 1η Μάη. Οι εξελίξεις θα εξαρτηθούν και από το αν οι εργαζόμενοι καταρτίσουν ένα απλό πρόγραμμα διεκδικήσεων και προσπαθήσουν να το επιβάλουν αγωνιστικά. Προϋπόθεση γι' αυτό είναι η δημιουργία μιας ανεξάρτητης ταξικής επαναστατικής οργάνωσης, που θα βοηθήσει στην πολιτική και οργανωτική ανεξαρτησία του εργατικού κινήματος από τους Δημοκρατικούς και διάφορους «αριστερούς» που ονειρεύονται την αντισυστημική τους μεταμόρφωση.

Α.Φ.

στον κόσμο...

ΙΤΑΛΙΑ

Χιλιάδες οδηγοί ταξί συγκρούστηκαν με την αστυνομία σε διαδήλωση που πραγματοποιήθηκε στις 21 Φλεβάρη στη Ρώμη. Η διαδήλωση ήταν η κορύφωση μιας εβδομάδας απεργίας, με σκοπό να μπλοκαριστεί η ψηφισή τροπολογίας που θα διευκόλυνε περαιτέρω τη δράση της εγκληματικής για τα δικαιώματα των εργαζομένων πολυεθνικής εταιρίας UBER. Η εταιρία, που λειτουργεί μέσω εφαρμογής σε κινητά τηλέφωνα, έχει προκαλέσει την οργή χιλιάδων κακοπληρωμένων, ανασφάλιστων και χωρίς δικαιώματα εργαζομένων, σε πολλές χώρες του κόσμου. Την επόμενη μέρα της διαδήλωσης, η απεργία έληξε, καθώς η συνδικαλιστική ηγεσία συναντήθηκε με τον υπουργό Συγκοινωνιών και πήρε κάποιες αόριστες υποσχέσεις για ξεκίνημα διαλόγου. Πολλοί οδηγοί, ωστόσο, διαφώνησαν με την απόφαση, καθώς παρατείνεται για έναν ακόμη χρόνο το ισχύον ασαφές νομικό πλαίσιο που επιτρέπει τη λειτουργία της UBER.

Αντιφασιστική συγκέντρωση με εκατοντάδες διαδηλωτές πραγματοποιήθηκε στις 14 Φλεβάρη στο Μιλάνο. Αφορμή ήταν η εθνική ημέρα μνήμης για τα θύματα κατά την αποχώρηση χιλιάδων Ιταλών από τις Δαλματικές ακτές, με το τέλος του 2ου Π.Π. Τα τελευταία χρόνια, αυτή την ημέρα εκμεταλλεύονται οι ακροδεξιοί, οι οποίοι πραγματοποίησαν συγκέντρωση, περιφρουρούμενοι από την αστυνομία. Οι διαδηλωτές επιχείρησαν να φτάσουν στη συγκέντρωση και συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις καταστολής.

Φοιτητές στο πανεπιστήμιο της Μπολόνια έκαναν κατάληψη στο κτήριο της βιβλιοθήκης και πραγματοποίησαν πορεία, παρά την απρόκλητη επίθεση της αστυνομίας, ενάντια στην εισαγωγή τουρνικέ (μπάρα ελεγχόμενης διέλευσης) στην είσοδο. Οι εκατοντάδες διαδηλωτές θέλουν να παραμείνει η βιβλιοθήκη ελεύθερη για όλους.

ΠΟΥΕΡΤΟ ΡΙΚΟ

Ο Κυβερνήτης του νησιού, Ρικάρντο Ροσέλο, ανακοίνωσε άγριες περικοπές στον προϋπολογισμό των πανεπιστημίων, με τους φοιτητές να απαντούν με μαζικές συνελεύσεις και καταλήψεις. Το πολύπαθο νησί αποτελεί προτεκτοράτο των ΗΠΑ και είναι ουσιαστικά χρεοκοπημένο, ενώ οποιαδήποτε απόφαση πρέπει να εγκριθεί από το Κογκρέσο των ΗΠΑ, όπου το Πουέρτο Ρίκο δεν έχει... ούτε έναν αντιπρόσωπο! Οι περικοπές φτάνουν τα 300 εκ. δολάρια και διατάχθηκαν από το Συμβούλιο Δημοσιονομικού Ελέγχου των ΗΠΑ. Πάνω από 3.500 φοιτητές προχώρησαν σε γενικές συνελεύσεις και με συντριπτικά ποσοστά αποφάσισαν κατάληψη των ιδρυμάτων και κινητοποιήσεις.

ΧΙΛΗ

Σε απεργία διαρκείας προχώρησαν από τις αρχές Φλεβάρη περισσότεροι από 2.500 εργάτες στη μεγαλύτερη εταιρία εξόρυξης χαλκού παγκοσμίως, την BHP Billiton (αυστραλιανών συμφερόντων). Στις διαπραγματεύσεις για τη νέα συλλογική σύμβαση εργασίας, η εταιρία όχι μόνο αρνείται την αύξηση 7% στους μισθούς, αλλά θέλει να πετσοκόψει και τα δικαιώματα της προηγούμενης σύμβασης (είχε υπογραφεί μετά από απεργία δύο εβδομάδων). Η παραγωγή της εταιρίας από τα ορυχεία της στη Χιλή αντιπροσωπεύει το 9% της παγκόσμιας παραγωγής χαλκού και το ένα τρίτο περίπου της παραγωγής χαλκού της Χιλής. Η απεργία έχει ήδη ανεβάσει τις τιμές παγκοσμίως στα υψηλότερα επίπεδα των τελευταίων 20 μηνών. Οι εργαζόμενοι ψήφισαν καθολικά υπέρ της απεργίας, που κηρύχθηκε ως απάντηση στην αδιαλλαξία της εταιρίας, ενώ πραγματοποιήθηκε επίθεση της αστυνομίας, μετά την απενεργοποίηση των συναγερμών και το κόψιμο του ρεύματος σε μια από τις εγκαταστάσεις. Οι εργαζόμενοι καταγγέλλουν επίσης ότι δεν τηρούνται οι κανονισμοί ασφαλείας στα ορυχεία, ενώ οι συνθήκες εργασίας έχουν χειροτερέψει την τελευταία δεκαετία. Η κυβέρνηση της Χιλής προσπαθεί να επαναφέρει στις διαπραγματεύσεις τους εργαζόμενους και την εταιρία, καθώς η εξαγωγή χαλκού αποτελεί πάνω από το μισό των εξαγωγών της χώρας.

ΓΑΛΛΙΑ

Κινητοποιήσεις ενάντια στην αστυνομική βία, εν αναμονή πολιτικών εξελίξεων

Αποτρόπαιο Περιστατικό
Αστυνομικής Βίας Ενάντια σε
Μαύρο Νεαρό Εργάτη

Στις 2 Φλεβάρη, ο Τεό (δεν έχουν δοθεί στη δημοσιότητα περαιτέρω στοιχεία του), μαύρος γάλλος εργάτης 22 ετών, έπεσε θύμα αποτρόπαιης ρατσιστικής επίθεσης της γαλλικής αστυνομίας στο προάστιο του Παρισιού Ολνέ σου Μπουά. Κατά τη διάρκεια εξακρίβωσης στοιχείων, ο Τεό δέχθηκε επίθεση από τέσσερεις αστυνομικούς, οι οποίοι τον ξυλοκόπησαν βάνουσα, ενώ ένας από αυτούς δεν δίστασε να τον βιάσει χρησιμοποιώντας το γκλομπ του.

Ο Τεό χρειάστηκε να υποβληθεί σε επείγουσα χειρουργική επέμβαση, ενώ του απαγορεύτηκε από τους γιατρούς η εργασία για τους επόμενους τρεις μήνες. Έλαβε εξιτήριο από το νοσοκομείο στις 16 Φλεβάρη, έπειτα από νοσηλεία δύο εβδομάδων.

Παρά το γεγονός ότι, για καλή τύχη του νεαρού, η ενέργεια των αστυνομικών βιντεοσκοπήθηκε, η αστυνομική έρευνα που διατάχθηκε αποφάνθηκε ξεδιάντροπα ότι ο βιασμός ήταν... ατύχημα και ότι το παντελόνι του νεαρού κατέβηκε από μόνο του! Στη συνέχεια, σε μια συντονισμένη κρατική προσπάθεια να πέσουν οι τόνοι και να αποσοβηθούν οι κινητοποιήσεις ενάντια στην αστυνομική βία, οι τέσσερεις αστυνομικοί τέθηκαν σε διαθεσιμότητα και τους ασκήθηκαν διώξεις. Ο ένας κατηγορείται για βιασμό και οι άλλοι τρεις για πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης. Ο γάλλος πρόεδρος Φρανσουά Ολάντ ήταν μεταξύ αυτών που επισκέφθηκαν τον Τεό στο νοσοκομείο, απευθύνοντας κάλεσμα για «ηρεμία» και ζητώντας θεατρινίστικα την απονομή δικαιοσύνης.

Το περιστατικό αυτό μόνο μεμονωμένο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί. Με αφορμή την βάνουση αστυνομική επίθεση στον

Τεό, κάτοικοι υποβαθμισμένων προαστίων του Παρισιού διηγούνταν σε δημοσιογράφους ανάλογες εμπειρίες με τις αστυνομικές αρχές, οι οποίες συμπεριφέρονται για δεκαετίες απέναντι στους νεολαίους, παιδιά μεταναστών, ως στρατός κατοχής, ασκώντας σωματική και ψυχολογική βία, τρομοκρατώντας και εξευτελίζοντας τη νεολαία. Εξάλλου το προάστιο Ολνέ σου Μπουά είναι μεταξύ αυτών που είχαν πρωτοστατήσει στις μαχητικές κινητοποιήσεις – έκρηξη της νεολαίας του 2005, οι οποίες είχαν ξεσπάσει έπειτα από το θάνατο δύο ανήλικων παιδιών μεταναστών που καταδιώκονταν από την αστυνομία. Ενδεικτικό είναι επίσης ότι, τον περασμένο Ιούλιο, ένας ακόμη νεαρός μαύρος, ο 24χρονος Ανταμά Τραορέ, είχε χάσει τη ζωή του ενώ βρισκόταν στο κρατητήριο. Η συνειδητή αυτή αστυνομική πρακτική συνδέεται ιστορικά με τον γαλλικό ιμπεριαλισμό και την αυταρχική, βάρβαρη συμπεριφορά του στις χώρες της Αφρικής, ιδιαίτερα στην Αλγερία. Πολλοί θεωρούν ότι η γαλλική αστυνομία εκπαιδεύεται στο εσωτερικό με βάση πρότυπα καταστολής και ελέγχου που χρησιμοποιούνταν στις αποικίες.

Μαχητικές Κινητοποιήσεις και
Βίαια Ξεσπάσματα της Νεολαίας

Στο προάστιο όπου έλαβε χώρα το περιστατικό, πραγματοποιούνται για πολλές εβδομάδες σχεδόν καθημερινά συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας εκατοντάδων ανθρώπων, οι οποίοι ζητούν την τιμωρία των αστυνομικών. Οι διαδηλωτές επιτίθονταν στο τοπικό αστυνομικό τμήμα και συγκρούονταν με τις δυνάμεις καταστολής, ενώ έλαβαν χώρα και δεκάδες εμπρησμοί αυτοκινήτων.

Στις 15 και 16 Φλεβάρη, πραγματοποιήθηκαν δύο διαδηλώσεις στο Παρίσι, η μία στο κέντρο και η άλλη σε συνοικία της πόλης. Στις 18 Φλεβάρη, περίπου 5.000 άν-

θρωποι διαδήλωσαν εκ νέου στη γαλλική πρωτεύουσα. Κατά το τέλος της διαδήλωσης, ορισμένοι επιχείρησαν να ρίξουν τα κιγκλιδώματα που είχαν στήσει οι δυνάμεις της αστυνομίας. Η διαδήλωση ολοκληρώθηκε με περιορισμένης έκτασης πετροπόλεμο από τη μεριά των διαδηλωτών, και χρήση χημικών από την αστυνομία. Μικρότερες διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν σε άλλες γαλλικές πόλεις. Κατά τη διάρκεια των πολυήμερων διαδηλώσεων η αστυνομία προχώρησε σε πολλές δεκάδες συλλήψεις. Τέλος, στις 23 Φλεβάρη, μαθητές απέκλεισαν τις εισόδους δεκαέξι σχολείων κατά τη διάρκεια απαγορευμένης διαδήλωσης ενάντια στην αστυνομική βία.

Σήψη και Διαφθορά στο Πολιτικό
Σύστημα

Οι κινητοποιήσεις μερίδας της γαλλικής νεολαίας, που δείχνουν τον αναβρασμό και τον ριζοσπαστισμό που επικρατεί σ' αυτό το κοινωνικό στρώμα, λαμβάνουν χώρα σε μια περίοδο έντονης πολιτικής κρίσης, με στοιχεία σήψης και διαφθοράς. Από τη μία πλευρά, το ακροδεξιό κόμμα της Μαρίν Λεπέν, Εθνικό Μέτωπο (FN) κατηγορείται για κατάχρηση ευρωπαϊκών κονδυλίων. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με έκθεση του ευρωπαϊκού οργανισμού καταπολέμησης της διαφθοράς, ένας σωματοφύλακας της Λεπέν και ο αρχηγός του πολιτικού της γραφείου έλαβαν παρανόμως 340.000 ευρώ.

Η Λεπέν, ορκισμένος εχθρός της εργατικής τάξης, της Αριστεράς και των κινημάτων ζήτησε την απαγόρευση των διαδηλώσεων και έκανε λόγο για «εξαιρετικά βίαια στελέχη της άκρας αριστεράς». Ενόψει των επερχόμενων προεδρικών εκλογών, η Λεπέν προβάλλει τον εαυτό της ως την πιο κα-

τάλληλη πολιτική επιλογή για την τήρηση του «νόμου και της τάξης», όπως αρμόζει σε ένα ακροδεξιό πολιτικό μόρφωμα. Παράλληλα τάσσεται κατά της ευρωπαϊκής ενοποίησης, καταγγέλει τη γραφειοκρατία της Ε.Ε. και κάνει λόγο για την ανάγκη οικοδόμησης μιας θολής Ευρώπης «των εθνών», επωφελούμενη κατ' αυτόν τον τρόπο από την οικονομική και πολιτική κρίση, τη λαϊκή αγανάκτηση ενάντια στην Ε.Ε. αλλά και τις αδυναμίες της Αριστεράς στη Γαλλία.

Από την άλλη, σκάνδαλα συγκλονίζουν και την παραδοσιακή Δεξιά, με τη σύζυγο του υποψηφίου των προεδρικών εκλογών Φρανσουά Φιγιόν να κατηγορείται ότι εισέπραξε μεγάλα χρηματικά ποσά από το κράτος για εργασίες τις οποίες δεν εκτέλεσε ποτέ. Ενώ έχει ξεκινήσει σχετική εισαγγελική έρευνα, ο Φρανσουά Φιγιόν υποστηρίζει ότι η σύζυγός του αμοιβόταν νόμιμα ως «κοινοβουλευτική βοηθός» του. Τα φαινόμενα σήψης και διαφθοράς στο γαλλικό πολιτικό σύστημα δεν έχουν τέλος.

Οι έως τώρα δημοσκοπήσεις εμφανίζουν τον «ανεξάρτητο» Εμμανουέλ Μακρόν νικητή στον δεύτερο γύρο των εκλογών, αν και η Λεπέν αναμένεται να συγκεντρώσει τη σχετική πλειοψηφία των ψήφων στον πρώτο. Οι εκλογές είναι προγραμματισμένες για τα τέλη Απριλίου και τις αρχές Μαΐου. Ο Μακρόν ευνοείται και από την υποστήριξη που του παρέχει ο ηγέτης του Κέντρου, Φρανσουά Μπαϊρού, ο οποίος δεν θα συμμετάσχει στις εκλογές, αλλά κυρίως από την λαϊκή κατακραυγή ενάντια στον Φιγιόν και το σκάνδαλο στο οποίο έχει εμπλακεί.

Συνέδριο Podemos: επικράτηση Ιγλέσιας, τα προβλήματα παραμένουν

Στις 11 και 12 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε στο στάδιο Vistalegre της Μαδρίτης το 2ο συνέδριο του Podemos, του πολιτικού σχηματισμού που έχει τις ρίζες του στο κίνημα των «Αγανακτισμένων» και καθιερώθηκε ως το βασικό αριστερό κόμμα της ισπανικής πολιτικής σκηνής.

Κατά την προσυνεδριακή και συνεδριακή διαδικασία κυριάρχησε η αντιπαράθεση των δύο μεγαλύτερων τάσεων του κόμματος, αυτής με επικεφαλής τον γενικό γραμματέα Πάμπλο Ιγλέσιας και της «δεξιάς» τάσης, με βασικό εκφραστή τον Ινίγο Ερεχόν. Ο Ερεχόν και οι υποστηρικτές του διακηρύσσουν ότι το Podemos πρέπει να ακολουθήσει «ρεαλιστική» πολιτική, με «μετριοπαθή» πολιτικό λόγο που θα έχει ως βασικό στόχο να κερδίσει την εκλογική υποστήριξη της «μεσαίας τάξης», εγκαταλείποντας ουσιαστικά τις όποιες αναφορές του στους αγώνες και τα κινήματα και προσανατολιζόμενο σχεδόν αποκλειστικά στους αστικούς θεσμούς και το κοινοβούλιο. Φυσική συνέπεια των παραπάνω είναι η επιδίωξη της πάσης θυσία συνεργασίας με το Σοσιαλιστικό Κόμμα (ΣΚ). Από την πλευρά του ο Ιγλέσιας επιμένει στη διατήρηση της πολιτικής συμμαχίας με την «Ενωμένη Αριστερά» – συνασπισμός με βασική δύναμη το ισπανικό ΚΚ – και υποτίθεται ότι υποστηρίζει την επιστροφή του

Podemos στις κινηματικές του ρίζες.

Στην πραγματικότητα όμως, η μέχρι τώρα πορεία του Ιγλέσιας στην ηγεσία του κόμματος κάθε άλλο παρά πείθει για την ειλικρίνειά του. Αφού το Podemos, με την ώθηση που του έδιναν η άνοδος των αγώνων και ο πόθος των μαζών για απαλλαγή από τη βάρβαρη αντιλαϊκή πολιτική της δεξιάς κυβέρνησης του Ραχόι, εκτοξεύτηκε σε λιγότερο από δύο χρόνια από τη δημιουργία του σε ποσοστά της τάξης του 20%, ο Ιγλέσιας και η ηγετική ομάδα που διαμορφώθηκε επέβαλαν μια καθαρά ρεφορμιστική και εκλογικίστικη πολιτική. Στον βωμό της εκλογικής ενίσχυσης, το πρόγραμμα του Podemos απονευρώθηκε από κάθε ριζοσπαστική αναφορά, διατηρώντας μόνο μια θολή αντινεοφιλελεύθερη κατεύθυνση, χωρίς όμως σύνδεση με τους αγώνες που απαιτούνται για την ανατροπή των νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Έτσι, το ρεύμα που είχε αναπτυχθεί στην ισπανική κοινωνία ανακόπηκε και στις εκλογές του Δεκεμβρίου του 2015 το Podemos, παρά τη μεγάλη άνοδό του, απέτυχε να ξεπεράσει το ΣΚ και να αναδειχθεί αξιωματική αντιπολίτευση. Αναμφισβήτητα, σημαντικό ρόλο έπαιξαν και η υποστήριξη του Ιγλέσιας στον Τσίπρα και το ξεσπάσμα στα μάτια των ισπανικών εργαζομένων της πραγματικής φύσης των ρεφορμιστικών κομμάτων, μετά την προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ. Στη συνέχεια, ο Ιγλέ-

σιας προχώρησε σε ακόμα περισσότερες υποχωρήσεις σε προγραμματικό επίπεδο, με στόχο μια κυβερνητική συμμαχία με το ΣΚ, όσο στην ηγεσία του βρισκόταν ο «αριστερός» Πέδρο Σάντσεθ. Το αποτέλεσμα ήταν, στις νέες εκλογές του Ιουνίου του 2016, το Podemos να χάσει σχεδόν ένα εκατομμύριο ψήφους.

Πάντως, η απήχηση του Podemos σε πλατιά στρώματα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών μαζών παραμένει σημαντική, όπως φαίνεται από το γεγονός ότι στις ψηφοφορίες για τα κείμενα θέσεων και την εκλογή νέων οργάνων συμμετείχαν 155.275 άνθρωποι. Η τάση του Ιγλέσιας επικράτησε, εκλέγοντας 37 αντιπροσώπους στο κεντρικό όργανο του κόμματος. Η τάση του Ερεχόν εξέλεξε 23 αντιπροσώπους και η αριστερή τάση των Anticapitalistas 2 αντιπροσώπους. Παράλληλα, εγκρίθηκαν το πολιτικό και το οργανωτικό κείμενο θέσεων που πρότεινε η τάση του Ιγλέσιας. Τα προβλήματα όμως στη δημοκρατική λειτουργία του Podemos είναι κάτι παραπάνω από εμφανή. Τα κείμενα θέσεων εισήχθησαν στο συνέδριο σχεδόν χωρίς καθόλου προσυνεδριακή διαβούλευση, ενώ οι θέσεις για το οργανωτικό προβλέπουν ακόμα μεγαλύτερη ενίσχυση των εκούσιων και των αρμοδιοτήτων του γενικού γραμματέα. Το σύστημα εκλογής αντιπροσώπων είναι ενισχυμένη αναλογική, με αποτέλεσμα οι Anticapitalistas να εκλέγουν

μόνο 2, παρότι πήραν ποσοστό 13%. Έτσι, η δομή και η λειτουργία του Podemos παρέμεινε σε ένα κλασικού τύπου σοσιαλδημοκρατικό κόμμα.

Στην τάση των Anticapitalistas συμμετέχουν κυρίως οργανώσεις του ευρύτερου τροτσικιστικού χώρου, μεταξύ των οποίων το άλλοτε ισχυρό ισπανικό τμήμα της 4ης Διεθνούς. Δυστυχώς, οι δυνάμεις αυτές δείχνουν να μην έχουν βγάλει το παραμικρό συμπέρασμα από την παταγώδη αποτυχία και τις προδοσίες παρόμοιων με το Podemos εγχειρημάτων (ΣΥΡΙΖΑ, Κομμουνιστική Επανάσταση-Ιταλία, Μπλοκ της Αριστεράς-Πορτογαλία, Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα-Γαλλία, για να περιοριστούμε στον ευρωπαϊκό χώρο μόνο). Επιμένουν σε μια αδιέξοδη τακτική «εισοδισμού» και δείχνουν να αφιερώνουν μεγαλύτερο μέρος της πολιτικής τους ενέργειας στην εσωτερική διαπάλη για την «αλλαγή των συσχετισμών» παρά στην οργάνωση των αγώνων και στην πολιτική διαπαιδαγώγηση των εργαζομένων. Αυτό που έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα και στην Ισπανία είναι η οικοδόμηση μιας νέας, πραγματικά επαναστατικής πολιτικής δύναμης, ικανής να συγκρουστεί σε όλα τα επίπεδα με τη βαρβαρότητα που προκαλούν τα αδιέξοδα του ισπανικού καπιταλισμού και οι πολιτικές της ντόπιας αστικής τάξης και της ΕΕ.

Επέτειος από την ένταξη της Ελλάδας στο NATO

65 χρόνια πόλεμοι, πολιτικές επεμβάσεις και εθνικές ταπεινώσεις

Το NATO (Βορειοατλαντική Συμμαχία, 1949) είναι η στρατιωτική συμμαχία χωρών της Βόρειας Αμερικής και της Ευρώπης κάτω από την εποπτεία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Μαζί με το Δόγμα Τρούμαν και το Σχέδιο Μάρσαλ αποτελέσαν τους πυλώνες της πολιτικής των ΗΠΑ για τον έλεγχο της Ευρώπης, την ανάσχεση της Σοβιετικής Ένωσης και την καταστολή των εθνικοαπελευθερωτικών επαναστάσεων που σαρώνουν τις αποικίες.

Είναι η αρχή του Ψυχρού Πολέμου, που θα πάρει δραματική μορφή με τον πόλεμο στην Κορέα (1950-55) λίγο μετά την ίδρυση του NATO. Το 1955 εντάσσεται στο NATO η Δυτική Γερμανία, προκαλώντας, ως αντίδραση, τη σύναψη του Συμφώνου της Βαρσοβίας από από το Ανατολικό Μπλοκ. Η σύγκρουση των δυο στρατιωτικών συνασπισμών θα φτάσει μέχρι και την απειλή πυρηνικού ολοκαυτώματος τη δεκαετία του 1960 με την «κρίση των πυραύλων» στην Κούβα.

Στις 18 Φεβρουαρίου 1952 η ελληνική Βουλή θα επικυρώσει τη συμφωνία ένταξης στο NATO, με αρνητικές ψήφους οκτώ βουλευτών της ΕΔΑ και του ανεξάρτητου αριστερού βουλευτή Μ. Κύρκου. Η άρχουσα τάξη έχει μόλις επιτύχει την ήττα της ελληνικής επανάστασης, με την άμεση βοήθεια των ΗΠΑ, και προσπαθεί να σταθεροποιήσει την εξουσία της. Ωστόσο, η έντονη δυσaréσκεια του ελληνικού λαού, οι εθνικοαπελευθερωτικές επαναστάσεις και ο Ψυχρός Πόλεμος δεν επιτρέπουν πολλές παραχωρήσεις από τον

αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, ο οποίος ελέγχει την χώρα μέσω διαφόρων μηχανισμών (παλάτι, CIA, ΙΔΕΑ). Το κυνήγι κομμουνιστών συνεχίζεται, ενώ στην Αθήνα εκτελείται ο Μπελογιάννης. Η κυβέρνηση Κέντρου υπό τον Πλαστήρα παραδέχεται ότι μόνο με την Ελλάδα στο NATO μπορεί να αισθάνεται ασφαλής η άρχουσα τάξη της χώρας.

Οι ΗΠΑ θέλουν να συγκροτήσουν τη νοτιοανατολική πτέρυγα του NATO (Ελλάδα – Τουρκία) για να αντιμετωπίσουν την ΕΣΣΔ και τις επαναστάσεις στη Μ. Ανατολή. Απαραίτητο εργαλείο του NATO είναι και το δίκτυο στρατιωτικών εγκαταστάσεων, το χτίσιμο του οποίου άρχισε το 1953 με συμφωνία που επέτρεπε στις ΗΠΑ να χρησιμοποιούν «οδούς, σιδηροδρομικές γραμμές και χώρους και να κατασκευάζουν και χρησιμοποιούν στρατιωτικά έργα» σύμφωνα με τις οδηγίες του NATO, ενώ «αι ένοπλοι δυνάμεις των ΗΠΑ δύνανται να εισέρχονται, εξέρχονται, κυκλοφορούν, υπερίπτανται ελεύθερα». Η Ελλάδα θα στείλει στρατό 10.000 ανδρών στην Κορέα και θα πληρώσει φόρο αίματος 200 νεκρών!

Το μετεμφυλιακό αστυνομικό κράτος που στήνεται στην Ελλάδα το 1950 και 1960 έχει αμερικανο-νατοϊκό περιεχόμενο. Το 1967 στη Μ. Ανατολή προετοιμάζεται ο «πόλεμος των έξι ημερών» μεταξύ Ισραήλ και Αιγύπτου, το Κυπριακό βράζει, ενώ το παλατιανό πραξικόπημα και η «αποστασία» έχουν προκαλέσει την έκρηξη των Ιουλιανών κινητοποιήσεων. Το έργο της ανακοπής του λαϊκού κινήματος, που επιμένει παρά την προδοτική πολιτική του ΚΚΕ-ΕΔΑ, αναλαμβάνει η Χούντα των

Συνταγματαρχών, που ξεπηδάει από παραστρατιωτικούς μηχανισμούς και υποστηρίζεται από NATO και CIA. Τον Ιούλιο του 1974 η Χούντα, με τις υποδείξεις ΗΠΑ και NATO, προχωράει στο πραξικόπημα κατά του Μακαρίου, που δίνει το πρόσχημα στη «σύμμαχο» Τουρκία να εξαπολύσει τον Αττίλα ενάντια στην Κύπρο, που δημιουργεί τα δεδομένα της διχοτόμησης που ισχύουν μέχρι σήμερα. Κάτω και από την πίεση του λαϊκού κινήματος, τον Αύγουστο του 1974 η κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» του Καραμανλή που έχει διαδεχτεί τη χούντα αποφάσισε την αποχώρηση από το στρατιωτικό σκέλος του NATO. Όμως, έξι χρόνια αργότερα, το 1980, η κυβέρνηση Ράλλη, δυο μήνες πριν την είσοδο της χώρας στην ΕΟΚ, επαναφέρει την Ελλάδα στο NATO. Το σύνθημα «ΕΟΚ και NATO το ίδιο συνδικάτο» βοηθά το ΠΑΣΟΚ να ανέλθει στην εξουσία αλλά βέβαια η χώρα δεν αποχωρεί ούτε από το NATO ούτε από την ΕΟΚ – αντίθετα συμμετέχει σε όλες τις νατοϊκές δραστηριότητες και πληρώνει αδρά τους εξοπλισμούς. Σε αντάλλαγμα, το 1987 (πετρέλαιο Αιγαίου, Σισμίκ) και το 1996 (Ιμια) οι ελληνοτουρκικές σχέσεις φτάνουν στα όρια θερμών επεισοδίων για να καταλήξουν στο «ευχαριστούμε τους Αμερικανούς» του Σημίτη για την αποτροπή επικείμενης ήττας στα Ιμια!

Τη δεκαετία του 1990 το NATO, με τη συμμετοχή της Ελλάδας βομβαρδίζει την Σερβία, ενσωματώνει βαλκανικές χώρες και φτάνει στα σύνορα με την Ρωσία, περικυκλώνοντάς την με την εισχώρηση των χωρών του πρώην ανατολικού Μπλοκ! Τον Απρίλιο του 1999 επικυρώνεται η νέα δομή του NATO,

που καταργεί τα εθνικά όρια ευθύνης των κρατών-μελών επιτρέποντας ουσιαστικά τις επεμβάσεις όπου υπάρχει υποψία κινδύνου και για «ανθρωπιστικούς» λόγους!

Μετά την 11η Σεπτέμβρη 2001, η Ελλάδα προσθέτει στο αμυντικό της δόγμα και την «εθνική απειλή» της τρομοκρατίας, ενώ η θέση για «υπεράσπιση των συνόρων» αντικαθίσταται από την «διεθνή ασφάλεια και σταθερότητα» που δίνει τη δυνατότητα συμμετοχής σε όλες τις επεμβάσεις του NATO (Αφγανιστάν, Κόσσοβο, Βοσνία, Σομαλία, Μεσόγειος, Περσικός Κόλπος, Αφρική κ.λπ.). Ταυτόχρονα δημιουργείται επαγγελματικός στρατός που δρα εκτός συνόρων και διατηρούνται μονάδες ταχείας επέμβασης, εκπαιδευμένες και για την καταστολή διαδηλώσεων!

Η ανάφλεξη στην Ουκρανία αναζωπυρώνει το μέτωπο με τη Ρωσία και το NATO στέλνει δυνάμεις στις Βαλτικές χώρες, ενώ επεκτείνεται η «αντιπυραυλική ασπίδα». Το 2016 το NATO επιτηρεί τα σύνορα στο Αιγαίο, με αφορμή το μεταναστευτικό, στοχεύοντας τον ρωσικό στόλο στην νοτιοανατολική μεσόγειο. Σήμερα η Σούδα αποτελεί κύρια βάση του NATO και των Αμερικανών στην επέμβασή τους στη Μ. Ανατολή και την Αφρική. Η Ελλάδα αποτελεί μια από τις μόλις τέσσερις χώρες του NATO που ξοδεύουν το 2% του ΑΕΠ τους για εξοπλισμούς παρά το χρέος, ενώ οι ελληνοτουρκικές σχέσεις βρίσκονται σε νέα ένταση σε Αιγαίο και Κύπρο, με νέο στοιχείο τα ενεργειακά κοιτάσματα στην ΑΟΖ της Κύπρου και τη διέλευση των αγωγών μεταφοράς τους μέσω Τουρκίας ή Ελλάδας.

Η ιστορία δείχνει ότι δύσκολα θα γλυτώσουμε νέες θυσίες αν συνεχίσουμε να ακολουθούμε τις επιταγές των λεγόμενων Συμμάχων.

■ Κώστας Δικαίος

8 Μάρτη, Διεθνής Ημέρα της Γυναίκας

«...οι μεγάλες κοινωνικές μεταβολές είναι αδύνατες χωρίς το γυναικείο προζύμι», Κ. Μαρξ

Η Διεθνής Ημέρα της Γυναίκας έχει τις ρίζες της στις απεργίες και τις διαδηλώσεις εργατριών στις κλωστοϋφαντουργίες των ΗΠΑ τον 19ο αιώνα, οι οποίες διεκδικούσαν 10 ώρες δουλειάς, εξίσωση μισθών ανδρών και γυναικών, ασφάλιση, καλύτερες συνθήκες εργασίας και δικαίωμα ψήφου. Η εργοδοσία έστειλε μπράβους να χτυπήσουν τις εργάτριες, ενώ η αστυνομία επιτέθηκε βίαια πραγματοποιώντας εκατοντάδες συλλήψεις. Από το κίνημα αυτό οργανώθηκε αργότερα το πρώτο σωματείο εργατριών στην υφαντουργία, το ILGWU (International Ladies Garment Workers Union).

Το 1910, στο 2ο Διεθνές Συνέδριο Σοσιαλιστριών στην Κοπεγχάγη, καθιερώνεται η 8η Μάρτη ως ημέρα γυναικείων αγώνων και διεκδικήσεων, ύστερα από πρόταση του βορειοαμερικανικού Σοσιαλιστικού Κόμματος και της γερμανίδας σοσιαλίστριας Κλάρα Τσέτκιν.

Τιμώντας αυτή τη μέρα, στις 23 Φλεβάρη (8 Μάρτη με το Γρηγοριανό ημερολόγιο) του 1917, οι εργάτριες στα υφαντουργεία της Πετρούπολης παράτησαν τη δουλειά και κατέβηκαν σε απεργία, προβάλλοντας τις διεκδικήσεις τους για ψωμί, ειρήνη και πτώση της απολυταρχίας. Ξεσηκώνοντας πρώτα τους μεταλλουργούς κι ύστερα και τους άλλους εργάτες, ξεκίνησαν έναν αγώνα, που κανείς εκείνη την ημέρα δεν ήξερε ότι θα ήταν η αρχή της Φεβρουαριανής Επανάστασης στη Ρωσία! Μιας επανάστασης που έριξε την απολυταρχία του τσάρου κι έστρωσε τον δρόμο για την Οκτωβριανή Επανάσταση.

Στη Σοβιετική Ένωση η 8η Μάρτη έγινε επίσημη αργία. Πόσο όμως άλλαξε η ζωή των γυναικών και τι δικαιώματα απέκτησαν;

Με μια σειρά νόμους από το 1917 ως το 1927 η σοβιετική κυβέρνηση έδωσε για πρώτη φορά στις γυναίκες νομική ισότητα με τους άντρες. Ο γάμος βασιζόταν στην αμοιβαία συναίνεση και έγινε μια απλή ληξιαρχική διαδικασία, ενώ για το διαζύγιο αρκούσε η αίτηση ενός από τους δύο συζύγους. Καταργήθηκε η έννοια του «νόθου» και η έκτρωση έγινε δικαίωμα κάθε γυναίκας. Οι νόμοι κατά της ομοφυλοφιλίας καταργήθηκαν. Θεσπίστηκε η δωρεάν, υποχρεωτική εκπαίδευση μέχρι τα 16 για αγόρια και κορίτσια. Οι εργάτριες έπαιρναν ειδικά επιδόματα. Στο πρόγραμμα του Κομμουνιστικού Κόμματος του 1919 διαβάζουμε: «Χωρίς να περιορίζεται στην τυπική ισότητα των γυναικών, το κόμμα αγωνίζεται να τις απελευθερώσει από τα υλικά βάρη της απαρχαιωμένης δουλειάς του νοικοκυριού, αντικαθιστώντας το με κοινόβια, δημόσια εστιατόρια, δημόσια πλυντήρια, βρεφικούς σταθμούς κ.λπ.». Η εκτεταμένη εφαρμογή αυτού του προγράμματος βέβαια ήταν πολύ πίσω από τις ανάγκες, λόγω της οικονομικής καθυστέρησης, της φτώχειας και της ερήμωσης που προκάλεσαν επτά χρόνια παγκόσμιου και εμφυλίου πολέμου, αλλά και των αντιδραστικών συμπεριφορών μέσα στην κοινωνία.

Ο θρίαμβος της σταλινικής αντεπανάστασης σήμανε οπισθοδρόμηση και στις κατακτήσεις των γυναικών. Όπως περιγράφει ο Τρότσκι: «Η γνήσια χειραφέτηση των γυναικών είναι αδιανόητη χωρίς μια συνολική ανάπτυξη της οικονομίας και της κουλτούρας, χωρίς την καταστροφή της μικροαστικής οικονομικής οικογενειακής μονάδας, χωρίς την κοινωνικοποίηση της παρασκευής των μέσων διατροφής και της εκπαίδευσης. Στο μεταξύ, όμως, καθοδηγούμενη απ' το συντηρητικό της

ένστικτο, η γραφειοκρατία ανησυχούσε από τη «διάλυση» της οικογένειας. Άρχισε να βγάζει πανηγυρικούς υπέρ του σπιτικού φαγητού και της σπιτικής μπουγάδας, δηλαδή υπέρ της σκλαβιάς των γυναικών στο νοικοκυριό. Και σαν να μην έφτανε αυτό, η γραφειοκρατία επανέφερε τις ποινικές διώξεις για τις εκτρώσεις, ξαναρχίζοντας, και επίσημα πια, τις γυναίκες στην κατάσταση του υποζυγίου. Σε πλήρη αντίφαση με το αλφάβητο του κομμουνισμού, η άρχουσα κάστα αποκατάστησε τον πιο αντιδραστικό και σκοταδιστικό πυρήνα του ταξικού καθεστώτος, τη μικροαστική οικογένεια». (Writings of Leon Trotsky, 1937 – 38, 2nd edition, 1976, σελ. 129)

Σήμερα, παρά τις σημαντικές κατακτήσεις του γυναικείου κινήματος, η ισότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών είναι ζητούμενο. Οι γυναίκες συνεχίζουν να αποτελούν ένα κομμάτι της καπιταλιστικής κοινωνίας που υφίσταται πολύ μεγάλη εκμετάλλευση. Παρότι σημειώνεται σχετική υποχώρηση του γυναικείου κινήματος, δεν λείπουν και σήμερα παραδείγματα γυναικών που πρωτοπορούν στους αγώνες για εργατικές και γυναικείες διεκδικήσεις.

Τα χρόνια της κρίσης άλλωστε η φτώχεια πλήττει περισσότερο τις γυναίκες, ενώ ο πόλεμος και η προσφυγιά είναι μεγαλύτερο φορτίο για τις γυναίκες, γιατί είναι περισσότερο εκτεθειμένες. 120 εκατομμύρια γυναίκες κάτω των 20 ετών έχουν πέσει θύματα σεξουαλικής κακοποίησης, ενώ περισσότερο από το 1/3 των γυναικών στον κόσμο έχουν υποστεί σωματική ή σεξουαλική βία. Στην ΕΕ του 2014 το χάσμα μισθών μεταξύ ανδρών και γυναικών ήταν 16,4% και των συντάξεων 40%.

Στην Ελλάδα, μετά από επτά χρόνια μνημονίων, οι γυναίκες σηκώνουν το μεγαλύτερο

▲ Γυναικείο Τάγμα, Οκτωβριανή Επανάσταση 1917

βάρος από την απώλεια δικαιωμάτων και την πτώση του βιοτικού επιπέδου. Σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ (16/6/2016), η ανεργία των γυναικών βρίσκεται στο 29,5%, ενώ για τους άντρες είναι 21,2%. Στις ηλικίες 15-24 ετών, η ανεργία για τους άντρες ανέρχεται σε 50,9%, ενώ για τις γυναίκες εκτινάσσεται στο εξωφρενικό ποσοστό του 55,1%!

Οι ευέλικτες σχέσεις εργασίας είναι επίσης σε μεγαλύτερο ποσοστό γένους θηλυκού. Η εξίσωση μισθών ανδρών και γυναικών παραμένει άπιαστο όνειρο. Η ανισότητα υπάρχει ακόμη και στις μειώσεις μισθών. Στο εργοστάσιο της Σκοτ ΑΕ, ελληνικής εταιρίας παραγωγής προϊόντων οικιακής καταναλώσης στη Μάνδρα Αττικής, οι γυναίκες εργάτριες έχασαν το 22%, ενώ οι άντρες το 10% του μισθού τους!

Συνεχίζοντας λοιπόν τη σκέψη του Μαρξ με την οποία αρχίσαμε: «Η κοινωνική πρόοδος μπορεί να προσδιοριστεί με ακρίβεια σύμφωνα με την κοινωνική θέση του αραιού φύλου (μαζί και των άσχημων γυναικών)...».

80 χρόνια από το άνοιγμα του κολαστηρίου της Ακροναυπλίας

Την άνοιξη του 1937, κατά την περίοδο της δικτατορίας Μεταξά, οι στρατιωτικές φυλακές της Ακροναυπλίας μετράθηκαν σε φυλακές για τους πολιτικούς αντιπάλους του καθεστώτος και ονομάστηκαν, σε πρώτη φάση, «κομμουνιστικές φυλακές». Επειδή όμως οι κρατούμενοι δεν μεταφέρονταν εκεί με δικαστικές αποφάσεις αλλά με αποφάσεις Επιτροπών Ασφαλείας, μετονομάστηκαν σε «Στρατόπεδο Συγκέντρωσης Κομμουνιστών».

Ήταν το πρώτο στρατόπεδο συγκέντρωσης στην Ελλάδα που βασίστηκε σε φασιστικά πρότυπα. Επικρατούσε στρατιωτική πειθαρχία, εγερτήριο, σιωπητήριο και αυστηρή ώρα κατάκλισης, εσωτερική φρουρά, απαγόρευση επαναστατικών τραγουδιών, λογοκρισία, απομόνωση από τον έξω κόσμο και περιορισμένες έξοδοι στο προαύλιο, απαγόρευση αλληλογραφίας. Επιτρέπονταν μόνο τα αυστηρώς οικογενειακά επισκεπτήρια, ενώ η παροχή νερού γινόταν με το σταγονόμετρο και η φαρμακευτική περίθαλψη ήταν ανύπαρκτη.

Εκεί κρατούνταν περίπου 600 πολιτικοί κρατούμενοι, ανάμεσά τους ηγετικά στελέχη του ΚΚΕ (Ιωαννίδης, Θέος, Παπαρήγας, Σκλάβαινας, Μπαρτζιώτας κ.ά.), τροτσκιστές (Παντελής Πουλιόπουλος, Πάννης Μακρής, Χρήστος Σούλας, Γ. Ξυπόλυτος, Κώστας Καρλιάφτης, Πάννης Μανούσκακας) και μερικοί αρχειομαρξιστές.

Τη νύχτα της 30ής Αυγούστου 1937 έγινε οργανωμένη ένοπλη επίθεση από τη μεταξική φρουρά με επικεφαλής τον ανθυπασπιστή Μπουγά. Απόσπασμα χωροφυλάκων επιτέθηκε με πολυβόλα από το προαύλιο των φυλακών κατά των θαλάμων των κρατουμένων με αποτέλεσμα να σκο-

τωθεί ο δάσκαλος Παύλος Σταυρίδης. Με κρυφή επιστολή από τις φυλακές, την επόμενη μέρα κιόλας, ενημερώθηκε η ΕΟΚΔΕ κι ο Π. Πουλιόπουλος, που δεν είχε συλληφθεί ακόμα, το δημοσίευσε στον «Προλετάριο». Ήταν μια προσπάθεια να τρομοκρατήσουν και να σπάσουν το ηθικό των κρατουμένων σε συνδυασμό με τα απάνθρωπα βασανιστήρια.

Όμως, τα βασανιστήρια του Μαυιάδου (Υπουργός Ασφαλείας του Μεταξά, τον αποκαλούσαν και «χασάπη») δεν ήταν λιγότερο οδυνηρά από εκείνα των σταλινικών ηγετών. Μια φορά το μήνα διεξάγονταν συνεισώσεις στην ομάδα συμβίωσης που βρισκόταν υπό κομματικό έλεγχο, δεν υπήρχε κανενός είδους δημοκρατία, είχε καλλιεργηθεί εξαρχής ένα γραφειοκρατικό καθεστώς, οι συζητήσεις ήταν χωρίς πολιτικό περιεχόμενο και οι τοποθετήσεις κρατούσαν δύο λεπτά μάλιστα. Η ηγεσία της ομάδας (Γ. Ιωαννίδης και μερικά άλλα μέλη της Κ.Ε. του κόμματος) είχαν επιβάλει κλίμα τρόμου. «Χρειάζοταν τόσο μεγάλη τόλμη, όση να σπρώξεις το κορμί σου μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα για να υπερασπίσεις τη βασική αρχή του κομμουνισμού μέσα στο κόμμα, τη δημοκρατία», ανέφερε ο Γ. Μανούσκακας.

Το ξέσπασμα του 2ου Παγκόσμιου Πολέμου δημιούργησε αναστάτωση στους κρατούμενους. Οι συζητήσεις πλήθαιναν κυρίως μεταξύ των τροτσκιστικών τάσεων, οι οποίες υπερασπιζόνταν τη λενινιστική θέση για μεταρροπή του πολέμου σε σοσιαλιστική επανάσταση. Η θέση του ΚΚΕ, την οποία είχε βασίσει στην αντίστροφη της σταλινοποιημένης Κομμουνιστικής Διεθνούς, ήταν στη γραμμή του αντιφασισμού και της «δημοκρατίας», χωρίς καμία προοπτική διεξό-

δου από τον πόλεμο. Η υπογραφή του Συμφώνου Ρίμπερντροπ - Μολότοφ προκάλεσε μεγάλη σύγχυση και αναστάτωση σε όλους τους κομμουνιστές και αγωνιστές, ιδίως τους σταλινικούς, οι οποίοι προσπαθούσαν να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα. Η εισβολή της Ιταλίας στην Ελλάδα ακολουθήθηκε από το γνωστό γράμμα του Ζαχαριάδη που καλούσε τον ελληνικό λαό να συμμετάσχει στο σφαγείο των ιμπεριαλιστών υπό τη καθοδήγηση του Μεταξά.

Το καλοκαίρι του 1939, με εντολή του Υπουργείου Ασφαλείας είχε αποφασιστεί η έκτακτη μεταγωγή 200 κρατουμένων από την Ακροναυπλία στο στρατόπεδο του Νιοκάστρου στην Πύλο. Η μεταφορά αυτή είχε σκοπό να αποδυναμώσει τις ομάδες αντίστασης που είχαν αρχίσει να σχηματίζονται, να κλιμακώσει την τρομοκρατία σε όλα τα στρατόπεδα και να αποσπάσει δηλώσεις μετάνοιας.

Τον Απρίλη του 1941, με την εισβολή των Γερμανών στην Ελλάδα, η κατάσταση άλλαξε. Οι 200 κρατούμενοι που είχαν μεταφερθεί στο στρατόπεδο της Πύλου, θα σταλούν ξανά πίσω στην Ακροναυπλία. Τους χώρισαν σε δύο ομάδες, μία τροτσκιστών και μία σταλινικών. Η ομάδα των σταλινικών με επικεφαλής τους Κολιγιάννη και Ζωγράφο μπορούσε να δραπετεύσει, αλλά κάτι τέτοιο δεν επιτρεπόταν από τη γραμμή του κόμματος. Λίγες μέρες αργότερα, το στρατόπεδο χτυπήθηκε από τους Γερμανούς. Σε μια από τις βομβαρδιστικές επιθέσεις, ο Πουλιόπουλος κάλεσε την ομάδα συμβίωσης για να αποφασίσει άμεση απόδραση. Όλοι συμφώνησαν, εκτός από τον Θέο, που ισχυρίστηκε ότι η απόδραση θα ήταν «πρόκληση» και θα έβαζε σε περιπέτειες την ομάδα. Αυτή η θέση

Τροτσκιστές στο στρατόπεδο της Ακροναυπλίας υπό μεταφορά. Από τ' αριστερά: 1) Λουκάς Καρλιάφτης ή Κ. Καστρίτης (δραπέτης), 2) Π. Παπανικολάου (τρελάθηκε από τη πολύχρονη κράτηση), 3) Χρ. Αναστασιάδης (δραπέτης), 4) Χρ. Σούλας (εκτελέστηκε στη Καισαριανή), 5) Ηρακλής Μήτσης (εκτελέστηκε στη Καισαριανή). Ορθοί από τ' αριστερά: 6) Ν. Ρεμπουτσίκας (δραπέτης), 7) Γ. Ξυπόλυτος (εκτελέστηκε στο Νεζερό), 8) Γ. Μακρής (εκτελέστηκε στο Νεζερό), 9) Δημ. Βουρζούκης (δολοφονήθηκε από σταλινικούς), 10) Γ. Κρόκος (εκτελέστηκε στη Καισαριανή), 11) Α. Σίνας (δραπέτης), 12) Α. Τουρνόπουλος (δραπέτης). Όλοι οι εκτελεσμένοι στη Καισαριανή ήταν με τους 200 τη Πρωτομαγιά του 1944 και στο Νεζερό με τον Πουλιόπουλο, συνολικά 104, στις 6 του Ιούνη 1943.

στοίχισε τη ζωή εκατοντάδων αγωνιστών. Ο πυρήνας της ΕΟΚΔΕ έστειλε μια επιτροπή για έντονη κριτική της πολιτικής της ηγεσίας για το σαμποτάρισμα της απόδρασης. Η απάντηση ήταν μια δολοφονική επίθεση των σταλινικών εναντίον τροτσκιστών κρατουμένων, που αναστάτωσε όλη την Ακροναυπλία και έδειξε ξεκάθαρα ότι η παραμονή των τροτσκιστών στο στρατόπεδο αυτό θα είχε σοβαρές επιπτώσεις για τη ζωή τους. Η ηγεσία Ιωαννίδη - Θέου απομόνωσε τον Πουλιόπουλο και τους υποστηρικτές του. Εννιά κρατούμενοι της ΕΟΚΔΕ, έξι της ΚΔΕΕ, τρεις αρχειομαρξιστές και δύο σταλινικοί που βρίσκονταν σε «καραντίνα» μεταφέρθηκαν σε άλλο κτήριο και, τελικά, δύο μήνες αργότερα διατάχθηκε η μεταγωγή όλων των κρατουμένων και το κολαστήριο της Ακροναυπλίας διαλύθηκε.

Οι 600 πολιτικοί κρατούμενοι της Ακροναυπλίας μεταφερθήκαν

στο στρατόπεδο της Κατούνας στην Ακαρνανία, στο στρατόπεδο του Χαϊδαρίου και στο στρατόπεδο της Λάρισας, την άνοιξη του 1942.

Στις 6 Ιουνίου 1943, Ιταλοί φασίστες εκτέλεσαν στα υψώματα του Κούρνοβο 106 αγωνιστές και κομμουνιστές, ανάμεσα στους οποίους βρίσκονταν και οι Παντελής Πουλιόπουλος, Πάννης Ξυπόλυτος, Νώντας Γιαννακός και Πάννης Μακρής. Την Πρωτομαγιά του 1944 εκτελέστηκαν 200 αγωνιστές στο σκοπευτήριο Καισαριανής. Ανάμεσά τους ήταν οι τροτσκιστές Χρήστος Σούλας, Πώργος Κρόκος, Ηρακλής Μήτσης, Βασίλης Τζαματζάς, Δημήτρης Πανταζής, Δημήτρης Γιαννακουρέας, Πώργος Κοβάνης και Δημήτρης Ρεμπουτσίκας. Ο τελευταίος, λίγο πριν οδηγηθεί στο εκτελεστικό απόσπασμα έγραψε: «όταν ο άνθρωπος δίνει τη ζωή του για τα ανώτερα ιδανικά, δεν πεθαίνει ποτέ».

Η εξέγερση του Κιλελέρ

Στις 6 Μαρτίου 1910, ένα άσημο μέχρι τότε θεσσαλικό χωριό, το Κιλελέρ, έγινε ορόσημο στην ιστορία της ελληνικής αγροτιάς, λόγω της εξέγερσης των θεσσαλών κολίγων.

Με την προσάρτηση της Θεσσαλίας στην Ελλάδα το 1881, οι τούρκοι τσιφλικάδες ξεπούλησαν αμέσως τα κτήματά τους σε πλούσιους Έλληνες της διασποράς. Το αγροτικό ζήτημα στη Θεσσαλία εμφανίζεται οξυμένο ήδη από την επαύριο της ένταξης της στην ελληνική επικράτεια. Οι κολίγοι ήταν οι χαμένοι της ενσωμάτωσης και οι τσιφλικάδες οι μεγάλοι κερδισμένοι. Επί Τουρκοκρατίας, οι τσιφλικάδες είχαν μόνο το δικαίωμα εισπράξεως των προσόδων επί των μεγάλων εκτάσεων που κατείχαν, ενώ οι κολίγοι είχαν δικαιώματα επί των κοινόχρηστων χώρων του τσιφλικιού. Με τη νέα κατάσταση, οι Έλληνες πλέον τσιφλικάδες είχαν δικαιώματα απόλυτης κυριότητας σε όλη την ιδιοκτησία τους, ενώ οι κολίγοι είχαν περιπέσει σε καθεστώς δουλοπάροικου, καθώς ήταν υποχρεωμένοι να δίνουν το μισό της παραγωγής τους. Επίσης, οι γαιοκτήμονες εξουσίαζαν το σώμα των γυναικών και των θυγατέρων των κολίγων, οι οποίες έπεφταν συχνά θύματα βιασμού. Υπό αυτές τις συνθήκες, δεν ήταν λίγοι αυτοί που νοσταλγούσαν την περίοδο της Τουρκοκρατίας. Διεδικούσαν μαχητικά την επαναφορά των πραγμάτων στο προηγούμενο καθεστώς, ενώ έθεταν και θέμα απαλλοτριώσεων. Ο

Χαρίλαος Τρικούπης, που κυριαρχούσε στην πολιτική σκηνή, ήταν αντίθετος στη διανομή της γης στους κολίγους, γιατί δεν ήθελε να χάσει τους ξένους επενδυτές και την εισροή νέων κεφαλαίων στην Ελλάδα.

Ο Μαρίνος Αντύπας, πρωτοσοσιαλιστής ιδεολόγος και υπέρμαχος της κοινωνικής απελευθέρωσης, το 1906 εγκαταλείπει την πατρίδα του, το Αργοστόλι, και εγκαθίσταται στη Θεσσαλία, όπου αφιερώνεται στην κοινωνική απελευθέρωση των κολίγων. Με την επαναστατική ιδιοσυγκρασία και ορμητικότητα του, γυρίζει τα χωριά του θεσσαλικού κάμπου και προπαγανδίζει την απαλλοτρίωση των τσιφλικιών. Τα λόγια του ξεσηκώνουν τους κολίγους και ταυτόχρονα προκαλούν το μίσος των τσιφλικάδων, που αρχίζουν να σκέφτονται την εξόντωσή του. Πράγματι, στις 8 Μάρτη 1907, έχοντας μπει στο στόχαστρο της αστικής τάξης και των αντιδραστικών κύκλων της Θεσσαλίας, δολοφονήθηκε στον Πυργετό Λάρισας.

Η δολοφονία του προκάλεσε μεγάλο κοινωνικό αναβρασμό. Σε αρκετές περιοχές πήραν τα όπλα και εξεγέρθηκαν εναντίον των τσιφλικάδων. Οι κολίγοι άρχισαν πλέον να σηκώνουν κεφάλι και να αμφισβητούν ανοιχτά την υπάρχουσα κατάσταση. Στις 17/2 1910 σχηματίστηκε Πανθεσσαλική Επιτροπή, με σκοπό να οργανώσει σε όλες τις θεσσαλικές πόλεις μαζικά αγροτικά συλλαλητήρια. Το συλλαλητήριο της Λάρισας χτυ-

πήθηκε από τις δυνάμεις καταστολής. Η κατάσταση γινόταν ολοένα και πιο εκρηκτική. Τα νέα έφτασαν και στην υπόλοιπη Ελλάδα, όπου μιλούσαν για θεσσαλική εξέγερση. Η κυβέρνηση τρομοκρατήθηκε, έγιναν συλλήψεις, στάλθηκαν τρεις μεραρχίες στρατού στη Θεσσαλία και δόθηκαν διαταγές να τηρηθεί η «τάξη πάση θυσία». Στις 6/3 1910 κατέστηκε παναγροτική συγκέντρωση στη Λάρισα.

Την ώρα που πλήθος διαδηλωτών ξεκίνησε να συγκεντρώνεται από τις γύρω περιοχές, στον σταθμό του Κιλελέρ περίπου 200 χωρικοί θέλησαν να επιβιβαστούν σε τρένο χωρίς να πληρώσουν για να μεταβούν στην κινητοποίηση. Όταν ο διευθυντής των Θεσσαλικών Σιδηροδρόμων αρνήθηκε, άρχισαν να λιθοβολούν τον συρμό. Το τρένο απομακρύνθηκε, αλλά σε απόσταση ενός χιλιόμετρου επαναλαμβάνεται το ίδιο, με 800 αγρότες αυτή τη φορά. Ο στρατός ανοίγει πυρ, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τέσσερις αγρότες και να τραυματιστούν πολλοί.

Πολλοί ήταν οι συλληφθέντες και προφυλακιστέοι διαδηλωτές, όλοι όμως αθώωθηκαν στις 23 Ιουνίου του ίδιου έτους. Η εξέγερση κέρδισε τη συμπάθεια του ελληνικού λαού, εντείνοντας τις πιέσεις για επίλυση του ζητήματος και φουντώνοντας το αγροτικό κίνημα σε ολόκληρη τη χώρα.

Αυτή η αγροτική εξέγερση δεν εξαπλώθηκε σε όλη την Ελλάδα, ακριβώς γιατί ο θεσμός του κολίγου υπήρχε κυρίως στη Θεσσαλία, ενώ στις υπόλοιπες περιοχές επικράτησε το καθεστώς της μικρής ιδιοκτησίας. Στις εκλογές της 28ης Νοεμβρίου 1910 οι αγρότες

στήριξαν το κόμμα των «Φιλελευθέρων» του Ελ. Βενιζέλου, που με νόμους που ψήφισε το 1911 έδωσε μια προσωρινή λύση, με τη διανομή ορισμένων τσιφλικιών σε ακτήμονες. Τελικά, το αγροτικό ζήτημα ρυθμίστηκε συνολικά μετά το 1923, όταν αναδιανεμήθηκε το 68% των καλλιεργήσιμων εκτάσεων της Θεσσαλίας, κάτω από τις πιέσεις του προσφυγικού ζητήματος.

Μετά από 107 χρόνια, η κατάσταση για τους μικρομεσαίους αγρότες και τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν είναι εντελώς διαφορετική. Τα τελευταία 7 χρόνια, οι μνημονιακές κυβερνήσεις έχουν βάλει στόχο τον αφανισμό των μικρομεσαίων αγροτών, μέσω της βαριάς-εξοντωτικής φορολογίας, ενώ η ηγεσία του αγροτικού κινήματος είναι προδοτική και ανίκανη να στηρίξει των αγώνων των αγροτών, ωθώντας τους σε λογικές συμβιβασμού και ήττας. Ο αγροτικός αγώνας χρειάζεται σχέδιο, αποφασιστικότητα και μια πραγματική ηγεσία, που θα συνδέσει τα αιτήματα των αγροτών με αυτά των υπόλοιπων πληττόμενων στρωμάτων της κοινωνίας. Μέσα από ένα νέο κύμα αγώνων, εργαζόμενοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, φτωχοί και μεσαιοί αγρότες, άνεργοι και νέοι, πρέπει μαζί να επιβάλουμε τις δικές μας λύσεις. Μόνη λύση, μια επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων, με σύμμαχο γύρω της τα φτωχά λαϊκά στρώματα στις πόλεις και τα χωριά, καθώς μόνο αυτή μπορεί να εγγυηθεί την υπεράσπιση των αγροτών από την εξόντωση που επιβάλλει το μεγάλο κεφάλαιο και η ΕΕ.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

60 χρόνια από τη Συνθήκη της Ρώμης

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Στις 25 Μαρτίου του 1957, υπογράφηκε από Βέλγιο, Γαλλία, Λουξεμβούργο, Ολλανδία, Ιταλία και Δυτική Γερμανία, η Συνθήκη της Ρώμης, με την οποία δημιουργήθηκε από το 1958 η Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΟΚ). Η υπογραφή της θεωρείται σταθμός στην διαδικασία ενοποίησης των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων και μαζί με την συνθήκη του Μάαστριχτ, το 1992, αποτελούν συνθήκες κλειδιά για την μεταπολεμική πορεία του ευρωπαϊκού καπιταλισμού και των χωρών της Ευρώπης. Η υπογραφή της σηματοδοτεί μία ριζικά διαφορετική πορεία σε σχέση με την προηγούμενη περίοδο.

Ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός και τα ιμπεριαλιστικά κράτη, Γερμανία, Γαλλία, Μεγάλη Βρετανία, είχαν μέσα σε διάστημα τριάντα χρόνων, μεταξύ 1914-1945, αποτελέσει τους κύριους υπεύθυνους δύο πανευρωπαϊκών και παγκόσμιων πολέμων. Η τριακονταετία αυτή προκάλεσε βαθιές αλλαγές.

Πρώτον, οι ευρωπαϊκές αστικές τάξεις που είχαν ξεκινήσει τους πολέμους, η καθεμία ελπίζοντας να θεθεί ή να διατηρηθεί στην κορυφή της ιμπεριαλιστικής ιεραρχίας, της οποίας η σύνθεση παρέμενε κατεξοχήν ευρωπαϊκή, κατέληξαν στο τέλος του Β' Π.Π. συνολικά υποβαθμισμένες. Η γενέτειρα του καπιταλιστικού συστήματος δεν ήταν πλέον και η ηγέτιδα δύναμή του: Οι ΗΠΑ είχαν αναρριχηθεί επικεφαλής του.

Δεύτερον, προς τα τέλη του Α' Π.Π. ξέσπασε η Οκτωβριανή επανάσταση και το προλεταριακό επαναστατικό κύμα που διήρκησε έως το 1923. Τελικό αποτέλεσμά του ήταν η εγκαθίδρυση του πρώτου εργατικού κράτους, της Σοβιετικής Ένωσης (Σ.Ε.) στο 1/6 της γης. Στο τέλος του Β' Π.Π., παρά την αντεπαναστατική πολιτική της ηγεσίας της Σ.Ε., η νικηφόρα προέλαση του Κόκκινου στρατού έναντι των Ναζί και οι επαναστάσεις, που διέφυγαν από τον έλεγχο της ηγεσίας της Σ.Ε. (Πουγκοσλαβία, Κίνα, Βιετνάμ κ.α.), εκδίωξαν τις αστικές τάξεις από μία σειρά χώρες και κατέστησαν την Σ.Ε. μία αδιαμφισβήτητη μεγάλη δύναμη.

Τρίτον, ήταν ολοφάνερο ότι οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, Γαλλία, Βρετανία, δεν ήταν δυνατό, ή τουλάχιστον ήταν εξαιρετικά δύσκολο, να διατηρήσουν τις αχανείς εκτάσεις των αποικιών τους. Η αντι-αποικιακή επανάσταση ήταν προ των πυλών και η νίκη της κινέζικης επανάστασης το 1949 θα την επιτάχυνε και ενδυνάμωνε εξαιρετικά. Παρότι, οι απο-

κιοκρατικές δυνάμεις αρνήθηκαν να δεχθούν την εξέλιξη αυτή ως τετελεσμένη, διαπράττοντας στην προσπάθεια να την εμποδίσουν μεγάλα εγκλήματα, δεν θα κατάφερναν να διασώσουν το οικονομικό και γεωπολιτικό βάθος που τους προσέφερε η άμεση κατοχή αποικιών.

Τέλος, η απαίσια αυτή τριακονταετία προκάλεσε αμέτρητα δεινά και γενίκευσε φρικαλεότητες και τερατωδίες αδιανόητες έως τότε στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Η απαίτηση για αλλαγή από τις εργατικές μάζες ήταν γιγάντια. Οι αστοί πολιτικοί και κόμματα δεν ήταν δυνατό να επιστρέψουν σε μία από τα «γνωστά»: οικονομικό εθνικισμό, πολεμικούς εξοπλισμούς ενός ευρωπαϊκού κράτους ενάντια στο άλλο, υποστήριξη ακροδεξιών πολιτικών λύσεων και καθεστώτων κ.τ.λ. Σε αυτά πρέπει να προστεθεί η συμπάθεια των μαζών στην Σοβιετική Ένωση και η ισχυροποίηση Κ.Κ. σε βασικές χώρες, όπως η Γαλλία και Ιταλία, την επαύριο του πολέμου.

Συνεπώς, οι ευρωπαϊκές αστικές τάξεις στο τέλος της τριαντακονταετίας βρέθηκαν υποβαθμισμένες οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά από τις Η.Π.Α., ένα σημαντικό μέρος τους (Πολωνία, Ανατ. Γερμανία, ανατολική Ευρώπη και Βαλκάνια) απαλλοτριωμένο από τον Κόκκινο στρατό και πιεζόμενο από το ανατολικό μπλοκ, χάνοντας συνεχώς τα πλούσια οικονομικά οφέλη από τις αποικίες και αντιμετωπίζοντας στο εσωτερικό τους μία γενικευμένη απαίτηση για αλλαγή. Η ενίσχυση της οικονομικής και πολιτικής συνεργασίας των ευρωπαϊκών κρατών, στην προοπτική της ενοποίησης τους σε ένα ενιαίο κράτος, έμοιαζε να αποτελεί μία διέξοδο σε πολλά από τα παραπάνω προβλήματα. Εξάλλου, κατά αυτόν τον τρόπο θα λυνόταν μία βασική αιτία των δύο παγκόσμιων συρράξεων, δηλαδή η ενοποίηση της κατακερματισμένης από τα εθνικά αστικά κράτη ευρωπαϊκής καπιταλιστικής οικονομίας.

Η προσπάθεια για ενοποίηση στηριζόταν και ωθούταν από δύο επιπλέον παράγοντες. Αφενός, η αντικειμενική βάση της ενοποίησης των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων είχε αρχίσει να δημιουργείται ήδη από την είσοδο του καπιταλισμού στο ιμπεριαλιστικό του στάδιο, ενισχύθηκε όμως επιπλέον, μετά τον Β' ΠΠ, όταν, όπως γράφει ο Μαντέλ, «η τρίτη τεχνολογική επανάσταση και η διαμόρφωση του ύστερου καπιταλισμού, επέφερε μια αποφασιστική μεταβολή. Η διεθνής συγκέντρωση του κεφαλαίου αρχίζει να μετατρέπεται σε διεθνή συγκεντροποίηση. Στον

ύστερο καπιταλισμό η ιδιαίτερη μορφή οργάνωσης του μεγάλου κεφαλαίου είναι η πολυεθνική επιχείρηση.» Έτσι, η δημιουργία της ΕΟΚ, δηλαδή η διαμόρφωση ενός αστικού κράτους, υπερεθνικού, ομοσπονδιακού, θα ενοποιούσε την εμπορική, πιστωτική, δημοσιονομική, φορολογική και νομισματική πολιτική, θα προσπαθούσε να επιλύσει την αντίφαση ανάμεσα στον εθνικό κρατικό οικονομικό προγραμματισμό και τον πολυεθνικό συνδυασμό των κεφαλαίων.

Επιπλέον, την οικονομική και πολιτική συνεργασία και ενοποίηση προωθούσε αποφασιστικά ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός. Το σχέδιο Μάρσαλ και όλες οι μεταπολεμικές πρωτοβουλίες του (Δόγμα Τρούμαν, συμφωνίες Breton Woods κ.ά.) ήταν μια οικονομική άμυνα απέναντι στον κομμουνιστικό κίνδυνο, μια πολιτική διοχέτευση/διεξόδου των κεφαλαίων της αμερικανικής αστικής τάξης και ένα μέσο επιβολής της νέας ιεραρχίας των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Για να καταστούν δυνατά, έπρεπε να δρομολογηθεί η ευρωπαϊκή καπιταλιστική συνεργασία ή και ενοποίηση, ακόμα και εις βάρος των πιθανών μακροχρόνιων οικονομικών επιπτώσεων στην αμερικανική οικονομία.

Έτσι, ήδη από τα τέλη του πολέμου, αρχίζουν και συνάπτονται διάφορες συμφωνίες, που θα προετοιμάσουν την υπογραφή της Συνθήκης της Ρώμης. Πριν την αποφασιστική επέμβαση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, είχε συγκροτηθεί αμέσως μετά τον πόλεμο η BENELUX, μία τελωνειακή ένωση μεταξύ του Βελγίου, Ολλανδίας και Λουξεμβούργου. Τον Οκτώβριο του 1948 είχε ιδρυθεί η «Ευρωπαϊκή Κίνηση», από αστούς πολιτικούς και προσωπικότητες, η οποία προωθούσε την ιδέα της ευρωπαϊκής ενότητας. Χαρακτηριστικά, σε αυτήν συμμετείχαν οι αστοί πολιτικοί Churchill (πρωθυπουργός της Βρετανίας κατά την διάρκεια του πολέμου), Blum (πρωθυπουργός της Γαλλίας επί Λαϊκού Μετώπου), De Gasperi (πρωθυπουργός της Ιταλίας μεταπολεμικά).

Την ίδια χρονιά, δημιουργήθηκε ο Οργανισμός Ευρωπαϊκής Οικονομικής Συνεργασίας (ΟΕΟΣ, το 1961 θα μετεβληθεί στον γνωστό ΟΟΣΑ, με διαφορετικές έκτοτε αρμοδιότητες), με συμμετοχή 16 ευρωπαϊκών κρατών. Η ίδρυση του εντασσόταν στον ευρύτερο σχεδιασμό του Σχεδίου Μάρσαλ, που είχε εξαγγελθεί ένα χρόνο νωρίτερα από της Η.Π.Α. Ο ΟΕΟΣ είχε ως στόχους να καταρτίσει ένα απολογισμό της ευρωπαϊκής οικονομίας, να σχεδιάσει μία κοινή πολιτική με σκοπό την προώθηση στον οικονομικό τομέα της ευρωπαϊκής ιδέας και να προετοιμάσει την ευρωπαϊκές χώρες για την συγκρότηση μίας ανταγωνιστικής οικονομικής ζώνης.

Το σημαντικότερο πρόδρομο βήμα της Συνθήκης της Ρώμης ήταν η υπογραφή από τις ίδιες χώρες που θα την υπέγραφαν, τον Απρίλιο του 1951, της συμφωνίας, με την οποία δημιουργούταν η Ευρωπαϊκή Κοινότητα Άνθρακα και Χάλυβα (ΕΚΑΧ). Εισηγητής της ήταν ο γάλλος υπουργός εξωτερικών Schuman και εμπνευστής του ο γάλλος πολιτικός Jean Monnet. Στόχος της Κοινότητας ήταν η δημιουργία μίας κοινής αγοράς άνθρακα και χάλυβα, η οποία θα διευθυ-

νόταν από ένα υπερεθνική ανώτατη αρχή, με δεσμευτικές για όλους αποφάσεις.

Αμέσως μετά, και με αφορμή τον πόλεμο στην Κορέα και στα πλαίσια του Ψυχρού Πολέμου, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός πίεζε για τον εξοπλισμό της Ευρώπης, ακόμη και τον επανεξοπλισμό της Γερμανίας. Έτσι έγιναν οι πρώτες προσπάθειες για συγκρότηση μίας Ευρωπαϊκής Αμυντικής Κοινότητας, συνθήκη που υπογράφηκε το 1952, αλλά έμεινε χωρίς αντίκρισμα λόγω της άρνησης της Γαλλίας να στηρίξει τον επανεξοπλισμό της Γερμανίας.

Κάπως έτσι προετοιμάζεται το έδαφος για να καταλήγουμε στην υπογραφή τον Μάρτιο του 1957 της συνθήκης για την ίδρυση της ΕΟΚ στο Καπιτώλιο της Ρώμης. Μαζί με αυτήν υπογράφεται και η συνθήκη για την δημιουργία της EURATOM, δηλαδή της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας. Η συμφωνία της Ρώμης διέυρνε την ΕΚΑΧ, πέραν του χάλυβα και του άνθρακα, επιδιώκοντας την δημιουργία μίας κοινής αγοράς για όλα τα προϊόντα και υπηρεσίες της Κοινότητας. Πρώτο βήμα για την δημιουργία μιας κοινής αγοράς ήταν η εξίσωση των δασμολογικών επιπέδων σε όλες τις χώρες και κατόπιν η εκμδένιση τους, μέσα σε διάστημα δώδεκα ετών. Ακόμα, προέβλεπε την ίδρυση μίας ευρωπαϊκής τράπεζας επενδύσεων, η οποία θα χορηγούσε δάνεια και πιστώσεις στις υπανάπτυκτες περιοχές της Κοινότητας. Επιπλέον, προέβλεπε την εφαρμογή μίας κοινής αγροτικής πολιτικής για τις χώρες μέλη.

Στο θεσμικό επίπεδο, με την συνθήκη της Ρώμης δημιουργήθηκαν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή (η γνωστή Κομισιόν), το ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, Δικαστήριο και άλλα υπερεθνικά όργανα. Ακόμα, είναι η πρώτη συνθήκη τέτοιου είδους που υπογράφηκε χωρίς να προβλέπεται καταληκτική ημερομηνία, ενώ η αμέσως προηγούμενη σημαντικότερη συνθήκη, αυτή της ΕΚΑΧ, είχε χρονικό ορίζοντα 50 χρόνων.

Η ΕΟΚ, παρότι η συγκρότησή της δέκα περίπου χρόνια μετά την βαρβαρότητα του Β' Π.Π., έδινε την εντύπωση μίας επαναφοράς του πολιτισμού και σταθεροποίησης της ειρήνης, αποδείχτηκε, ιδιαίτερα όσο εξελισσόταν μέσα στο χρόνο και όσο το καπιταλιστικό σύστημα εισερχόταν σε μία μακροχρόνια περίοδο κρίσης, ότι αποτελούσε μία αντεργατική, πολεμοκάπηλη, και ρατσιστική ένωση. Σήμερα, 60 χρόνια μετά, η προσπάθεια για ενοποίηση των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων βρίσκεται στην μέγγενη γιγαντιων οικονομικών, πολιτικών και κοινωνικών πιέσεων και η αποσάθρωση ή διάλυσή της μοιάζει να πλησιάζει ολοένα και πιο κοντά. Είναι επιτακτικό το εργατικό κίνημα να πρωταγωνιστήσει στην διάλυση της Ε.Ε. και να παλέψει για την δική του προοπτική, όσον αφορά το μέλλον της ευρωπαϊκής ηπείρου, δηλαδή την εγκαθίδρυση των Ηνωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης. Διαφορετικά, την αποσάθρωση της Ε.Ε. θα την διαχειριστούν αστικές/ακροδεξιές δυνάμεις, που θα πωγωνίσουν τους λαούς στους εθνικιστικούς ανταγωνισμούς του μεσοπολέμου και στην βαλκανοποίηση της Ευρώπης.

▼ Οι ηγέτες των έξι χωρών υπογράφουν τη Συνθήκη της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, Ρώμη 1957

